

Stand by Me : รักนี้ไม่มีลืม

[บทนำ]

รถยนต์สีฟ้าแดงเคลื่อนตัวเข้ามาจอดที่หน้าห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในใจกลางกรุงเทพ ชายหนุ่มผมสั้นที่นั่งอยู่ในรถชะเง้อมองป้ายชื่อของห้าง...ถูกต้องแล้ว ที่นี้แหละ เขาตั้งใจบินข้ามประเทศมาเพื่อมาที่นี่ ชายหนุ่มจ่ายเงินค่าโดยสารพร้อมกับรอรับเป้ไปใหญ่ที่เก็บอยู่ท้ายรถ ออกมาจากจากรถได้ไม่ถึงนาที เหย่งก็เริ่มยิ้มออกมาบนหน้าผากขาวๆของเขาทันที

เขาหยิบบัตรเชิญออกจากกระเป๋าเสื้อมาเปิดดูสถานที่อีกครั้ง งานเปิดตัวหนังสือของนักเขียนหน้าใหม่ ที่ร้านหนังสือชั้นห้า...เขาเก็บบัตรเชิญแล้วเดินตรงเข้าไปในห้างอย่างไม่มีริบร้อน เพราะดูจากเวลาเริ่มงานบนบัตรเชิญแล้ว เขามาถึงก่อนเวลาพอสมควร

“หมีง! หมีง!”

เสียงเรียกแว่วๆจากที่ไหนสักแห่ง ชายหนุ่มหันซ้ายหันขวาผ่านผู้คนที่กำลังเดินขวักไขว่เลือกซื้อของอยู่เพื่อมองหาต้นเสียง แต่ก่อนที่จะหาเจอก็มีมือมาแตะที่ไหล่เขาเสียก่อน

“หมีง!”

คนชื่อหมีงหันหลังมาตามเสียง ก็พบกับเจ้าของมือที่ยืนยิ้มหน้าบาน

“โธ” หมีงเรียกชื่อหญิงสาวตามตรงหน้าอย่างยินดี

“ว่าไงพอนักเดินทาง เทียนนี่ไปไหนมาล่ะ” โธเอี้ยวตัวมองเป้ไปใหญ่ที่สะพายอยู่ด้านหลัง เป้ไปใหญ่เหมือนกับพวกนักท่องเที่ยวยุคแบ็คแพ็คใช้ๆกัน

“ภูฏาน” หมีงพูดชื่อประเทศที่เพิ่งจากมา แล้วถอยหลังออกมาก้าวหนึ่ง

เพื่อมองเพื่อนหญิงตรงหน้าบ้าง “ไม่ได้เจอกันนาน สวยขึ้นเยอะเลยนะ”

“ฮะ...แน่นอน” คนถูกชมเชิดหน้า แล้วหมุนตัวจนผมหยิกยาวนั้นสะบัด “ฉันสวยสม่ำเสมอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว สวยแบบไม่เกรงใจใครนะ” พุดชมตัวเอง แล้วก็หัวเราะซ้ำๆ หมิงมองลงไปเห็นโศกวงกระโปรงสั้นแค่เข่าแล้วก็นึกถึงเพื่อนอีกคน ลองว่าได้มาเห็นโศกวงกระโปรงแบบนี้เป็นต้องทักให้เสียความมั่นใจทุกที

“เฮ้ย! โส...บ้านน้ำท่วมอะ”

โศกทำหน้าที่เหมือนเหม็นเปื้อนอะไรสักอย่างเมื่อได้ยินประโยคนี้ ก่อนจะหันหลังไปตามเสียงทัก

“ไอ้ไบค์!” โสหันไปแหงได้โดยไม่มองมองด้วยซ้ำว่าเป็นใคร หมิงหัวเราะออกมาทันที นึกถึงไบค์ ไบค์ก็โผล่มาเหมือนเนรมิตเลยทีเดียว “ว่าฉันแบบนี้มาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว เปลียนมุขบ้างสิวะ”

“ไอ้ไบค์” ทำหน้าทะเล้นลอยหน้าลอยตาอย่างน่าหมั่นไส้ โสเห็นที่ท่าอย่างนั้นก็ส่ายหัวแล้วยิ้มอย่างไม่ใส่ใจจะอะไรมากกว่านี้ ชายหนุ่มท่าทางร่าเริงเดินมาถึงทั้งสองคนก็ตรงเข้ามาตบไหล่หมิง

“ไม่เจอกันนานนะเฮ็ง หัดอยู่บ้านเสียบ้างสิวะจะได้ติดต่อกันได้บ้าง” ไบค์ทักทายแล้วก็เริ่มต่อว่า โดยมีโศกพยักหน้าเห็นด้วยอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เรียนจบมา หมิงเป็นคนเดียวที่พบปะเพื่อนฝูงน้อยที่สุดและติดต่อยากที่สุดด้วย เป้ไปใหญ่บนหลังของเขาบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเขาชอบการท่องเที่ยวมากขนาดไหน

หมิงไม่ได้พูดอะไรต่อ กลับชวนให้ขึ้นไปที่ชั้นห้า เพื่อว่าจะเจอคนรู้จักคนอื่นๆ ในงานด้วย

ระหว่างที่ขึ้นบันไดเลื่อนไปจนถึงชั้นห้า ทั้งหมิง โส และไบค์ต่างก็พุดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราวในช่วงเวลาที่ไม่ได้พบกันจนไม่ได้พักปาก โดยเฉพาะไบค์ที่ปกติก็เป็นผู้ชายที่ช่างจ้ออยู่แล้ว เขาเล่าเรื่องตัวเอง เล่าเรื่องคนอื่น เจมกักโสดจนคนพุดเยอะอีกคนอย่างโศยอมนแพ้ไม่พุดแข่งด้วย

เมื่อไปถึงที่หน้าร้านหนังสืออันเป็นสถานที่จัดงานตามที่พิมพ์ไว้ในบัตรเชิญแล้ว คนที่ทั้งสามพบเป็นคนแรก คือ น้ำกันย์ น้ำแก้วของนักเขียนนั่นเอง ทั้งสามคนยกมือไหว้กันน้ำกันย์แทบจะพร้อมกัน โดยสีหน้าของผู้รับไหว้ก็ดูจะยินดีมากที่สุด พบหน้าเพื่อนสนิทของหลานสาว

“เล็กละคะน้ำกันย์” โสถามถึงหนึ่งในเจ้าของผลงานในวันนี้พลางชะเง้อหา

“อยู่ด้านหลังแน่ะจะ จะออกมาอีกทีก็ตอนเปิดงานนั่นแหละ ตอนนี่ไปลงชื่อแล้วเข้าไปนั่งข้างในก่อนดีกว่านะ ใกล้ถึงเวลาแล้ว” น้ากันย์เชิญให้ทั้งสามคนเดินเข้าไปด้านในร้าน หลังจากลงชื่อรับหนังสือแล้วก็เดินตรงไปที่เก้าอี้ที่จัดเรียงเป็นแถวอยู่หน้าเวทีเล็กๆ เสียงแหลมๆและมือที่โบกขึ้นอยู่ในอากาศดังขึ้นมาก่อนที่จะเดินไปถึงเสียด้วยซ้ำ

“พี่ๆทางนี้เลยค่า!!” หญิงสาวในชุดนักศึกษาที่หน้าตาละม้ายคล้ายกับไบค์ลุกขึ้นยืนและพูดเสียงดังโดยไม่อายแขกหรือที่นั่งอยู่รอบด้านเต็มเกือบทุกที่นั่งแล้ว

“นั่นน้องใครนะ” โสแกล้งหันไปถามยิ้มๆ” รู้สึกว่าจะเป็นน้องนายนะ”

“น้องที่ไหน เด็กข้างบ้านต่างหาก” ไบค์โบ้ยน้องสาวแท้ๆไปให้คนข้างบ้านเฉยเลย เมื่อเด็กข้างบ้านเห็นว่าไม่มีใครอีกคนที่เดินมาพร้อมกับโสและไบค์ เธอก็รีบวิ่งมาเกาะแขนอย่างดีใจมาก (ถึงมากที่สุด)

“พี่หมีง! พี่หมีงมาได้ไง เบนซ์ล่ะคิดถึงงงงงคิดถึง ไม่ได้เจอกันตั้งนานแน่ะ” เบนซ์พูดกลางเอาศีระชฎาแขนหมีงเหมือนแมวประจบ หมีงไม่ได้ว่าอะไรได้แต่ยิ้ม เพราะน้องสาวเพื่อนก็เหมือนน้องสาวของเขา แต่พี่ชายตัวจริงนี่สิที่ทนไม่ได้เดินมาแทรกตรงกลางแล้วผลักระหว่างน้องสาวออกไป

“นี่...ยัยเบนซ์ เขาเสียงลงหน่อยได้ไหม อายคนอื่นเขาเสียบ้าง” ไบค์เอ็ดน้องสาว แต่เบนซ์กลับลอยหน้าลอยตา (ท่าเดียวกับที่ไบค์ทำกับโสเมื่อครู) แล้วเถียง

“เบนซ์ดีใจนี่นา แล้วอีกอย่างพวกเราก็สนิทกับนักเขียนด้วย ทำอะไรก็ไม่น่าเกลียดหรอก”

“งานนี้ไม่ได้เปิดตัวหนังสือของเด็กคนเดียวจะ มาเปิดตัวตั้งสามคน” โสเป็นคนเตือนขึ้น เบนซ์ทำหน้าที่เหมือนเพิ่งนึกได้

“นั่นสิคะ เบนซ์ลืมไป” เบนซ์พูดด้วยเสียงที่เบาลงกว่าเดิม “งั้นเราไปนั่งกันดีกว่าค่ะ เบนซ์จองที่นั่งล่าสุดไว้แล้ว” เบนซ์เดินมาที่เก้าอี้ด้านหน้าสุดซึ่งไม่ได้มีเธอนั่งอยู่คนเดียว ยังมีชายหนุ่มในชุดนักศึกษาอีกคนที่นั่งยิ้มแบ่นรออยู่ก่อนแล้ว เมื่อเบนซ์เดินมาถึงที่เก้าอี้ ชายหนุ่มคนนั้นก็ยกกระดาษและซองทั้งหมดที่วางบนเก้าอี้ใส่มือเพื่อนแล้วผลักให้ไปนั่งไกล ส่วนที่นั่งข้างๆเขา เขาบรรจงปิดกวางดให้กับโสโดยเฉพาะ

“โอได้นะโอได้ เจอพี่โสล่ะก็ไม่ได้เลยนะแก” เบนซ์ชี้หน้าเพื่อนสนิทอย่าง

อาฆาต ส่วนได้ก็ยักคิ้วใส่อย่างไม่เดือดร้อนใจ โสฬหฺวเราะท่าทางของหนุ่มรุ่นน้อง ก่อนจะเคาะหน้าผากเบาๆหาหนึ่งที่เป็นการทักทายแล้วบอกให้ทุกคนนั่งลงก่อนที่คนอื่นจะมองมามากกว่านี้

เมื่อทั้งหมดนั่งลงก็เป็นอันว่าเงียบเสียงลงได้เสียที เบนซ์ที่ถูกเนรเทศมานั่งข้างหมิงก็เริ่มต้นถามหมิงเสียยกใหญ่ด้วยเสียงในวอลุ่มปกติ ส่วนอีกสามคนทั้งไบค์ โสและได้ ก็คุยกันเบาๆเพื่อรอเวลาเปิดงาน แม้ได้จะเป็นรุ่นน้องแต่ก็คุยกันได้ไม่ติดขัด

เงียบเสียงไปได้ไม่ถึงห้านาที เมื่อสองผู้มาใหม่เดินเข้ามา เสียงจอแจก็ดังขึ้นมาอีก

“เฮ้ย! ตะวัน!”

“เจ้แอม มาด้วยหรอ?”

“พี่ตะวัน เจ้แอม สวัสดิ์ค่ะ”

“เจ้แอมมาได้ไง ใครจูดรูปเรียก”

เสียงทักทายดังระงมฟังไม่ได้ศัพท์ หนุ่มผมยาวที่มัดผมไว้หลวมๆกับสาวหมวยร่างอวบต้องรีบนั่งลงตรงที่ว่างสองที่สุดท้ายทันทีอย่างรู้ตัวว่า ถ้าขืนยืนนานกว่านี้คงเป็นที่สนใจของคนทั้งงานแน่

ตะวันทักทายกับหมิงก่อนใครเพราะเหตุเดียวกับคนอื่นก็คือ ไม่ได้เจอกันนาน ส่วนแอมที่ทุกคนพร้อมใจใส่คำว่า เจ้ นำหน้าเสมือนเป็นที่สาวแท้ๆเมื่อโบกมือทักกับทุกคนแล้วก็หันมาดูแอลดอกไม้ซ้อโตในมืออย่างทะนุถนอม

“เจ้แอมคะ ดอกไม้นั้นเตรียมมาให้เล็กหรอคะ” โสชะโงกหน้ามาถามเจ้แอมพยักหน้ารับ “ต้องให้ด้วยหรอคะ”

“ต้องให้สิ เพื่อเป็นการแสดงความยินดีในความสำเร็จของเล็กไง”

“เบนซ์กับได้ก็มีให้เหมือนกันคะ แต่วางบน้อยเลยให้ซ้อเล็กหน่อย” เบนซ์ชูดอกไม้ที่จัดเป็นซ้อเล็กขึ้นมาเทียบกับของแอม โสเห็นอย่างนั้นก็หยิบกระเป๋าสะพายเข้าที่ไหล่พร้อมกับยกนาฬิกาซ้อมือขึ้นดู

“ตอนนี้ยังมีเวลา เดี่ยวมานะทุกคน” โสลุกขึ้นยืนแล้วหันมาบอกกับทุกคนที่นั่งอยู่

“จะไปไหนนะ” ตะวันถามขึ้น

“ไปหาของแสดงความยินดีให้เล็กนะสิ ลืมนึกไปเลยว่าต้องให้ ซีนไม่มีอะไร

ให้ ยัยเล็กงอนตายเลย”

“นั่นนะสิ ลืมไปเลย” ไบค์พูดขึ้นบ้าง ทำสีหน้าเหมือนเพิ่งนึกได้

“เอาอย่างนี้ เตี่ยวจนซื้อมาเองแล้วหารสี โอเค.นะ” พุดจบเธอก็เดินเร็ว ๆ จากไปทันทีโดยไม่รอคำตอบ เจ้าได้ที่ฐานรีบวิ่งตามไปช่วย สามหนุ่มรุ่นเดียวกัน โสมองหน้ากันแล้วหัวเราะทันที โสยังคงปรี๊ดปรั้าดวงใจและรอบคอบเรื่องเงิน (ผสมกับงกนิตฯ) ไม่เปลี่ยนไปเลย

ไบค์ลุกตามสองคนนั้นไปอีกคน เพราะกลัวว่าจะพากันไปไฉ่เอ๋ เมื่อหายไประหว่างสามคนก็ดูเหมือนเสียงจอบแจจะหายไปครึ่งหนึ่ง แจ่ม ตะวันและเบนซ์หันหน้าคุยกันเบาๆอย่างถูคคอ เสียงของผู้หญิงทั้งสองคนคุยแจ้วๆโดยมีผู้ชายผมยาวนั่งยิ้มๆเป็นผู้ฟัง

หมิงนั่งมองไปบนเวทีตรงหน้า อีกไม่กี่นาทีเพื่อนรักของพวกเขาอีกคนหนึ่งก็จะขึ้นไปอยู่บนนั้น มีวันแห่งความฝันที่สำเร็จไปแล้วอีกหนึ่ง หนังสือที่เขาได้รับจากนางงามมีสามเล่ม แต่เขาเลือกหยิบหนังสือของเล็กขึ้นมา แล้วอ่านคำโปรยบนหน้าปก

‘เรื่องราวของต้นกล้าทั้งห้าแห่งชมรมอาสาพัฒนาชนบท ที่ขอทำฝันและเติมฝันด้วยหัวใจ’

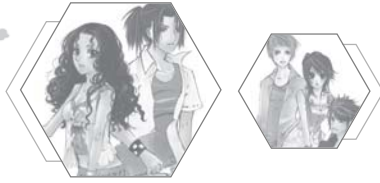
เขาดูหน้าปกมันวาวก่อนจะพลิกหน้าปกไปอ่านด้านใน พลังคิดในใจ...

นักเขียนหน้าใหม่ตัวเล็กคนนี้จะเขียนถึงพวกเขาว่าอย่างไรบ้าง

หนอ...

บทที่ 1

Stand by Me [วันเปิดเทอม]

“ไบค์!! จะรีบไปไหนวะ นั่งคุยกันก่อนสิ”

เสียงร้องเรียกจากหนุ่มๆที่จับกลุ่มเป็นกองแหวอยู่หน้าบันไดทางขึ้นของตึกศิลปะ เด็กหนุ่มผมสั้น มีผมหน้าปัดเป๋แบบเท่ๆ หน้าตาอารมณ์ดีอยู่เป็นนิจหันมามองเพื่อนร่วมคณะแต่ต่างสาขาโดยไม่หยุดเดิน

“จะไปที่ชมรม ถ้าเจอตะวันบอกมันให้ตามไปด้วยนะ” ไบค์ฝากข้อความไปถึงเพื่อนอีกคนที่เรียนสาขาเดียวกับเด็กหนุ่มกลุ่มนี้ ก่อนจะเดินตัวปลิวหายไป

“เปิดเทอมวันแรกแท้ๆมันจะรีบไปชมรมทำไม” สมาชิกกองแหวที่นั่งอยู่บนไดขั้นแรกเปรยขึ้น

“สงสัยไปดูความเรียบร้อยของชมรมมั้ง อย่าลืมนะ ว่าปีนี้นันได้เป็นประธานชมรมแล้ว” คนตบนั่งอยู่บนไดขั้นที่สาม

“เอ๊ะอ้อ...ท่านประธาน” เสียงงม้งมาจากคนที่เหลือตั้งขึ้นอย่างเข้าใจ ก่อนจะหันไปชะม้กเขม้นกับการแหวหญิงต่อไป

ท่านประธานเดินมาถึงที่ห้องชมรมอาสาพัฒนาชนบทแล้วก็ล้วงกระเป๋าแกงเกงหยิบกุญแจห้องที่ได้รับมาจากประธานคนก่อนเปิดเข้าไป แล้วก็ลงมือค้นหาเอกสารในตู้ให้วุ่นวายไปหมด แม้ในห้องจะมีแค่ตู้เอกสารกับตู้เก็บของอีกหนึ่งใบเท่านั้น แต่ก็ยังหาเอกสารไม่เจอเสียที

ในห้องขนาดห้าคุณเจ็ดเมตรนอกจากจะมีโต๊ะยาวกับเก้าอี้จำนวนหนึ่งแล้วก็ยังระเกะระกะไปด้วยข้าวของต่างๆมากมาย อาทิ ถังน้ำ แกลลอนน้ำมัน ปิ๊บ

กองหนังสือพิมพ์ กองไม้ไผ่ ไบค์เลิกหาเอกสารชั่วคราวหันมาควักตุ๊กต่างๆ ที่กองอยู่ในห้องแทน

ท่านประธานเกาหัวด้วยท่าทางงงๆ ของพวกนี้มันมากองอยู่ในห้องชมรมได้ยังไงหว่า?

‘เอวาระ เตี่ยวค้อยจัดการ’ สรุปลับตัวเองได้ตั้งนั้นก็หันไปค้นหาเอกสารต่อเพิ่มแล้วเพิ่มเล่มถูกเปิดออก แต่ก็ยังไม่เจอสิ่งที่ต้องการ ขณะที่กำลังค้นหาของอย่างเผลอมัน มองเห็นๆ เหมือนใจรัศมีของมีค่าอยู่นั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นทำเอาใจระส่ำ

“ทำอะไรไบค์?”

ไบค์หันหน้ามาเจอว่าเป็นใครก็ถอนหายใจโง่อก คนที่โผล่หน้าเข้ามาเป็นหนุ่มผมยาว รอบผมเรียบไว้ด้านหลัง ตาคู่สวยมีแววอ่อนไหวมองมาอย่างสงสัย **ตะวัน** เพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่เรียนมัธยมปลาย รวมถึงเป็นเพื่อนร่วมคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่เข้าฝากข้อความถึงเมื่อครู่นี้เอง

“มาเจียบๆ ตกใจหมด” ไบค์โวยเหมือนขวัญหนีดีฝ่อเสียเต็มประดา

“ทำอะไรอยู่วะ หรือว่าจะขโมยของ” ตะวันสันนิษฐานเชิงกล่าวหา ทำเอาไบค์ขมวดคิ้วทำหน้าเคือง

“ชะๆๆๆ ข้าเป็นประธานชมรมนะเว้ยจะเป็นขโมยได้ไง” ไบค์เอาตำแหน่งขึ้นมาประกัน ตะวันหัวเราะพลางส่ายหน้า นับตั้งแต่ได้ตำแหน่งนี้มาเมื่อปลายเทอมที่แล้ว เจ้าตัวก็ภูมิใจสุดๆ ประหนึ่งได้รับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีก็ไม่ปาน และมักจะยกมาอ้างอย่างนี้เสมอ ก็เห็นจะมีแต่ไบค์คนเดียวนี้แหละที่มักจะเอาตำแหน่งมาอ้าง คนอื่นที่มีตำแหน่ง รวมถึงเขาเองที่มีตำแหน่งเป็นฝ่ายศิลป์ของชมรมยังไม่เคยเอาตำแหน่งมาอ้างเลย แรกๆ ที่ได้ยินตะวันก็เฉยๆ ต่อมาเริ่มรำคาญ และตอนนี้ก็เริ่มจะเฉยๆ อีกแล้ว และคงต้องทงพังไปจนกว่าจะหมดวาระนั่นแหละ

“เฮ้อ...ตกลงท่านประธานหาอะไร จะได้ช่วยหา” ตะวันเลยพลอยเรียกตำแหน่งแทนชื่อเสียเลย

“หนังสือเสนอโครงการนะสิ ของปีก่อนๆนะ จะเอามาเป็นตัวอย่างหน่อย” ไบค์ตอบโดยที่ไม่ได้แยกหน้าจากแฟ้มเอกสาร ตะวันเดินเข้าไปที่ตู้เอกสาร เปิดลิ้นชักชั้นแรก เห็นซองสีน้ำตาลซุกอยู่ด้านในสุดก็ดึงออกมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นอะไร

ก็ตั้งทั้งแผนออกมาให้ไบค์ ไบค์รีบไปดูแล้วก็พูดเสียงดังอย่างยินดี

“ฮ่า!!! ไซ่เลย หาเก่งจริงๆอะตะวัน” ไบค์ชมเปาะ ที่จริงถ้าไบค์สังเกต ลักนิดและเปิดดูทุกอย่างที่เป็นเอกสารก็คงจะเจอนานแล้ว แต่เพราะมัวแต่หาใน แฟ้มทำให้หาไม่เจอเสียที ตะวันเป็นคนหนึ่งที่ไม่พูดมาก เขาจึงไม่ได้พูดอะไรต่อ ไบค์ชวนตะวันออกไปนั่งข้างนอก แต่จากสายตาของตะวันบอกให้รู้ว่า เขาก็สงสัย ในบรรดาข่าวของที่กองอยู่ในห้องเหมือนกัน

แล้วไบค์ก็บอกตะวันเหมือนที่คิดไว้แต่แรกคือ เตียวค้อยมาจัดการ แต่ไม่ ระบุนะว่าจะให้ใครจัดการ...

ห้องชมรมอาสาเป็นห้องที่อยู่ห้องแรกชั้นล่างสุดของอาคาร ด้านหน้า อาคารเป็นลานกว้าง มีโต๊ะหินขัดทั้งโต๊ะเหลี่ยมและโต๊ะกลมหลายสิบชุดวาง กระจายจัดกระจายใต้ต้นกระถินณรงค์ที่ปลูกเรียงกันไปห่างๆ ไบค์กับตะวันเดินมา นั่งที่โต๊ะกลมที่ตั้งอยู่หน้าห้องชมรม อันเป็นโต๊ะประจำของพวกเขา ไม่ได้มีการ บักป้ายจองหรือทำสัญลักษณ์ แต่พวกเขาที่นั่งบ่อย บ่อยจนไม่มีใครคิดจะมา บักหลักนั่งประจำอย่างพวกเขา มันจึงเป็นโต๊ะประจำของพวกเขาไปโดยปริยาย

วันแรกของการเปิดเทอมดูคึกคัก เสียงนักศึกษาจ้อแจอยรอบข้าง ทั้ง เฟรชชี ซีเนียร์ หน้าเก่าหน้าใหม่เดินปะปนกันให้เห็นโดยรอบ โต๊ะหินขัดตัวอื่นมี นักศึกษามามั่งจับจองนั่งคุยเกือบทุกโต๊ะแล้ว โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงหน้าตาจิ้มลิ้ม ที่จับกลุ่มนั่งคุยกันจุกจิกๆอยู่โต๊ะใกล้ๆทำให้ไบค์สดชื่นร่ามร่าและเจริญหูเจริญตา ที่ซู้ดดด...

แต่เหล่มองได้เพียงครู่เดียวก็ต้องหันกลับมาสนใจเอกสารที่เพียรหาอยู่นาน สองนานเสียก่อน ไบค์เปิดกระเป๋าหยิบซองเอกสารอีกใบออกมา ดึงเอกสารและ อัลบั้มรูปถ่ายออกมาวางจนรกเต็มโต๊ะ แล้วก็ก้มหน้าก้มตาเขียนๆๆลงใน กระดาษอีกแผ่น

ของที่เกี่วข้องอยู่ตรงหน้า เป็นข้อมูลและภาพถ่ายของโรงเรียนในชนบทแห่ง หนึ่งที่ไบค์กับสมาชิกอีกหลายคนไปสำรวจมาในช่วงปิดเทอม และได้ตกลงกัน แล้วว่าจะมาออกค่ายกันที่นี่

“เอ็งจะร่างหนังสือไปทำไม ทำไมไม่ให้แป้วแห้วทำ” ตะวันพูดถึงรุ่นน้อง ปีสองที่เป็นเลขานุการของชมรม

“ให้แป้วแห้วทำนั่นแหละ แต่ว่าแป้วแห้วไม่ได้ไปสำรวจค่ายด้วยกัน

บอกปากเปล่าไปก็ไม่รู้จะเข้าใจหรือเปล่า ก็เลยต้องลอกรายละเอียดให้มันอ่านง่ายกว่านี้หน่อย” ไบค์บอกเหมือนมั่นใจในลายมือตัวเองเสียเต็มประดา

“แล้วปรึกษาพี่ๆแล้วหรือว่าต้องเขียนยังไง” ตะวันถามต่อ พี่ๆที่เขาพูดถึงก็คือคณะกรรมการของชมรมรุ่นที่แล้ว ที่ตอนนี้ขึ้นปีสี่กันหมดแล้วและจะไม่เข้ามาอยู่ในชมรมเต็มตัวเหมือนก่อน แต่จะคอยดูอยู่ห่างๆและเป็นพี่ปรึกษาให้เท่านั้น

“ถามเรียบร้อยแล้วละ ไม่ต้องห่วง” ไบค์ตอบทั้งๆที่ยังตั้งหน้าตั้งตาเขียนต่อไป ตะวันดูแล้วก็เห็นว่า ลายมือของท่านประธานก็ยังไม่แพ้ฉบับต้นร่างเลยสักกะนิด จนในที่สุด คนลายมือสวยหาตัวจับยากอย่างตะวันต้องเป็นฝ่ายดึงมาเขียนเสียเอง ขึ้นเอาที่ไบค์เขียนไปให้มีหวังคนรับหน้าที่พิมพ์คงบ่นไปสามวันเจ็ดวันแน่

ไบค์เปลี่ยนหน้าที่มาเลือกรูปถ่ายแทน โรงเรียนที่พวกเขาไปสำรวจมาเมื่อตอนปิดเทอมมีหลายแห่ง แต่สุดท้ายก็เลือกโรงเรียนเล็กๆแห่งนี้ ซึ่งมีเพียงอาคารสองหลัง คือ อาคารเรียนกับอาคารห้องสมุด สร้างด้วยไม้ทั้งหลัง ไบค์เลือกแต่กายภาพผู้พักของอาคารทั้งสองหลังและหลังคาที่มีรูโหว่รูเบ้อเริ่ม รวมถึงภาพพื้นที่ในหมู่บ้านที่ยังเป็นดินแดงไม่มีถนนลาดยางแถมไปกับหนังสือเสนอโครงการเพื่อคณะกรรมการของกิจการนักศึกษาจะได้เห็นถึงความลำบากของเด็กๆที่นี่และจะได้อนุมัติงบประมาณตามจำนวนที่พวกเขาขอไป

ตะวันหันมาถามรายละเอียดจากต้นฉบับเป็นระยะ เพราะอ่านยากเหลือเกิน บางแผ่นเป็นลายมือของไบค์เอง เจ้าตัวยังอ่านลายมือตัวเองไม่ออกเลย แล้วนับประสาอะไรกับคนอื่น ไบค์เอาระดาษที่มีลายมือตัวเองมาสองให้แสงลอดผ่านเพื่อว่าจะอ่านออก แล้วก็ได้แต่เกาหัวยึกเพราะอ่านไม่ออกจริงๆ

เสียงฝีเท้าของสองคนเดินตรงเข้ามาที่โต๊ะ ตะวันหันมาเจอสาวตาโตปากนิดจุมุกหน่อยหน้าตาจิ้มลิ้มกับหนุ่มตาดีหน้าตาดีมีชาติตระกูลก็ส่งยิ้มให้ก่อน ขณะที่ไบค์ยังคงคาดเดาออกมาเป็นคำต่างๆนานา สองคนผู้มาใหม่ก็เดินมานั่งที่เก้าอี้แล้ว ไบค์ถึงได้หันมามอง

“อ้อ...หมีง เล็ก มากี่ดีแล้ว อ่านคำนี้ทีดิ อ่านไม่ออกวะ” ไบค์ส่งกระดาษให้แล้วชี้ไปตรงจุดที่มีปัญหาอย่างขอความช่วยเหลือ ชายหนุ่มผิวขาว ผมสั้นชี้ตาขึ้นเดียวบ่งบอกว่าต้นตระกูลมาจากแดนมังกรรับกระดาษมาดู

“นี่มันลายมือเอ็งนี่ ทำไมอ่านไม่ออก” หมีงมองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นลาย

มือใคร หญิงสาวผิวขาวเนียน ผมชอยสั้นที่มาด้วยกันเสียงตัวมาดูบ้าง

“ลายมือหยั่งกันได้เดือนแน่ะ” เด็ก ที่ตัวเล็กสมชื่อพูดขึ้น ไบค์นั่งเอามือซ้ายยันหัวตัวเองไว้ ปากก็พูดแจ้วๆ

“ลายมืออย่างนี้แหละที่เขาเรียกว่า ลายมือผู้บริหาร เคยเห็นลายมือคนใหญ่คนโตหรือเปล่า เขาก็เขียนก็ย้อยอย่างนี้ทั้งนั้น”

เด็กทำหน้าไม่เชื่อ (ก็คนพูดไม่น่าเชื่อถือ) แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อ หมิงก็แกะลายแทงสำเร็จจนได้

“อ้อ...อ่านว่า เกษตรกรรม ก็เล่นเขียน ตัว ต. ทับตัว ก. แล้วตัว ร.ก็ตกไปตัวหนึ่ง แถมโย้ไปเข้ามาแบบนี้จะอ่านออกได้ยังไงล่ะ”

ตะวันก้มหน้าเขียนคำที่รอคอยลงไป ส่วนเด็กก็หัวเราะคิกคัก โดยเจ้าของลายมือได้แต่แกลไปข้างๆๆ

“คนเขาริบเขียนนี่หว่า” ไบค์จกกระดาษในมือหมิงกลับมาดูอีกที พอรู้ว่าเป็นคำอะไรก็ดูจะอ่านออกขึ้นมาในทันทีเขี้ยวแหละ แล้วไบค์ก็เอปากกาขีดทับคำเดิมแล้วเขียนใหม่ลงไปเหมือนจะแก้ตัว แต่ลายมือก็ยังย้อยเหมือนเดิม

“แล้วนี่มาพร้อมกันได้ยังไง นัดกันหรือ” หลังจากแก้คำเสียใหม่เสร็จแล้วก็หันมาถามสองคนที่มาพร้อมกันต่อ

“เปล่าหรือก เลิกเดินผ่านคณะของหมิง บังเอิญเจอกันก็เลยมาด้วยกัน” เด็กตอบเสียงแจ้ว แล้วหยิบรูปถ่ายขึ้นมาดู ทุกรูปดูน่าสนใจสำหรับเธอเพราะเธอไม่ได้เป็นหนึ่งในทีมสำรวจค่าย มีหนุ่มๆสามคนที่นั่งอยู่ตรงนี้นั่นนี่ไปสำรวจค่ายมา โดยสมทบกับคนอื่นๆในชมรม

“เออ...ไบค์ เลิกเจอเบนซ์ด้วยนะ เบนซ์เรียนคณะเดียวกับเลิกด้วยหรือทำไมไบค์ไม่บอกเลิกบ้างเลย” เด็กพูดถึงเบนซ์ น้องสาวคนเดียวของไบค์ที่ปีนี้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยและเรียนคณะนิเทศศาสตร์ คณะเดียวกับเลิกแล้ว

“ยัยเบนซ์ เด็กข้างบ้านฉันนะหรือ”

“ไบค์ก็...ทำไมชอบบอกว่าน้องสาวเป็นเด็กข้างบ้านอยู่เรื่อยเลย” เด็กเอ็ดคนถูกเอ็ดทำหน้าไม่สนใจก่อนจะเอาแขนลงแล้วโน้มตัวมาหาเด็ก

“นี่เลิก” ไบค์ยื่นหน้ามาหาเด็กทำเสียงกระซิบกระซาบ “อย่าไปบอกมันนะว่าพวกเรามาเจอกันที่นี้ล่ะ เดี่ยวเบนซ์มันตามมาล่ะแยะเลย”

“ทำไมล่ะ”

“เธอก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรอว่าน้องฉันนะพูดมากขนาดไหน ขึ้นมาที่นี้ล่ะก็...”

“ก็จะมีคนแย่งชิงพูดใช่ไหม” หมิงพูดแทรกขึ้น นั่นทำให้ตะวันที่กำลังหันมาเขียนหนังสืออยู่หัวเราะ (เพราะเห็นด้วย)

“ขอบใจมากหมิง นั่งเฉยๆอยู่เฉยๆอย่างเดิมก็จะดีมากเลยนะเอ็ง” ไบค์หันมาบอกบอกขบใจอย่างประชดประชัน “ยัยนี่นะวุ่นวายจะตายไป เอาเป็นว่าอย่าบอกแล้วกัน ไม่ว่าจะเข้าชี้ถามแค่ไหนก็ห้ามบอกนะ”

เด็กพยักหน้าหงึกๆอย่างงงๆ ในใจคิดว่า สักวันหนึ่งเบนซิ่งก็คงมาเจอเองจนได้นั้นแหละ แต่คนหัวอ่อนอย่างเล็ก ห้ามไม่ให้บอกเธอก็จะไม่บอก

คนตัวเล็กเปิดอัลบั้มรูปดูต่อ ไบค์มองเพื่อนสามคน แล้วก็คิดว่าว่าสมาชิกในกลุ่มหายไปหนึ่งคน

“วันนี้ใสไม่มาเรียนหรอ” ไบค์ถามขึ้น แต่ไม่ได้เจาะจงว่าถามใคร ตะวันนั่งก้มหน้าเขียนไม่ได้สนใจ หมิงก็ทำหน้านิ่งเหมือนไม่รู้ แล้วคนที่รู้คนเดียวก็ตอบขึ้นมา

“มาสิ...เล็กเจอเมื่อเช้า แต่อาจจะกลับหอบไปแล้วก็ได้” เล็กสันนิษฐานเพราะยกนาฬิกาข้อมือดู เวลาตอนนี้ก็บ่ายแก่ๆแล้ว ไบค์ตบเข้าตัวเองดังขาดอย่างซัดอารมณ์

“อุเหม่...คณะบริหารก็อยู่ใกล้ๆไม่รู้จักแวะมาทักทายเพื่อนฝูงเสียบ้างเลย” ไบค์บ่นอุบ เล็กอมยิ้มเพราะรู้ว่านิสัยไบค์ดี แม้จะโง่งม ชี้โยววาย แต่ก็มีแอบน้อยใจเล็กๆเหมือนกัน ใครไม่โผล่หน้ามาให้เห็นก็ต้องถามถึง บ่นหาเสียทุกที

“สงสัยมันจะมั่วแต่ไปว่าากพรชชื้ออยู่แน่เลย น้องๆเห็นของดำตั้งแต่วันเปิดเทอมก็เป็นอับมงคลแย่” ไบค์ยังคงพล่ำมต่อโดยไม่ได้ยินเสียงรอกทำสั่นสูงเดินกุกกักๆใกล้เข้ามา ขณะที่หมิงกับเล็กทำหน้าที่เหวอๆอึ้งๆล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

“ของดำที่ว่านะ หมายถึงใครอะ?”

บทที่ 2

รักนี้ไม่มีลืม [กลุ่มต๋นกล้า]

ไบค์หันไปหาของดำที่เขาว่าอย่างช้าๆ หญิงสาวที่เพิ่งมาถึงยืนเท้าสะเอว จ้องหน้าไบค์อย่างเอาเรื่อง สองตาที่คมอยู่แล้วยิ่งดูดุกว่าเดิม ไบค์มองไล่โล่งๆ มา เห็นเธอสวมกระโปรงยาวแค่เข่าก็ร้องลั่น

“โธ...บ้านน้ำท่วมอะ!!”

ไล่ก้มมองกระโปรงตัวเองแล้วก็ว้ากลั่น (เสียงดังไม่แพ้กัน)

“ทำไมอะ! ฉันจะใส่กระโปรงสั้นบ้างไม่ได้หรือไง” โสหันมาเห็นเด็กที่สวมกระโปรงจีบรอบขยาคอคลุมเข่า ซึ่งก็เป็นกระโปรงสั้นเหมือนกันก็รู้แล้วว่าไบค์จ้องจะกัดเธอคนเดียว แต่ที่รู้มากกว่านั้นคือไบค์แกลังเปลี่ยนเรื่องให้เธอหันไปสนใจเรื่องอื่นแทนเรื่องของดำเสีย และแน่นอนว่าไม่สำเร็จ เพราะโสหันมาว้ากต่อทันที

“ไอ้ไบค์ ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลย ว่าใครเป็นของดำ ผิวอย่างฉันเนียเขาเรียกว่าผิวสีน้ำผึ้งอะ ไช้ใหม่จะตะวัน” โสหันไปถามคนสีผิวเดียวกันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลพร้อมกับรอยยิ้มหยาดยิ้มหยดย้อยโชว์ฟันขาวเรียบเป็นระเบียบ แทบจะเป็นคนละคนกับที่แว่ดๆเมื่อครู่ เจ้าไบค์ก็เลยทำปากยื่นปากยาวไล่ ตะวันกับหมิงหัวเราะกันใหญ่ สองคนคู่กัดเจอกันที่ไรต้องปะทะฝีปากกันทุกที บางครั้งใส่สู้ปาก ไบค์ไม่ได้ก็ต้องลงฝ่ามือให้เจ็บๆบ้าง แต่ดูเหมือนไบค์จะไม่เคยเข็ด

เด็กหันซ้ายหันขวา สายตาหลายคู่กำลังมองมาที่โต๊ะของพวกเขา

“โธ...นั่งเถอะ” เด็กดึงมือโสให้นั่งลงที่ว่างระหว่างไบค์กับเธอ โสที่เดินมาเหนื่อยๆนั่งลงอย่างว่าง่าย ตอนนี้อยู่ในวงกลมต๋นกล้าทุกคนก็มาทักกันครบแล้ว พวกเขาทั้งห้าคนนอกจากจะรวมกลุ่มกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง มีโต๊ะหน้าชมรมเป็นโต๊ะ

ประจำกลุ่มแล้ว ก็ยังมีชื่อกลุ่มของเป็นของตัวเองด้วย เรื่องนี้ทุกคนในชมรมรู้ว่า ‘ต้นกล้า’ คือ ชื่อกลุ่มของพวกเขา

ทั้งห้าคนเป็นนักศึกษาต่างคณะและต่างสาขากัน แต่มารู้จักกันและรวมตัวเป็นกลุ่มเดียวกันได้ก็เพราะเป็นสมาชิกชมรมอาสาพัฒนาชนบท ทั้งหมดจับกลุ่มกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง จนปีนี้ก็เข้าสู่ปีที่สามแล้วก็ยังคงเหนียวแน่น

แม้ว่าจะไม่ได้เรียนด้วยกัน แต่ก็มักจะหาเวลามาพบกันที่โต๊ะกลมหน้าชมรมเสมอ บางวันก็มากันครบ บางวันก็ไม่ครบ เพราะแต่ละคนยังมีสิ่งคมอยู่ที่คณะด้วย แต่ก็พยายามมาพบหน้ากันบ่อยๆ วันอื่นไม่เจอกันไม่เป็นไร แต่ขอให้วันเปิดเทอมกับหลังสอบเสร็จในวันสอบวันสุดท้ายมารวมตัวกันให้ครบ เสมือนการรายงานตัวไปโดยปริยาย

โสถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนแบกความกลัดกลุ้มใจจากที่คณะมาด้วย โดยที่ไม่ต้องรอให้ใครถาม เธอก็พูดขึ้นมาเอง

“กลุ่มจิ้ง เทอมนี้ฉันต้องเรียนวิชาสอบบัญชีด้วย”

“เธอเรียนบัญชี ก็ต้องเจอวิชาเกี่ยวกับบัญชีสิ” หมิงพูดขึ้น ซึ่งมันก็ถูกของ เขา คนเรียนบัญชีก็ต้องเรียนวิชาบัญชีอยู่แล้วไม่เห็นมันจะผิดแปลกตรงไหน

“มันก็ใช่นั่นแหละ แต่อาจารย์คนนี้น่ะเขี้ยวมากๆ ฉันคงชวดเกรดเอแหงๆ” โสยังคงโอดครวญต่อ “ฉันนะ...ตั้งเป้าหมายเอาไว้ว่า บัญชีทุกวิชาฉันจะต้องได้เกรดเอทั้งหมด”

“ทำไม่ล่ะ” คราวนี้เล็กกับหมิงถามขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

“ก็ฉันเรียนเอกบัญชี ฉันคิดว่าควรทำวิชาเอกให้ได้เกรดที่ดีที่สุด”

“ถ้าวิชานี้จะพลาดไปสักตัวคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง” ไบค์พูดต่อ โสมองหน้าท่านประธานเหมือนอยากจะบอกว่า นายนี้ช่างไม่รู้อะไรบ้างเลยยย...

“ไม่ได้...วิชานี้แหละที่จะต้องคว้าเอามาให้ได้ เพราะฉันอยากเป็น CPA ถ้าได้เกรดดีๆก็เป็นการกระตุ้นความสามารถของฉันได้ในระดับหนึ่ง” โสอธิบายความคิดของตัวเองที่ยึดมั่นเสมอมา แต่ไบค์กลับทำหน้าง

“CPA นี้อะไรอะ เหมือน CIA หรือเปล่า”

โสทำท่าเหมือนอยากจะเขกหัวเพื่อนสักปึก

“เหมือนกันที่ไหนเล่า CPA ก็ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตไง Certified Public Accountant” โสย้ำเสียงแทนที่ไปทางไบค์เต็มๆ ไบค์เอามือลูบหน้าประหนึ่ง

น้ำลายกระเด็นมาเต็มหน้าของเขา

“เอาเหอะๆขอให้ได้เสมดั่งใจแล้วกัน” ไบค์อวยพรแบบส่งๆ เรื่องการได้เกรดดีๆในวิชาเอกเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคิดมาก่อน ดังนั้นในวิชาเอกของเขาจึงล่ายพรร้อยไปด้วยทุกเกรด ทั้งเอ บี ซี ดี มีบวกและไม่มีบวกห้อยท้าย ครบทุกตัวเลย เมื่อไสรีบเสียวเสียวลง ไบค์ก็ตั้งต้นไล่เบี่ยสาวผิวคล้ำต่อทันที

“กลับบ้านนอกไปตั้งหลายวัน ไม่มีอะไรมาฝากบ้างอะ”

ไสได้ยินคำว่าบ้านนอกก็หน้าตึง

“เขาเรียกว่าบ้านต่างจังหวัดอะ” ไสเริ่มปกป้องบ้านเกิดของเธอทันที จากสีผิวและตามคอบ่งบอกชัดเจนว่าเธอเป็นประชากรในจังหวัดภาคใต้ ไสเป็นคนเดียวที่มีบ้านอยู่ต่างจังหวัด ส่วนอีกสี่คนเป็นคนกรุงเทพโดยกำเนิด

ไสเปิดกระเป๋าสะพายใบใหญ่ของเธอออกมา แล้วหยิบขนมที่บรรจุอยู่ในถุงใบใหญ่ออกมาวางบนโต๊ะ แล้วคนที่คิดว่าถุงมาเปิดดูเป็นคนแรกก็คือคนที่เรียกร้องหาของฝากนั่นแหละ

ไบค์เปิดถุงออกกว้างๆแล้ววางไว้บนโต๊ะ ขนมหลายๆชนิดถูกแกะจากถุงใหญ่มารวมๆกันไว้ในถุงใบเดียว เด็กหยิบขนมขึ้นมาสองชิ้นแล้วแบ่งให้หญิงชิ้นหนึ่ง แม้ว่าจะเป็นของฟรี เกมยังเอามาให้กินถึงที่แล้ว ไม่วายเป็นเสียบบ่น (จากคนเดิม)

“ขนมแบบนี้ในกรุงเทพก็มีนี่นา” ไบค์ชูเวเฟอร์ช็อกโกแลตในห่อสีแดงที่กัดไปแล้วคำหนึ่งขึ้นมา ไสที่กำลังลูบผมยาวๆหยิกๆของตัวเองสะดบปลายผมไปด้านหลังอย่างระอาเพื่อนคนนี้เต็มทน แล้วเอื้อมมือมาหยิบขนมแบบเดียวกับของไบค์ในถุงขึ้นมา

“มันเป็นเวเฟอร์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศเขียวนะ กินๆเข้าไปแล้วไม่ต้องบ่นจะได้ไหม” ไสชี้ให้ไบค์ดูข้างๆว่ามาจากต่างประเทศจริงๆ แม้ว่าจะเป็นแค่ประเทศเพื่อนบ้านที่ติดกับจังหวัดทางภาคใต้ก็ตาม (ก็ต่างประเทศใหม่ละ) ไบค์เคี้ยวไปดูไปก็พยักหน้าหงิกๆทั้งๆที่เขาารู้สึกว่ารสชาติมันไม่เห็นจะต่างจากขนมในเมืองไทยตรงไหน แต่ชี้เกี้ยวฟังยัยไสแว่ดๆอีกเลยเสียวเสียวดีกว่า ขนมในถุงมีทั้งจากในท้องถิ่นบ้านไส และในท้องถิ่นประเทศอื่น แต่นำเข้ามาในท้องถิ่นบ้านเธอแล้วเธอก็นำเข้ามาให้เพื่อนๆอีกที ไสส่งขนมในมือให้ตะวันตกที่งهنหน้าจากการเขียนทั้งหมดกินขนมกันไป จ้อกันไป เฮฮาเสียงดังเหมือนไม่ได้เจอกันมาสัก

สิบปี ส่วนคนที่จ้อมากที่สุดก็ไม่ใชใคร คือ ท่านประธานนั่นเอง โสที่ไม่ได้สวมนาฬิกา หันไปดูเวลาที่ข้อมือของเด็กแทน เห็นว่าใกล้สี่โมงเย็นแล้ว เธอก็สะพายกระเป๋าเตรียมกลับ

“ฉันทกลับก่อนนะ ต้องไปทำงานอีก” โสบอกทุกคน เธอต้องทำงานพิเศษที่ร้านเช่าวิดีโอแถวหอพักส่วนต่อสัปดาห์ตั้งแต่ช่วงเย็นจนถึงดึก ทางบ้านของโสเป็นเกษตรกร ต้องเสียเหี้ยมเสียแรงงานไปมากมายกว่าจะได้เงินมาแต่ละบาทเพื่อส่งให้เธอได้เรียนในมหาวิทยาลัย ดังนั้นโสจึงต้องช่วยทางบ้านด้วยการทำงานพิเศษเพื่อนำเข้าใจดีจึงไม่มีใครเหนี่ยวรั้งไว้ กลับจะเร่งให้รีบๆไปเสียด้วยซ้ำ

“รีบๆไปเลย” หมิงยื่นหนังสือบนโต๊ะให้

“ใช่...ไปช้าเดี๋ยวโดนไล่ออกนะ” ไบค์สั่นบสนุน โสลุกขึ้นจากที่นั่งแต่ก็ไม่วายสงสัย

“นี่เป็นห่วงหรือจะไล่ให้ฉันไปไกลๆกันแน่”

“คิดเอาเองดิ ยิยิ” ไบค์พูดแล้วหัวเราะกวนๆ โสขี้เกียจจะต่อล้อต่อเถียงด้วยเลยโบกมือลาเพื่อนๆแล้วเดินกุกกักๆจากไป

เมื่อเหรียญของชมรมกลับไปได้ไม่นาน เลขานุการของชมรมก็โผล่หน้ามาแทนทันที

“พี่ไบค์” แป๋วแหวดเดินกึ่งวิ่งมาถึงที่โต๊ะ เรียกท่านประธานเป็นคนแรกแล้วนั่งลงตรงที่โสเพิ่งลุกไป แล้วหันมาทักทายรุ่นพี่ทุกคนที่นั่งอยู่ โดยเฉพาะกับหมิงที่ทักทายกันมากเป็นพิเศษ เพราะเรียนสถาปัตย์เหมือนกัน

“ทำไมเพิ่งมาป่านนี้” ไบค์ถามด้วยน้ำเสียงปกติ ไม่ได้มีแววตำหนิแต่อย่างใด แต่คนถูกถามกลับรีบบอกเหตุผล เพราะกลัวถูกว่า

“แป๋วเรียนเสร็จตั้งนานแล้วคะ แต่เพื่อนมันให้อยู่ประชุมเรื่องรับน้องก่อน นี่แป๋วแอบแวมมานะเนี่ย พี่ไบค์จะให้แป๋วทำอะไรคะ” แป๋วแหวรีบถามต่อ ไบค์เอาเอกสารทั้งหมดที่อยู่ในซองส่งให้

“พิมพ์หนังสือเสนอโครงการให้หน่อยนะ มีรายละเอียดให้แล้ว มีหนังสือตัวอย่างให้ด้วย”

แป๋วแหวรีบซองมาเปิดดู

“เอาวันไหนคะ”

“เร็วหน่อยก็ดี จะได้รีบเสนอแล้วจะได้รู้เร็วว่าจะได้งบประมาณเท่าไร”

เผื่อมีอะไรที่ไม่เป็นไปอย่างที่คิดไว้จะได้แก้ไขทัน” ไบค์ตอบ แแป้วแหวพยกหน้ารับ
ขยับแว่นตาครอบดำแล้วดูเอกสารให้ชัดๆอีกที

“ลายมือพี่ตะวันไม่ใช่ใหม่คะเนี่ย”

เจ้าของลายมือยิ้มรับ แแป้วแหวถอนหายใจอย่างโล่งอก

“ค่อยยังชั่วหน่อย คิดว่าเป็นลายมือพี่ไบค์เสียอีก”

พี่ไบค์ได้ยินก็หุ้มึง เอ๊ะ...มันหมายความว่ายังไง?

“ทำไมแป้วแหว ถ้าเป็นลายมือพี่แล้วมันยังงี้” ไบค์สวมวิญญาณโสวัง
ไล่เลขาฯชมรม แแป้วแหวกก็ยิ้มสู้ไม่ถอย

“ถ้าให้แป้วพิมพ์ตามลายมือพี่ไบค์ แแป้วขอลาออกจากชมรมดีกว่า”

เสียงตะวัน หมิงและเล็กหัวเราะกันเกรียว คำพูดของแป้วแหวยืนยันได้
เป็นอย่างดีว่าลายมือของไบค์ก็ยกย้ออ่านยากทรมาณสายตามากขนาดไหน

ไบค์ค่อนข้างปะหลับปะเหลือก ถ้าเป็นผู้หญิงทำคงดูดี แต่เป็นผู้ชายจึงดู
ทุเรศเสียมากกว่า ก่อนจะปรับสีหน้าเป็นขิงขงเอาจริงเอาจัง แแป้วแหวที่เริ่มรู้ว่กัภัย
กำลังมาถึงตัวแล้วก็รีบขอตัวกลับไปทีคณะก่อน

“แป้วแหว!” ไบค์คว้าแขนรุ่มน้องหมับ ไม่ให้หนีไปง่ายๆ แแป้วแหวยังคง
ยิ้มสู้ (แบบแหยๆ) แต่ขาเตรียมวิ่งแล้ว

“แป้วพูดเล่นนะพี่ไบค์ เหะๆ”

“ไม่ต้องมาแก้ตัว มาว่าประธานชมรม มีความผิดรู้หรือเปล่า” (มันเอา
ตำแหน่งมาอ้างอีกแล้ว)

“ไม่รู้ค่ะ แต่ว่าแป้วยังไม่ได้ว่าพี่ไบค์เลียนะ”

“ไอ้เมื่อไหร่เธอไม่ได้ว่า”

“ไม่ได้ว่าค่ะ” แแป้วแหวรีบตอบกลับ แล้วพูดต่อ “แป้วแค่พูดความจริงแค่นั้น
เอง” แแป้วแหวพูดด้วยสีหน้าซี้อๆ เสียงหัวเราะเฮฮาจากกลุ่มต้นกล้ออีกสาม
คนดังลั่น

“ที่บอกว่าไม่ได้ว่านั่นแหละคือว่า เข้าใจเปล่า เอ๊ะ ยังงี้หว่า” ไบค์พูดเอง
กึ่งเอง แแป้วแหวกก็พยกหน้าแบบงงๆ เด็กอาศัยจ้งหะทิ้งกันอยู่นั่นแคะมือไบค์
ออกจากแขนเล็กๆของแป้วแหวเพราะกลัวน้องจะเจ็บ

“แป้วไปก่อนนะ” พอเป็นอิสระปั๊บแป้วแหวกก็เตรียมโกยทันที

“เดี๋ยว!” ไบค์เรียกขัดไว้ก่อน แแป้วแหวที่ก้าวขาไปได้สองก้าวก็หยุดกึก

“อาทิตย์หน้ามีงานเปิดโลกกิจกรรม เตรียมใบสมัครเข้าชมรมไว้ด้วย ห้ามลืมเด็ดขาด!” ไบค์ส่งเสียงเข้ม แแป่วแหวกพยับหน้าหงิกๆแล้วรีบวิ่งจุกกลับไปทางที่เธอมาทันที

เมื่อคล้อยหลังแป่วแหวไปแล้ว ไบค์ก็กอดอกแล้วยักคิ้วข้างเดียว ทำหน้าทะเล้นเหมือนเดิม คนอย่างไบค์ ให้น้ำก็บ้าได้สุดซั้ว แต่ถ้าจะให้เอาจริงเอาจังก็ทำได้เหมือนกัน

“จริงด้วยสินะ เราต้องไปรับสมัครสมาชิกที่งานเปิดโลกกิจกรรมนี่นา” เด็กพูดขึ้นมา เมื่อได้ยินไบค์พูดถึงงานนี้

“ไม่รู้ว่าจะมีคนมาสมัครสักกี่คนนะ” หมิงพูดต่อ

“ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันว่าเราจะต้องได้สมาชิกเพิ่มขึ้นเยอะแน่นอน” ไบค์ยังคงกอดอกท่าทางมั่นใจ เพื่อนทั้งสามคนไม่ได้เอะใจในคำพูดของท่านประธานเลย

ในหัวไบค์คิดอะไรเด็ดๆไว้ใช้ในวันเปิดโลกกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 3

Stand by Me [เปิดโลกกิจกรรม]

ในคำคืนของหมู่ดาว ไปออกค่ายนอนนอนนับดาวกันดีกว่า ^o^
น้องเดินมาที่โต๊ะ ออย่าเพิ่งจากไป มาสมัครเข้าชมรมก่อนนะจ๊ะ ^_^
โลเย็นอ่านข้อความที่ติดอยู่บนบอร์ดแสดงผลงานของชมรมอาสาฯในงาน
เปิดโลกกิจกรรมแล้วขมวดคิ้ว พร้อมกับถามตัวเองในใจ

นี่ฉันมาถูกชมรมหรือเปล่าเนี่ย?

เอี้ยวตัวเงยหน้ามองป้ายชมรมอีกที่ ‘ชมรมอาสาพัฒนาชนบท...’ ก็ถูกนี่นา
ไลหันไปที่โต๊ะรับสมัครที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ เห็นตะวันนั่งอยู่คนเดียว เธอก็เดินคุ่มๆเข้าไป
หาอย่างเอาเรื่อง

“สวัสดีโล” ตะวันทักขึ้นก่อน แต่โลไม่ดีด้วย

“ใครเขียนข้อความพวกนั้นนะตะวัน” โลเข้าประเด็นทันที

“ดูจากสำนวนก็น่าจะรุ่นนะ”

“ใช่ไปค์” โลพูดชื่อผู้ต้องสงสัยออกมา ตะวันพยักหน้ายิ้มๆเป็นคำตอบว่า
ถูกแฉ สาวได้กัดฟันกรอดๆมองหาท่านประธานตัวดี เขียนป้ายแบบนี้ตั้งใจจะให้เป็น
ชมรมอาสาพัฒนาชนบทหรือชมรมนอนนับดาวกันแน่ อุดมการณ์ของชมรม
หายไปไหนหมด

นักศึกษาปีหนึ่งสามคนเดินเข้ามาดูที่บอร์ดแล้วก็หัวเราะกันคิกคัก ทำให้โล
ยิ่งโมโห แต่แล้วสามคนนั้นก็มาสมัครเข้าชมรม ทำเอาโลงงเพราะไม่รู้ว่ามีชมรม
เพราะอยากไปนอนนับดาวหรืออยากพัฒนาชนบทกันแน่ สมาชิกของชมรม
คนหนึ่งเดินเข้ามานั่งข้างๆ ตะวันเพื่อช่วยรับสมัครอีกแรง

คนที่ไล่ตามหาเดินมาพร้อมกับหมิงและเล็กด้วยสีหน้าเบิกบานร่าเริง ไสเดินอาดๆ ฝ่านักศึกษาคณะอื่นๆที่กำลังเดินกันขวกไขว่แหวะดูชมรมต่างๆตรงเข้าไปหาไบค์ แล้วโวยทันที

“ไบค์ นายเป็นคนคิดข้อความพวกนั้นใช่ใหม่ม” ไสชี้ไปที่บอร์ด หมิงกับเล็กที่เพิ่งมา เห็นไสดูไม่พอใจเลยรีบเดินแยกไปดู แล้วเสียงหัวเราะของสองคนก็ดังแว่วมายังกระดุ้นทำให้ไสไม่พอใจ

“อ้อ...ใช่แล้ว ฉันคิดเอง เจ๋งใช่ใหม่มละ” ไบค์ยอมรับหน้าระรื่น ไสสูดลมหายใจเข้าลึกๆแล้วผ่อนออกช้าๆเหมือนระงับความโกรธไว้เต็มกำลัง

“เขียนไปแบบนี้ได้อย่างไร เราไปออกค่ายนะไม่ได้ไปเที่ยว น้องๆที่มาสมัครจะเข้าใจผิดเอา ลืมวัตถุประสงค์ของการออกค่ายแล้วหรือไง”

ไบค์เห็นท่าทางของเพื่อนจะซีเรียสเกินเหตุไปแล้ว เขาจึงเลิกทำหน้าที่ละเล่นแล้วดึงมือไสให้ไปที่บอร์ดด้วยกัน

“นี่...ชื่อชมรมก็บอกอยู่แล้วว่าอาสาพัฒนาชนบท ภาพพวกนี้ก็บ่งบอกชัดเจนว่าพวกเราทำอะไรกันบ้าง ข้อความพวกนี้เป็นแค่สีสันให้มันขำๆเท่านั้นเอง น้องๆเดินผ่านไปผ่านมาจะได้หยุดดู แล้วก็ดึงดูดีให้เขาสมัครเข้าชมรม มีสมาชิกเยอะเท่าไรก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือ ส่วนเรื่องอุดมการณ์...” ไบค์ชี้ให้ดูคำขวัญของชมรมที่ติดอยู่ด้านล่าง “ตัวอักษรมันอาจจะเล็กกว่าข้อความเชิญชวนสักหน่อยนะ แต่ไม่ว่ายังไงก็ไม่ลืมหรอก”

“อาสาฯคือชีวิต

ด้วยดวงจิตสร้างสรรค์

มุ่งมั่นพัฒนาร่วมกัน

ปลูกปั้นศรัทธาส่งงาม”

ไสอ่านคำขวัญสี่บรรทัดนั้นและภาพถ่ายที่ติดกระจัดกระจายอยู่บนบอร์ด แม้มันจะไม่สะดุดตาเท่ากับข้อความ แต่มันก็เป็นแผนการเรียกคนเข้าชมรมที่ได้ผลดีเกินคาด เพราะขณะที่ยืนอยู่ไม่ถึงนาที ก็มีน้องใหม่มาสมัครเข้าชมรมอยู่เรื่อยๆ ในที่สุดไสก็ยอมรับสิ่งที่ท่านประธานทำโดยไม่บ่นว่าอะไรอีก ทำให้ไบค์กลับมาร่าเริงดีด้าได้เหมือนเดิม

ขณะที่ไบค์ ไส หมิงและเล็กกำลังยืนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ไบค์สมัครสมาชิกในกองที่ถูกกรอกแล้วอยู่นั้น จู่ๆแป่วแหวกก็โผล่หน้าเข้ามา แต่ไม่มีใคร

สนใจเพราะโบสมัครของสมาชิกใหม่ดูจะน่าสนใจกว่าแม่เลขาฯชมรมคนนี้เยอะ

“พีโบ้ค หนังสือที่ให้แแก้คะ” แป้วแหววยื่นของสีน้ำตาลมาตรงหน้าโบ้ค
โบ้คจำต้องหันมาสนใจสิ่งที่แป้วแหววยื่นให้ก่อนอย่างเลี่ยงไม่ได้ แป้วแหววยหันไป
เห็นตะวันนั่งอยู่ที่โต๊ะรับสมัครก็พูดขึ้น “โอ๊ะ...วันนี้กลุ่มต้นกล้ามากันครบเลย”

ตะวันหันมายิ้มให้ รวมทั้งอีกสี่คนก็ยิ้มเหมือนกัน ดูเหมือนทั้งห้าคนจะ
ภูมิใจกับชื่อกลุ่มชื่อนี้มาก แม้ชื่อนี้จะมีที่มาแบบบังเอิญๆก็ตาม

“ถ้าพีๆเป็นต้นกล้า เจ้านั้นก็ต้นบ้ำละคะ” แป้วแหววยื่นไปที่นักศึกษาชาย
ร่างผอมตัวสูงโย่งผมหยิกคนหนึ่งที่กำลังทอล์คโชว์ต่อหน้าสาวฯชมรมจัดดอกไม้
พูดๆแล้วก็หัวเราะเอิ๊กอ้อกอยู่คนเดียว สองสาวที่นั่งประจำโต๊ะรับสมัครยิ้มแบบ
เหยงๆไม่มีแว้วว่าจะสนุกไปกับมุขของต้นบ้ำเลยสักนิดเดียว

โบ้คยื่นมองรุ่นน้องที่เป็นถึงรองประธานชมรมอาสาฯ แล้วส่ายหัวให้กับ
ความบ้ำของมัน แม้โบ้คจะนิยมอยู่ใกล้ๆสาวฯขนาดไหนก็ยังไม่กล้าทำขนาดนั้น
สงสัยเขาจะมีคู่แข่งหรือเพิ่มอีกคนแล้ว

จังหวะพอดีกับเพื่อนที่นั่งข้างตะวันขอตัวกลับไปก่อน โบ้คเลยได้โอกาสไป
ลากเจ้าตัวดีกลับมา

“ต้นบ้ำ” โบ้คตบไหล่รองประธานแล้วเรียกชื่อที่แป้วแหววยื่นตั้งขึ้น

“อะไรพีโบ้ค เหวย...พี ผมชื่อต้นเฉยๆ” ต้นบ้ำทำหน้าที่เหวอเมื่อได้ยินโบ้ค
เรียกเขาด้วยชื่อใหม่

“พีจะเรียกเองว่าต้นบ้ำมีอะไรใหม่ กลับไปนั่งที่โต๊ะรับสมัครไป...ขอโทษ
นะครับน้องๆ ต่อไปจะพีจะล้ำไสไ่ว้อย่างดีไม่ปลอยออกมาอีกนะครับ...ไปเลยไป”

โบ้คพูดกับสองสาวแล้วก็ดึงต้นบ้ำกลับถิ่น สองสาวชมรมจัดดอกไม้ทำสีหน้า
เหมือนอยากจะกราบขอคุณโบ้คสักพันหนที่เข้ามาพาดต้นบ้ำไปเสียได้ เมื่อพา
ต้นบ้ำกลับมานั่งตรงที่ว่างแล้ว ตะวันก็ลุกขึ้นอีกคนบอกว่าขอตัวเพราะมีธุระต้อง
ไปทำ โบ้คก็เลยนั่งแทน

โบ้คนั่งลงปั๊บ เขาก็จัดการดึงๆลูบๆเสื่อตัวเองให้เรียบร้อย แล้วจัดแต่งผม
ทรงเด็กแนวของเขาเสียใหม่ เอาปลายนิ้วแตะน้ำลายตัวเองแล้วลูบผมหน้าม้าด้าน
หน้าที่แตกจากด้านขวาไปด้านซ้ายให้เรียบยิ่งขึ้น (ใสแอบแหวะเมื่อเห็นยลรุ่นใหม่
ของโบ้ค) ผมข้างหลังมันจะชี้ให้มันชี้ไป แต่ข้างหน้าต้องเรียบไว้ก่อน แล้วก็บั้น
หน้ายิ้มรับแขกเต็มที เพื่อนๆที่ยืนอยู่มองพฤติกรรมของโบ้คด้วยท่าที่ขำๆ ยิ้มแบบ

นี้ไล่แขกเสียมากกว่า

หลังจากนั้น ทั้งหมิง เล็กและแป๋วแหวดต่างก็ขอแยกย้ายกันไปทำธุระของตัวเองและจะกลับมาช่วยเก็บงานตอนเย็น เหลือโสคนเดียวที่อยู่เป็นเพื่อนท่านประธานและท่านรอง และถือเป็นการคุมสองหนุ่มไปด้วย ไม่ให้มีใครแอบไปหัดสาวฯชมรมอื่นได้อีก

ช่วงบ่ายแก่ๆเป็นเวลาที่นักศึกษาส่วนมากเลิกเรียนกันแล้ว เป็นช่วงเวลาที่งานเปิดโลกกิจกรรมคึกคักมากยิ่งขึ้น นักศึกษาปีหนึ่งพากันมาเดินดูชมรมต่างๆที่ตัวเองสนใจ รวมทั้งนักศึกษาชั้นปีอื่นๆที่อยากจะเปลี่ยนชมรมก็แวะมาดูด้วย

ท่ามกลางนักศึกษาที่เดินผ่านไปผ่านมา ก็ปรากฏองุ่นคนงานหนึ่งเดินผ่านหน้าโต๊ะรับสมัครของชมรมอาสาพัฒนาชนบทไป แม้จะเห็นหน้าเพียงด้านข้างแต่ก็ทำให้ไบค์อ้าปากค้างได้

“ไ่ว้วววว...พี่ไบค์ๆ ลูกครึ่งแน่ๆสวยโคตรๆ” ต้นบ้าเขาแหงนท่านประธานแล้วพูดอย่างตื่นเต็น (สายตาคอนซีลิมักไวเหมือนกันเสมอเลยเขียว) โสที่มองเห็นเธอคนนั้นตั้งแต่แรกก็เห็นด้วยกับต้นบ้าในใจ ถึงแม้เธอจะมีผมยาวสีดำขลับ แต่ดวงหน้ามีเค้าเชื้อสายตะวันตกแน่นอน นอกจากหน้าตาที่สวยงามโดดเด่นแล้ว เธอยังสวมเสื้อแจ็คเก็ตพอดีสีฟ้าทับชุดนักศึกษาไว้ด้วย นั่นทำให้ยิ่งดูเด่น

ไบค์ผุดลุกขึ้นมาจากเก้าอี้แล้วเตรียมพุ่งไปหาสาวลูกครึ่งที่เดินผ่านไปไกลแล้ว แต่สาวลูกครึ่งอีกคน (ครึ่งบัญญัติ-เหรียญ) ขวางไว้เสียก่อน

“จะไปไหน” โสถามเสียงแข็ง ไบค์บ่นไว้ว่าขอตามผู้หญิงคนนั้นไปหน่อย โสก็กดไหล่ให้ไบค์นั่งลงตามเดิม “ไม่ต้องไป นั่งอยู่นี้แหละ เจอคนสวยละไม่ได้หัวผาดำขึ้นมาเชียวนะ ใจดี...ไม่ต้องลุกเลย นั่งลง...พอกันเลยทั้งคู่นั่นแหละ” โสพูดจocosองหนุ่มเถียงไม่ทัน “อ้าว...สวัสดิ์คะน้อง สนใจสมัครเข้าชมรมใหม่คะ” โสที่พูดจocosองเมื่อครู่สามารถเปลี่ยนลุคจากนางร้ายเป็นนางเอกได้ในพริบตา เมื่อมีนักศึกษาเดินเฉียดมาที่ชมรม งานนี้เหรียญกวางอำนาจเต็มที่ จนประธานนั่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างขัดใจ ก่อนจะชะเง้อจนคอยาวมองตามไปยังทิศทางที่สาวลูกครึ่งคนนั้นเดินจากไป

ไบค์นั่งเฝ้าคางแล้วคิดอย่างเพ้อๆ...เฮ้อ...เสียตายจ้ง เดินหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ โสเสื้อสีฟ้าเสียด้วย สงสัยจะเป็นนางฟ้าลงมาจากสวรรค์แน่ๆเลย (มัน

เพื่อเจอไปใหญ่แล้ว)

งานวันนี้จบลงด้วยจำนวนใบสมัครสมาชิกเข้าชมรมอาสาชกปีกใหญ่ นับว่าป้ายเชิญชวนสำนวนลเกฯของโบคได้ผลเป็นอย่างดี ทำเอาโบคที่หายจากอาการเพื่อแล้วดีใจหน้าบานมากกว่าใคร

หลังจากที่โบคชอบแพ้มใบสมัครว่าหกลีบไปไปรายงานให้อาจารย์ที่ปรึกษาของชมรมรับทราบแล้ว เขาก็ชอบแพ้นั้นกลับไปที่ห้องชมรม แล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นวันอะไร กลุ่มต้นกล้าถึงได้มากันครบองค์ประชุมโดยไม่ได้นัดหมาย

โบคเดินมานั่งตรงที่ว่าง วางแฟ้มแล้วก็เปิดออกมาดู พลิกเปิดไปที่ละหน้าแล้วทำหน้าซีเรียสสุดๆจนเพื่อนที่กำลังคุยกันเสียงแจ้วๆต้องหยุดพูดและหันมามองโบคว่าเป็นอะไร อยู่ๆก็ไม่พูดไม่จา เอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำหน้าเครียดกับใบสมัครตรงหน้า

ทั้งหมิง ตะวัน เล็ก และโฮ ต่างก็ก้มหน้ามองหน้าโบคอีกทีว่าเป็นอะไร แล้วจู่ๆโบคก็เงยหน้าขึ้นแล้วยิ้มว่า

“ฮ่าๆๆ ปีนี้สาวๆน่ารักๆเพียบเลย”

“ปัทโร!!” สี่นพูดออกมาเป็นเสียงเดียวกัน โดยเฉพาะสี่นนั้นอยากจะบีบคอคนซีหลิให้ตายคามือเสียจริงๆ โบคที่แกล้งเพื่อนได้สนใจแล้วก็ทำหน้าไม่รู้เรื่องเปิดใบสมัครไปเรื่อยๆเจอรูปน่ารักๆก็หยุดดู โดยเล็กกับหมิงก็ขยับเข้าไปดูด้วย

“สังเกตใหม่น้องๆเขามีชื่อเล่นสองพยางค์กันทั้งนั้นเลยนะ” เล็กพูดขึ้นหลังจากที่ดูไปได้พักใหญ่ “อย่างนี้ไง อิงอิง, นีก็บูเป้, กีบเก้ จะมีกีบชื่อกีบช่าหรือเปล่าเนี่ย”

“เขาอาจจะชื่อปู ชื่อ กีบหรือชื่อเก้เฉยๆก็ได้นะ แล้วมาเติมอีกพยางค์ให้ดูน่ารักอินเทรนด์ไง” หมิงแสดงความเห็นบ้าง

“งั้นพวกเราติดเทรนด์กันหมดเลยสิ” โสมองทุกคน “ยกเว้นตะวันคนเดียว”

คนอินเทรนด์คนเดียวยิ้มรับ ชื่อจริงของเขาชื่อตะวัน ไม่มีชื่อเล่น ใครๆก็เรียกเขาว่าตะวันมาตลอด ไม่มีใครเรียกเขาว่า ‘วัน’ เฉยๆเลยสักคน เขาก็เลยอินเทรนด์ไปโดยปริยาย

“งั้นฉันจะตั้งใหม่ให้ทุกคนเอง” โบคลุกขึ้นนั่งของๆบนเก้าอี้ แล้วชี้ไปที่เหยื่อ

คนแรก พลังนี้ “เล็ก...เล็ก...ก็ชื่อเล็กเล็กไปแล้วกัน”

“ตกลงจัง...เล็กเล็ก” เล็กทวนชื่อใหม่ของตัวเองแล้วทำหน้าที่แหย

“งั้นก็เล็กกกกกกเล็ก” ไบค์ลากเสียงคำแรก ย้ำให้เห็นว่าเล็กจริงๆ เล็กที่รู้สึกว่ามีปมด้วยเรื่องความสูงและรูปร่างของตัวเองอยู่แล้วก็ยังไม่ชอบใจ

“ไม่เอาหรอก” เล็กปฏิเสธเสียงงอนๆทำเอาหมีงหัวเราะในสีหน้านั้น

“อะ...งั้นชื่อหนูเล็กไปแล้วกัน น่ารักดี” ไบค์สรุป เล็กก็ยังไม่ชอบใจอยู่ แต่ก็ไม่พูดอะไรอีก เพราะไบค์หันไปหาเหยื่อรายต่อไปแล้ว

“หมีง” ไบค์เรียกชื่อเพื่อนแล้วพิศมอง ตาชั้นเดียวอย่างนี้ ตีๆขาวๆผมชี้ๆอย่างนี้... “เอ็งต้องนี้เลย...หมีหมีง” ไบค์ตบมือแปะสรุปว่านี่แหละลงตัวสุด หมีงเอาแต่หัวเราะไม่ได้โต้แย้งอะไร ไม่ใช่ว่าเขายอมรับ แต่เพราะเขาไม่ได้จริงจังกับการละเล่นของเพื่อนมากกว่า เลยปล่อยให้ตั้งชื่ออะไรก็ได้ตามสบาย

ไบค์หันมาที่เหยื่อรายสุดท้าย โดยเสก็ตั้งท่ารออยู่แล้ว

“โส...โส...โสภี โสภา โสภิต โสम्म โสโครก โส...” แต่ละคำที่พูดออกมาชวนให้โสเคืองยิ่งนัก ยกกำปั้นเตรียมทุบไว้แล้ว “เอาชื่อนี้เลย ยโส!”

“หา” ยโส เอ๊ย โสร้องเสียงหลง “ที่แปลว่าเยื่อหุ้มหนังหรือ”

“ฉันนึกถึงจังหวัดยโสธรมากกว่า” ตะวันที่นั่นพึ่งยิ้มๆอยู่นานพูดขึ้น ไบค์ยักคิ้วข้างเดียวแผลๆ ภูมิใจกับชื่อที่ตั้งให้เพื่อนเป็นหนักหนา ทั้งหนูเล็ก หมีหมีง ยโส พังดูดีทั้งนั้นนนนนนน

“อ้าว...แล้วไบค์ล่ะ ตั้งให้คนอื่นเขาแล้ว แล้วของตัวเองล่ะ” เล็กโวยบ้าง เพราะยังเคืองชื่อที่ไบค์ตั้งให้ตัวเองไม่หาย

“โอ๊ย...ไม่ต้องห่วงหรอกเล็ก ฉันมีชื่อสองพยางค์มานานแล้ว” ไบค์เปลี่ยนมานั่งลงแบบเดิม ยกมือลูบผมหน้าม้าของตัวเองแล้วตั้งท่าทางที่กะว่าเทที่สุดแล้ว

“งั้นชื่ออะไรละยะ บอกมาเสียทีสิ” โสชักรำคาญลีลาของไบค์เต็มทน ไบค์ยักคิ้วกลางตอปลเสียงนึ้มๆว่า

“ไบค์หล่อ”

“แหะ!” เสียงแสดงความชื่นชมดังสวนขึ้นทันทีโดยคู่กัดตลอดกาล “น้อยๆหน่อยไอ้ไบค์ จะตั้งชื่ออะไรก็ให้เหมาะสมกับหน้าตาตัวเองหน่อย มานี้เลยฉันจะตั้งให้เอง” โสมองหน้าไบค์แล้วก็คิด ใจจริงอยากจะทำชื่อให้ชื่อไบค์บ้า ก็กลัวจะซ้ำกับต้นบ้า คนบ้าๆในชมรมมีคนเดียวก็พอแล้ว

ปิ้งป่อง...และแล้ว คอหนังจิ้นอย่างโสก็คิดออก

“จ้อไป๋”

“อะไรนะ” ไบค์ถามซ้ำ “พรรคจ้อไป๋ในหนังจิ้นนะเหออ นั่นมันพรรคแม่ชีไม่ใช่เหออ” ไบค์บ้าหนังจิ้นไม่แพ้กันเลยรู้ดี โสหัวเราะโหยะๆๆสะใจ

“ก็เหมาะกับนายแล้วไง ชอบอะไรที่เกี่ยวกับผู้หญิงอยู่แล้วไม่ใช่เหออ” โสยกเหตุผลที่ทำให้เลิกพยักหน้าเห็นด้วยอย่างมาก แล้วสามคนก็เถียงกันเสียงดังลั่นแล้งในเรื่องชื่อสองพยางค์อันแสนจะอินทรนดนี่แหละ ทำเอาตะวันกับหมิงนั่งมองตากันปริบๆ กะอีแค่ประเด็นเรื่องชื่อสองพยางค์จากไบค์สมัครสมาชิกใหม่แล้วก็พากันมาตั้งชื่อเล่นสองพยางค์ให้กัน เรื่องแค่นี้ก็เอามาเถียงกันได้เป็นวรรคเป็นเวอร์ แต่ก็ไม่มีใครเอ่ยปากห้ามก่อน เพราะรู้ว่าเดี๋ยวก็เลิกเถียงกันไปเอง ไม่มีใครเถียงกับไบค์ได้นานหรอก เเถียงกันนานไปก็มีแต่จะแพ้ เพราะไบค์มันไหลของมันไปได้เรื่อยๆ

“พอละ...ฉันไม่เถียงด้วยแล้ว” ในที่สุดโสก็ตัดบทเป็นคนแรก เธอคว้ากระเป๋าตัวเองและหนังสือบัญชีเล่มหนาสองเล่มขึ้นมาเตรียมตัวกลับ

“อ้าว...จะรีบไปไหน วันนี้ไม่ต้องทำงานไม่ใช่เหออ” หมิงที่จำวันทำงานของโสได้ถามขึ้น

“ฉันมีธุระ” โสตอบสั้นๆแล้วลุกขึ้นยืน แต่เลิกยกมือห้ามไว้ก่อน

“เดี๋ยวสิ วันนี้วันอะไร ไม่มีใครจำได้เลยเหออ”

“วันนี้ก็วันศุกร์ไง ถามได้” โสตอบทันควัน

“ใช่ วันนี้วันศุกร์ งั้นเราก็ต้องไปสังสรรค์กัน ทุ่หนึ่งเจอกันที่ร้านเจ้าแอม ห้ามเบ๊ยวันะเว้ย” ไบค์นัดแนะอย่างรวดเร็ว โสรับคำแล้วก็เดินจากไป ตะวันกับหมิงก็รับคำกันเสร็จสรรพ ทุกคนแยกย้ายกันกลับบ้าน โดยไม่มีใครอะใจในคำถามของเด็กสักคนว่ามีนัยอะไรซ่อนเร้นอยู่

ปล่อยให้คนตัวเล็กกลับบ้านไปด้วยสีหน้าองสุดซิดี...

รักนี้ไม่มีลืม [แอม คาเฟ่]

“ก๊อ ก๊อ ก๊อ”

ไสเคาะประตูห้อง 308 ในอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง ในมือถือถุงใส่กล่องอาหารที่กำลังร้อนๆ และส่งกลิ่นหอมออกมาบางๆ ไสยืนรออยู่ครู่เดียวประตูก็เปิดออก ชายหนุ่มรูปร่างสันตัด หน้าตาหล่อเหลาอายุรุ่นราวคราวเดียวกับไส ไร้ผมชอยปลายผมยาวเคลือบที่ต้นคอ เขาส่งยิ้มมาให้ทันทีที่เห็นแฟนสาวของตัวเองมายืนอยู่ตรงหน้า

“เซซฐ์กินข้าวหรือยัง ไสซื้อมาฝาก” ไสยิ้มกลับพร้อมกับชูถุงในมือ เซซฐ์รับถุงมาถือไว้เองแล้วเชิญไสให้เข้ามาในห้อง ในห้องของเซซฐ์มีหนังสือเพลงวางเรียงอยู่หลายสิบเล่ม เนื่องจากทั้งคู่เรียนกันคนละมหาวิทยาลัยไม่ได้เจอกันบ่อยนัก หอพักของไสก็เป็นหอพักหญิง ผู้ชายเข้าไม่ได้ เธอจึงเป็นฝ่ายแวะมาหาเขามากกว่า

“อ้าว...แล้วไสไม่กินด้วยกันหรอ” เซซฐ์เห็นมือยู่กล่องเดียวก็ถามอย่างสงสัย ไสส่ายหน้ายิ้มๆ

“ไม่ล่ะ โสนัดเพื่อนไว้ที่ร้านเจ้าแอม”

“จะไปกินข้าวที่นั่นหรอ เห็นมีชายแต่เครื่องเต็มกับขนม” เซซฐ์พูดต่อ เขารู้ดีว่าร้านเจ้าแอมขายอะไรบ้าง เพราะวันจันทร์ถึงพุธเขาจะมาเล่นดนตรีคนเดียวที่ร้านของเจ้าแอมนั่นเอง ส่วนทุกวันพฤหัสบดีถึงวันอาทิตย์เขาเล่นดนตรีเป็นวงกับกลุ่มเพื่อนของเขาที่ฝั่งแห่งหนึ่ง ที่ร้านเจ้าแอมเป็นที่ๆ ไสได้พบกับเซซฐ์ แรกเริ่มก็พูดคุยกันตามประสาคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน จนกระทั่งพัฒนาความสัมพันธ์

มาเป็นแพนกันในที่สุด

“ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ เซซฐ์กินข้าวเถอะ เดี่ยวต้องไปทำงานอีกนะ” โสคะยันคะยอให้แพนหนุ่มจัดการกับอาหารตรงหน้า เมื่ออยู่กับแพน โสคูจะเป็นคนละคนต่างกับที่อยู่กับเพื่อนๆ มาก ทั้งอ่อนหวาน น่ารัก ยิ้มแย้มอ่อนโยน ความรักสามารถเปลี่ยนแปลงคนเราได้จริงๆ(แต่ถ้าไปค์มาเห็นอาจอ้วกได้)

โสหันไปเห็นก็ตาริโปร่งไฟฟ้าสีน้ำตาลเข้มที่มีสภาพไม่เก่าไม่ใหม่วางพิงอยู่ที่ฝาผนัง เธอได้ยินเซซฐ์บ่นบ่อยเหลือเกินว่าอยากได้ก็ตาริตัวใหม่มาใช้สลับกับตัวนี้

“เซซฐ์จะซื้อก็ตาริใหม่เมื่อไหร่หรือ” โสหันมาถาม เขาเองก็นั่งมองโสที่มองก็ตาริของเขาอยู่เหมือนกัน

“ที่แรกก็คิดว่าจะซื้อเดือนนี้แหละ แต่เซซฐ์เอาตังค์ไปลงทะเบียนเรียนซะแล้ว” เซซฐ์พูดอย่างเศร้าๆ “เลยต้องเก็บตังค์กันใหม่เลย พอเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งก็ถึงเวลาลงทะเบียนอีกแล้ว เมื่อไหร่จะได้ซื้อก็ไม่รู้ เซซฐ์อยากได้เร็วๆ ตัวนี้ก็เก่ามากแล้ว” เซซฐ์บ่นออกมาเสียว แถมยังมองไปที่ก็ตาริคู่ใจตาละห้อยคุณ่าสงสาร โสไม่รู้สึกรำพันเก่ามากอย่างที่เซซฐ์พูด เพราะแค่สีซีดลงนิดหน่อย ยังไม่มีร่องรอยหลุดลอก แต่คิดว่าเขาเป็นคนเล่น มีความรู้ด้านนี้มากกว่าเธอ แบบนี้อาจหมายถึงเก่าจริงๆ

โสเห็นสีหน้าท้อแท้ของเซซฐ์แล้วก็สงสาร เธออยากเห็นคนรักยิ้มแย้มมีความสุข และการได้ก็ตาริใหม่ก็คงทำให้เขามีความสุขมากทีเดียว

“โสพอจะมีเงินเก็บบ้าง ให้โสช่วยไหม” จบประโยคแล้วเซซฐ์ก็หันขวับมาด้วยสีหน้าประหลาดใจ “ถ้ามันไม่แพงมากนักนะ” โสบอกชื่อแม่ต่อ เพราะเธอก็ไม่ได้มีเงินมากมายนัก เซซฐ์ลังเลนิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ

“อืม...ถ้าอย่างนั้นเซซฐ์ยืมก่อนแล้วจะใช้คืนทีหลัง”

“ช่วยกันออกคนละครึ่งก็ได้ล่ะ” โสเสนอทางเลือกอีกทาง

“ไม่เอาดีกว่า เซซฐ์ยืมดีกว่านะ แล้วจะรีบใช้คืน...นะ” เซซฐ์จับมือโสแล้วสรุปอย่างนั้น โสพยักหน้า แล้วแอบปลื้มในใจที่เขาไม่คิดจะเอาเงินของเธอ (ยังแอบงกนิดๆ) ทั้งๆที่ถ้าเขาจะเอาก็ตาริตัวใหม่ไปฟรีๆโดยไม่ต้องเสียเงินเลยก็ได้ เธอยินดีให้เขา แต่นี่เขาก็เพียงแค่อยืมเท่านั้น

โสนั่งคุยกับเซซฐ์อยู่อีกครู่เดียวก็ขอตัวกลับเพราะนัดกับเพื่อนไว้ ขึ้นไปเข้า

จะโดนบ่นอีก คนอื่นบ่นไม่ว่า แต่ถ้าไปคืบบ่นละก็น่ารำคาญสุดๆ

ร้านแอม คาเฟ่ในวันศุกร์อย่างนี้ดูคึกคักมากกว่าทุกๆวัน ร้านกาแฟที่กรุณ
ผนังร้านทั้งหมดด้วยกระจกตั้งอยู่ในซอย เดินเข้าไปไม่กี่เมตรก็ถึง ภายนอก
ดูเหมือนร้านกาแฟทั่วไป แต่ขาประจำรู้ดีว่าภายในร้านแหวกแนวขนาดไหน

ร้านขนาดสองห้อง สภาพปกติของทุกวันคือ ร้านกาแฟ แต่ภายในนอก
จากจะขายกาแฟแล้ว เจ้าแอมซึ่งเป็นเจ้าของร้านก็นำเสนอเครื่องดื่มทุกชนิด ตั้งแต่
น้ำอัดลม น้ำผลไม้ น้ำชา น้ำเปล่าเย็นนมสด ยกเว้นเพียงแค่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์
เท่านั้นที่ไม่มีขาย แม้บรรดาเพื่อนสนิทประเภทขาลุยเหมือนกันโดยเฉพาะพวก
หนุ่มๆจะยั่วยุให้ขายเหล้าเกินก็ตาม เจ้าแอมก็ไม่ใจอ่อน โดยเธอยกเหตุผลง่ายๆมา
อ้างแค่ว่า

‘ฉันถือศีลห้า’

เท่านั้นละ เพื่อนๆก็ยกมือสาธุกันเป็นแถบๆและไม่เรียกร้องจะเอาเหล้าเอา
เบียร์อีก โดยเธอบอกเหตุผลจริงๆกับเด็กๆกลุ่มต้นกล้าว่า เธอแอลกอฮอล์มาผสม
กับกาแฟมันจะไปด้วยกันได้ยังไง เธอตั้งใจว่าจะเปิดร้านที่เป็นกันเองแต่ไม่ไร้สาระ
อย่างน้อยถ้าคิดจะมาเมาร้านเธอก็ขอให้ไปหาๆ เธอไม่อยากส่งเสริมให้ดื่มเหล้า
สร้างภาระให้สังคมอีก เหตุผลนี้ทำให้น้องๆเฮลั่นและยกนิ้วให้ในความคิดของอดีต
ประธานชมรมอาสาฯที่แสนจะยอดเยี่ยม

นอกจากเครื่องดื่มแล้วขนมก็มีเค้กหลากหลายชนิดรวมถึงไอศกรีมด้วย มี
หนังสือเก๋ๆน่าสนใจให้อ่านเป็นคู่ๆ ขาประจำยิ้มกลับบ้านอ่านได้ ส่วนขาจรต้อง
วางบัตร (ยังกับร้านเช่าหนังสือ)

ในร้านมีเวทีเล็กๆให้นักดนตรีร้องเพลงอะคูสติคซบกล่อมทุกวันจันทร์ถึงพุธ
ที่จริงเปิดเพลงเขาก็ได้ มันก็เหมือนกัน แต่เจ้าแอมบอกว่าไม่ได้บรรด มันท้องร้อง
และเล่นกันสดๆถึงจะได้บรรยากาศ เจ้าแอมเลยได้เชษฐฐมาเป็นนักดนตรีประจำร้าน
บางวันเจ้าของร้านนึกครึ้มๆก็คิดว่าไม่ครึ้มคาราโอเกะเสียเลย หรือถ้าครึ้มหนักกว่า
นั้นเธอก็สามารถปิดม่านปิดไฟฉายหนังสือของพวกนักศึกษาได้ ตามแต่ใครจะเอา
มาให้ขาย อยากให้มีอะไรเพิ่มเติมเธอก็จัดหามาให้ได้ตามใจลูกค้า (และตามใจ
ตัวเอง)

สโลแกนสั้นๆของเจ้าแอม คือ จจห. เจ้าจัดให้...

กลุ่มต้นกล้าสนิทกับเจ้แอมตั้งแต่เธอยังเรียนหนังสืออยู่ เมื่อเจ้แอมมาเปิดร้านกาแฟแบบนี้พวกเขาก็ยิ่งชอบใจและแวะมาบ่อยๆแทบทุกครั้งที่ต้องการสังสรรค์กัน เจ้แอมเป็นทั้งพี่ เป็นทั้งที่ปรึกษา เป็นทุกอย่างที่พวกเขาพึ่งพาได้

“เจ้แอม สวัสดีครับ” ไบค์มาถึงที่ร้านเป็นคนแรกตั้งแต่หกโมงครึ่ง มาถึงก็พบกับเจ้แอมกำลังยืนรดน้ำต้นไม้อยู่หน้าร้าน สาวสวย รูปร่างอวบหันมารับไหว้ แล้วยิ้มจนตาหยีเป็นสีคิ้ว

“สวัสดีไบค์” เจ้แอมทักทายกลับอย่างร่าเริงตามปกตินิสัย แล้วดันใช้มือข้างที่ถือสายยางยกมือทักทาย น้ำเลยมุ่งไปทางไบค์เหมือนจะแกล้ง ไบค์กระโดดหลบเกือบไม่ทัน

“เจ้...รดน้ำต้นไม้ตอนนี้ ต้นไม้ไม่ตายหมดหรอก”

“ไม่หอรอกมั้ง...เจ้ก็รดตอนนี้ทุกวัน”

“หยุดก่อนเถอะเจ้ ไปเตรียมงานกัน ผมนัดพวกนั้นไว้ตอนทุ่มหนึ่งเดียวนะไม่ทัน” ไบค์คิดว่าแขนเจ้แอมแล้วเร่ง เจ้แอมเดินไปปิดน้ำแล้วเดินเข้าไปในร้านพร้อมกัน

หลังจากไบค์แล้ว คนอื่นๆก็ทยอยมาถึงที่ร้าน ยกเว้นแต่เด็กคนเดียวที่คงจะมาตามเวลานัด หรืออาจจะช้าหน่อยเพราะมัวแต่งอนตึบปองอยู่ในร้านมีลูกค้าค่อนข้างหนาตา แต่เจ้าของร้านก็จงใจที่เป็นโต๊ะแบบเก้าอี้โซฟาโต๊ะเดียวในร้าน ตั้งอยู่มุมสุดที่ติดเวทีไว้ให้ เธอบอกให้เด็กในร้านคุมเคาน์เตอร์ไปก่อน แล้วเธอก็มาช่วยน้องๆจัดข้าวของบนโต๊ะ ช่วยอยู่พักใหญ่ก็ปลีกตัวกลับไปทำงานของตัวเองต่อ

“ไบค์ นายว่าเด็กจะรู้หรือเปล่าว่าพวกเราจะทำอะไรให้” โสพูดขึ้นอย่างไม่แน่ใจ แล้วนั่งที่เก้าอี้ ข้าวของทุกอย่างบนโต๊ะจัดเสร็จหมดแล้ว

“ไม่รู้หอรอก เด็กมันชื่อจะตายไป แล้วถ้ารู้ก็คงไม่ทำหน้างอนแบบนั้น”

“ทำหน้างอนแบบไหน” โสถามต่อ เพราะเธอรีบเดินหนีไปก่อนเลยไม่ทันได้เห็นมามองเด็ก

“ทำหน้างอนแบบสุดๆเลย” ตะวันตอบแทน

“งอนจนเอาช้อนวางได้เลยแหละ ฮิฮิ” ไบค์เปรียบเทียบว่างอนขนาดไหนแล้วหัวเราะซ้ำ

“สงสัยคงคิดว่าพวกเราลืมนั่ง เลยงอนซะขนาดนั้น” หมิงพูดต่อ นึกถึงสีหน้าของเด็กแล้วก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าจะงอนจนแข็งแล้วไม่มาตามนัด

“มันก็น่าอยู่หรอก ก็พวกเราทำเป็นไม่สนใจเลยสักนิดเดียว” โสพูดถึงเหตุการณ์เมื่อตอนเย็น ที่เลิกเห็นนั่นพวกเขาเต็มกันมาอย่างดีแล้ว

“แต่ฉันว่าเลิกมาแน่ มันเคยผิมนัดใครที่ไหน” ไบค์พูดอย่างมั่นใจ

“จริงด้วย เล็กไม่เคยผิมนัดใคร นัดเมื่อไหร่ก็มาทุกครั้ง” ตะวันเห็นด้วย

“บางทีไม่นัดยังมาเลย ฮ่าๆ” ไบค์พูดแล้วหัวเราะ เห็นทุกอย่างสนุกไปหมด

“ถ้ามาเห็นว่าพวกเราเตรียมอะไรไว้ให้บ้าง เดียวก็หายเองแหละ”

“ถ้าไม่หายละ” หมิงถามต่อ

“พวกเราถึงอสิ ไม่เห็นยาก ผู้หญิงงอนนะต้องการให้ข้อทั้งนั้น” ไบค์ตอบอย่างรู้ใจผู้หญิงดี

“ก่อนจะถึงตอนนั้น มารอดูก่อนเถอะว่าเล็กจะมาหรือเปล่า” โสชะเง้อมองไปหน้าร้าน ตอนนี้น้ำฟ้าปกคลุมเวลาหนึ่งทุ่มแล้ว

“ถ้าทุ่มครึ่งยังไม่มา ก็บุกไปรับถึงบ้านเลย” ไบค์สรุป แล้วทั้งสี่คนก็เสียบกันไปครู่หนึ่ง ไบค์หันไปเหล่สาวออฟฟิศหน้าตาน่ารักที่นั่งอยู่โต๊ะใกล้ๆ อย่างเพลิดเพลิด (แม้แต่ผู้หญิงอายุมากกว่าก็ไม่เว้น) หมิงกับตะวันนั่งกันเจี๊ยบๆ ฟังเพลงที่เปิดในร้านไปเพลิดๆ ส่วนโสหันไปสำรวจภายในร้านแล้วพูดขึ้นมาว่า

“ลูกค้าเยอะจังเลยนะ”

“อืม...จริง” ตะวันมองไปรอบๆ ร้านก็เห็นด้วยกับโส ลูกค้ามีตั้งแต่เด็กไปจนถึงวัยทำงานเลย

“ก็เจ้เล่นทุกอย่างตั้งแต่กาแฟ นม ขนม ไอติม ได้ทุกกลุ่มผู้บริโภคเลยนี่นา” ไบค์ตอบได้ตรงความเป็นจริงที่สุด เขาชี้ไปที่ตู้กระจกติดเคาน์เตอร์ที่ภายในวางเค้กหน้าตาน่ากินไว้ “เค้กที่ขายไม่หมดเจ้ทำยังไง รู้เปล่า”

“เก็บไว้ขายวันรุ่งขึ้น” หมิงตอบคนแรก ไบค์สายหน้า

“มาย่ช่าย เพราะทุกอย่างในร้านเจ้ล่ะ ต้องสดใหม่เสมอ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องทิ้งหรือแจกเพื่อนๆ หรือไม่ก็กินเอง เจ้ล่ะจะหรอจะกินเองไม่มั้ง” โสตอบอย่างไม่ค่อยแน่ใจ เพราะถ้าเค้กเหลือเป็นสิบๆ ชิ้นจะกินลงได้อย่างไร แต่ไบค์กลับชี้ไปที่โถแล้วแผดเสียงลั่น

“ถูกต้องงงงงงงงง”

“พูดจริงอะ เคยเห็นหรอ” โสถามย้ำอย่างไม่เชื่อ ไบค์ยกไหล่ทำหน้ายียวน “ไม่เคย”

“อ้าว!!!” สามคนร้องเสียงหลงพร้อมกัน ทำเอาโต๊ะข้างๆหันมามองเป็นตาเดียว ไบค์ต้องหันไปส่งยิ้มหวานแล้วยกมือขอโทษก่อนจะหันกลับมา

“ถึงจะไม่เคยเห็น แต่หุ่นเจ๊นะมันฟ้อง” ไบค์พยักพืดไปทางเจ๊แอม ผู้มีรูปร่างเหมือนบริดเจท โจนส์ ภาคสอง นั่นคือ อวบในระยะสุดท้ายนั่นเอง ทั้งสามคนมองไปที่เจ๊แอมพร้อมกัน พอดีกับที่เจ้าตัวยีนกอดอกจ้องเขม็งมาที่กลุ่มต้นกล้าอยู่ก่อนแล้ว

“นิินทาอะไรเจ๊ ได้ยินนะว้อย!” เจ๊แอมตีหน้ายักษ์วากเสียงดังกลับมากำลังที่คนยิ้มแหยรับแล้วหัวเราะกลบเกลื่อน ก่อนหันกลับไปคุยกันเบาๆและไม่มีที่ท่าว่าจะพาดพิงถึงเจ้าของร้านอีก

เจ๊แอมหันหลังไปหัวเราะคิกๆอยู่คนเดียว ที่จริงไม่ได้ยินหรอกว่าพวกเขาคุยอะไรกัน แต่จากสายตาที่มองมาอย่างพร้อมเพรียงกันทำให้รู้ทันทีว่ากำลังพูดถึงเธอ เจ๊แอมหันไปแอบมองทั้งสี่คน ขาดยัยเล็กไปคนหนึ่ง ถ้าเด็กมากก็จะครบเซตกลุ่มต้นกล้า

ไม่นึกเลยว่าสิ่งที่เธอทำเมื่อตอนที่เธอเรียนอยู่ปี่สี่ จะทำให้เด็กๆกลุ่มหนึ่งรักใคร่ปรองดองกันเหนียวแน่นมาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อตอนที่เจ๊แอมเรียนอยู่ปี่สี่ ตัวแสบเหล่านี้ยังเรียนอยู่ปี่หนึ่ง พวกเขาเข้ามาสมัครเป็นสมาชิกชมรมอาสาพัฒนาชนบท ตอนนั้นเธอเป็นอดีตประธานชมรมที่หมดวาระแล้ว และเข้ามาช่วยเป็นที่ปรึกษาให้กับประธานคนใหม่ ปีนั้นชมรมอาสาจะออกค่ายที่โรงเรียนแห่งหนึ่งพร้อมกับโครงการฟื้นฟูป่าในหมู่บ้านด้วย และก็เป็นเธอที่จัดการแยกห้าคนนี้ออกมารับหน้าที่หาต้นกล้าเพื่อไปปลูกในหมู่บ้านนั้น

จากนั้นมา ทั้งห้าคนก็ต้องจับกลุ่มปรึกษาหารือกันเรื่องงานที่ได้รับมอบหมายเสมอ เมื่อต้องการความคืบหน้า เจ๊แอมก็จะถามแค่ว่า

ต้นกล้าไปถึงไหนแล้ว?

กลุ่มต้นกล้าได้มาแล้วกี่ต้น?

ทำให้คนอื่นๆพลอยเรียกห้าคนนี้ว่าต้นกล้าจนติดปาก และด้วยความหมายแฝงที่ดี อันหมายถึงต้นกล้าที่จะเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ให้ความร่มรื่นแก่มวลชนเสมือนพวกเขาที่จะก้าวไปข้างหน้าเพื่อเป็นเรี่ยวแรงหลักพัฒนาสังคมต่อไปในอนาคต พวกเขาจึงยึดชื่อนี้เป็นชื่อกลุ่มไปโดยปริยาย

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการไปออกค่ายคือ ทั้งห้าคนกลายเป็นกลุ่มต๋นกล้าที่สนิทสนมกลมเกลียว แม้จะเรียนต่างคณะกันก็ไม่ใช่อุปสรรคขวางกั้นความเป็นเพื่อนของพวกเขา จนตอนนี้พวกเขากลายเป็นผู้นำของชมรมอาสาฯไปแล้ว

ความสนิทสนมที่กลุ่มต๋นกล้ามีต่อเจ้แอมก็พอกพูนขึ้นมาเรื่อยๆเหมือนไข่ม้วนรอบเอวของเจ้ เมื่อเธอเรียนจบแล้วพวกเขาก็ยังตามมาราวี เอ๊ย...ตามมาพบปะพูดคุย นินทาภาเลขาชาวบ้าน และสนุกสนานกับเจ้แอมที่ร้านแอม คาเฟ่แห่งนี้เสมอ สนิทมาจนหมิงที่เห็นว่า ไหนๆเธอกับเขาก็เชื้อสายเดียวกัน (เห็นได้ชัดจากดวงตา) เรียก ‘เจ้’ เหมือนที่เรียกพี่สาวที่บ้านเลยก็แล้วกัน แล้วก็เลยพาอีกสี่คนมาเรียกเจ้ด้วย จนติดปากมาถึงทุกวันนี้ เธอเองก็พลอยแทนตัวเองว่าเจ้ไปด้วย ว่าไงว่าตามกัน (ถึงได้ไปกันได้ไง)

“เฮ้ยๆเล็กมาแล้ว!” ไบค์ตาไฉเห็นหญิงสาวร่างเล็กก่อนใคร โสที่รู้หน้าที่ตัวเองดี รีบวิ่งจืดผลัดประตูออกมาด้านหน้าแล้วดึงมือเล็กให้หมุนตัวหันหลังให้ร้าน

“อ้าว ไส...มานานแล้วหรือ” เล็กถามทั้งที่สีหน้ายังดูเซ็งๆและงงๆที่จู่ๆโสก็โผล่มา

“เพิ่งมาเหมือนกัน” โสตอบไปแล้วเหล่ตามองในร้าน เห็นว่าหนุ่มๆทั้งสามคนหายไปแล้ว “เข้าไปในร้านกันเหอะ แล้วทำไมเล็กมาช้าจัง”

เล็กยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เธอมาช้าไปกว่ายี่สิบนาที แต่เธอก็ไม่ได้ตอบอะไร กลับเดินตามโสเข้าไปที่หน้าเคาน์เตอร์ เล็กยกมือไหว้ทักทายเจ้แอม โดยเจ้แอมก็ยิ้มรับทักทายเป็นอย่างดี เจ้แอมหันไปปิดเพลงที่เปิดอยู่และกดเลือกเพลงใหม่ แล้วเพลงที่ถูกร้องบ่อยที่สุดในโลกอย่างเพลง Happy Birthday ก็ดังขึ้นภายในร้าน

เล็กเงยหน้ามองลำโพงที่ส่งเสียงเพลงออกมาอย่างแปลกใจ แต่ไม่ทันที่เธอจะถามอะไร เสียงเรียกชื่อเธอก็ดังขึ้นด้านหลัง

“เล็ก...”

เล็กหันไปตามเสียงเรียก สิ่งแรกที่เธอเห็นคือ เค้กก้อนโตและเทียนเลข 1 และ 9 ที่ปักอยู่บนเค้กเปล่งแสงส่องสว่างอยู่ตรงหน้า

บทที่ 5

Stand by Me [เซอร์ไพรส์]

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์!!!”

ทั้งห้าเสียงพูดพร้อมกัน เด็กได้แต่ยืนตาโต อึ้งกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เจ้แอมที่ยืนอยู่ด้านหลังเด็กต้องยื่นคากิ เอ๊ย...มีอ มาสะกิดให้เด็กหายอึ้ง

“เด็ก...เปาเทียนลิ พวกนี้หิวแฉ่แล้ว”

“อ้าว ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะเจ้ พุดเหมือนพวกผมตะกตะกอย่างนั้นแหละ” ไบค์ คนถือเค้กโวยขึ้น

“หรือไม่จริงล่ะ เจ้รู้ล่อน่าว่าพวกแกยังไม่ไดกินข้าวเย็นเลย เพราะมารอกินเค้กเนี่ย” เจ้พุดตรงๆทำเอาไบค์ที่พยายามจะรักษาภาพความเป็นเพื่อนที่แสนดีได้แต่ทำปากหุบหิมิบ เถียงไม่ออก “ฮะ...เปาเทียนลิเด็ก สุขสันต์วันเกิดนะ” เจ้เร่งเด็กที่หายอึ้งแล้วหันมายิ้มให้เจ้

“อธิษฐานก่อนนะเด็ก” ไสบอก เด็กหลับตาอธิษฐานอยู่นานนนมาก นานจนเทียนเลข 9 ละลายเปลี่ยนเป็นไปรยาลน้อยแล้ว เพื่อนๆต่างก็จดจ้องมาที่เจ้าของวันเกิดว่าเมื่อไหร่จะอธิษฐานเสร็จเสียที เมื่อเด็กเงยหน้าขึ้นมาเปาเทียนพรวดเดียวจนดับหมดทุกเล่ม เพื่อนๆต่างก็ถอนหายใจโล่งอกกันเป็นแถวๆ

“ขอให้มีความสุขมากๆนะเด็ก” ไสอวยพรส่งท้าย เด็กยิ้มแก้มปริ ดวงตาที่คลอไปด้วยน้ำตาเปล่งประกายมีความสุข ไม่มีสีหน้าจนจนซ่อนนวางได้อีกเลย

“อ้าวๆขี้แยเสียแล้วเจ้าของวันเกิด” หมิงแซวขึ้น เมื่อเห็นเด็กเช็ดน้ำตาบ่อยๆ

“เด็กดีใจนี่นา คิดว่าทุกคนจะลืมเสียแล้ว”

“ไม่ได้ลืมหรอก แต่ปีนี้อายากจะเซอร์ไพรส์เท่านั้นเอง” ตะวันบอกความจริงถึงสิ่งที่พวกเขาเตรียมการกันมา

“ขอบคุณทุกๆคนมากเลยนะ ขอขอบคุณเจ้แอมด้วยนะคะ” เล็กพูดด้วยสีหน้าขบขี้ใจ เจ้แอมยกมือโบกขึ้นในอากาศเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร เพื่อนๆก็ยิ้มรับคำขอบคุณนั้น

“งั้นฉันขออวยพรบ้าง ขอให้เล็กโตเร็วๆนะ” คนถือเค้กอวยพร ดวงตากกลมโตที่กำลังขบขี้ทั้งหมดลงทันทีที่ได้ยินคำอวยพรนี้

“นี่...เล็กโตแล้วนะ อวยพรเหมือนเด็กเป็นเด็กๆไปได้”

“อวยพรให้โตเร็วๆสุดๆไม่ตีหรือไง ยังไงเธอก็เด็กที่สุดในกลุ่มอยู่ดี” ไบค์ทำปากยื่นชี้ไปที่เทียนเลข 19 บนเค้ก เป็นหลักฐานยืนยันว่าอายุน้อยที่สุดในกลุ่มจริงๆ “งั้นอวยพรใหม่ก็ได้ ยังไงเธอก็คงไม่สูงไปกว่านี้แล้วละนะ งั้นขอให้โตในส่วนที่อยากโต...”

“หมายถึงอะไรอะ! โตในส่วนที่อยากโตนะ” คู่กัดเป็นคนแหงนขึ้นมาแทนเล็ก

“แล้วแต่เล็กเขาสิ อายากจะน้องโต ตาโต หัวโต หรืออะไรก็ได้” ไบค์ตอบหน้าตาเฉย แต่ใส่อารมณ์ไม่เชื่อว่าจะไม่มีเจตนาลามก

“จะยื่นขวงเคาน์เตอร์อีกนานไหม ไปนั่งที่โต๊ะตัวเองได้แล้วไป ชิวๆ” คราวนี้เจ้แอมโบกมือไล่ เพราะลูกค้ากำลังรอกำเงิน ทั้งห้าคนถึงต้องย้ายขบวนไปที่โต๊ะที่นั่งกันอยู่เมื่อครู่นี้ ไบค์วางเค้กกลางท่ามกลางเครื่องดื่มและขนมมณเฑียรที่จัดเตรียมไว้เต็มโต๊ะ

เล็กเห็นขนมที่วางเต็มโต๊ะ และของขวัญวันเกิดที่เป็นภาพวาดล้อเลียนของเธอเองแล้วก็ยังรู้ซึ้งว่า เพื่อนของเธอเตรียมการไว้มานานแล้ว

“นี่ฝีมือตะวันไซ้ใหม่” เล็กถามตะวันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ความสุขเปล่งประกายเสมือนแผ่รังสีอร่าม ในภาพเป็นการ์ตูนผู้หญิงตาโตผมสั้น ตัวป้อมๆพร้อมกับการ์ตูนอีกสี่ตัวที่ยืนอยู่ด้านหลังเป็นตัวประกอบถอดแบบมาจากทั้งสี่คนเป๊ะ

ตะวันพยักหน้ารับแล้วยิ้มเช่นกัน แล้วเพื่อนสี่ตัวก็พูดให้กระจ่างมากขึ้น

“ตะวันเป็นคนวาด นอกนั้นเป็นฝีมือของพวกเรา” นอกนั้นของไบค์หมายถึง สี่ กระดาษ ไอเดีย กรอบรูป ที่พวกเขาช่วยๆกันจัดหา

ทั้งหมดลงมือกับของกินตรงหน้า เล็กตัดแบ่งเค้กส่วนหนึ่งไปฝากน้ำกันย

ผู้ปกครองของเธอด้วย ลูกค้าในร้านทยอยกันกลับเกือบหมดแล้ว เจ้แอมทิ้ง เคาน์เตอร์ให้เด็กในร้านดูไป ส่วนตัวเองก็พุ่งเข้ามานั่งที่เก้าอี้เพื่อพูดคุยกับน้องๆ คนสนิท คอยกันไปกินขนมกันไปอย่างออกรสออกชาติ เมื่อเจ้าเข้ามาร่วมวง ไบค์ ก็เลยมีคู่แข่งในการคุยเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ประธานชมรมอาสาฯปีนี้นักับประธาน ชมรมอาสาฯเมื่อสามปีก่อนเหมือนกันหลายอย่างทั้งแนวคิด คำพูด และที่เหมือน สุกดิ์ตรงฝีปากนี่แหละ

“ที่ชมรมเป็นยังงี้มั้งไบค์” เจ้แอมถามถึงชมรมที่เธอเคยคลุกคลีตีโมงอยู่ถึง สี่ปี ไบค์ยี้ดอกภูมิใจ ทั้งๆที่ยังคงเคี้ยวขนมเต็มปาก

“หายห่วงครับ มีคนมาสมัครเป็นสมาชิกเพียบเลย”

ไสหมั่นไล่ในท่าทางแบบนั้น ก็เลยเล่าเรื่องป้ายเชิญชวนสำนวนลิเกให้ เจ้แอมฟังแบบฟ่องๆซะเลย

“เออ...หลักแหลมดีนี่” เจ้แอมกลับชมสิ่งที่ไบค์ทำเฉยเลย ไส้รีบไวต่อทันที

“เจ้คะ เจ้ไม่คิดว่าจะทำให้น้องๆบางคนเข้าใจผิดคิดว่าการออกค่ายคือการ ไปเที่ยวเหรออ”

“ไม่เป็นไรเหรอกไส เจ้ว่าใครๆก็รู้แหละนะว่าการออกค่ายคืออะไร” เจ้บอก อย่างใจเย็น ไบค์ยี้ดักแบบยี้ดักกลับไปให้ไสอย่างเป็นต่อ “แต่ถ้าจะมีใครเข้าใจ ผิดจริงๆเดี๋ยเขาก็มาแข่งมันเองแหละ” เจ้จิ้มนิ้วชี้ไปที่หน้าผากของไบค์เบาๆแต่ ไบค์ทำท่าเซแบบโอเวอร์เหมือนถูกคนสิบคนมาฆลัก

“ถึงสมาชิกจะเยอะแค่ไหน พอถึงวันออกค่ายจริงๆ เลิกเห็นไปกันไม่ถึง ครั้ง” เจ้าของวันเกิดของออกความเห็นบ้าง

“มันก็เป็นอย่างนั้นทุกปีนั่นแหละ โลกของวัยรุ่นุ่นนะมีอะไรให้ทำตั้งเยอะแยะ สำหรับบางคน...การทำเพื่อตัวเองก็สำคัญว่าการทำเพื่อส่วนรวม” เจ้แอมพูด อย่างคนที่เข้าใจโลก เข้าใจคน แถมยังนั่งกอดอกด้วยท่าทางน่าเกรงขาม จน ทั้งห้าคนพยักหน้าเห็นด้วย “แล้วเด็กใหม่ๆปีนี้เป็นยังงี้บ้าง ท่าทางแข็งขันดีไหม”

“ยังไม่รู้เหรอกครับ ยังไม่ได้เรียกประชุม เลยไม่รู้ว่าจะแข็งขันเข้มแข็งแค้ ไหน แต่ดูจากใบสมัครแล้วรู้แค่ว่าท่าทางจะน่ารักมากครับ อีอิ” ไบค์แสดงความ หัวงอกออกมา จนเจ้แอมต้องบอกให้เก็บงูบนหัวด่วน

“ปีนี้นั่นคงกระทุ้มกระชวยอย่างนี้ทั้งปีแหละครับเจ้” หมิงบอกเจ้พร้อมกับ ตบไหล่ไบค์

“เด็กปีหนึ่งก็น้ำตาน่ารัก ใสๆกันทุกคนนั่นแหละ พวกแกตอนอยู่ปีหนึ่ง ก็เป็นแบบนี้แหละ แล้วตอนนี้เป็นไงล่ะ” เจ้แอมมองหน้าเป็นรายบุคคล “แก...ชะ”

“โหเจ้...ถ้าพวกผมแก่ แล้วเจ้ล่ะ” ไบค์รีบเถียงฉอดๆตามประสาคนปากกับสมองไวพอกัน เจ้แอมยังคงนั่งกอดอกอย่างใจเย็น

“ถึงเจ้จะอายุมากกว่าทุกคน แต่หน้าเจ้ก็ยังคงเด็กอยู่ ลองนึกดูสิว่า ตั้งแต่รู้จักเจ้มา หน้าเจ้เปลี่ยนไปบ้างหรือเปล่า ชะฮ่า...ยังใสเดั่งเหมือนเดิมตลอดเพีย” เจ้แอมทำแก้มปอง ติดนิ้วตัวเองใสแก้มให้ดูว่าเดั่งจริงๆ กลุ่มต้นกล้าคิดตามคำพูดของคนหน้าใสเดั่ง แล้วก็คิดว่ามันก็จริงอยู่นะ ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกจนถึงบัดนี้ ทั้งหน้าตาทรงผมบิลอกเดิมตลอดไม่มีเปลี่ยนแปลง ซักจะสงสัยแล้วสิว่าเจ้ทำยังไง หรือว่าเจ้จะบดไข่มุกกินเหมือนคลีโอพัตรา

“เจ้ครับ ผมว่าที่เจ้ยังหน้าเด็กแบบนี้ อาจจะมาจากสองสาเหตุก็ได้ันะครับ อย่างแรกคือ เจ้หน้าเด็กจริงๆ อีกอย่างก็คือ เจ้หน้าแก่มานานแล้ว และคงไม่แก่ไปกว่านี้อีก หน้าก็เลยไม่เปลี่ยนแล้วก็ดูเด็กตลอดเวลา” ตะวันที่ปกติจะไม่พูดอะไรยาวๆวันนี้กลับพูดเสียยาวเป็นเรื่องเป็นราว ไบค์ชูมือสะใจหันไปตบมือแฉะกับ ตะวันเพื่อนยาก อีกสามคนจ้องหน้าเจ้แอมแล้วก็รู้สึกว่ที่ตะวันที่พูดมันก็ฟังขึ้นนะ เจ้แอมยังคงส่งยิ้มหวานให้หนุ่มผมยาว ก่อนจะพูดแบบกัดฟันกรอดๆ

“ตะวันที่ ตะวันที่พูดน้อยๆนั่งหล่อเฉยๆต่อไปก็ดีแล้วนะจ๊ะ อย่าพูดอย่างนี้ อีกนะจ๊ะ ถ้าพูดอีกล่ะก็...ฮืม!!!” เจ้ทำหน้ายักษ์แล้วทุบโต๊ะดังปัง! ตะวันที่นั่งยิ้มเฉยไม่ตกใจ เพราะรู้ว่าเจ้แอมแกล้งทำไปอย่างนั้น แต่เด็กที่นั่งใกล้เจ้แอมที่สุดรีบยกมือกอดแขนไว้แล้วเอาหัวซบไหล่ด้วยท่าที่อ่อนๆ

“เจ้แอมอย่าโมโหไปเลยค๊ะ ตะวันที่พูดเล่น ยังไงเจ้ก็น่ารักเสมออะค๊ะ”

“ดีมากเด็ก เจ้ก็รู้อยู่แล้วว่าเด็กนี่จะเป็นเด็กดีที่สุดในกลุ่ม” เจ้แอมตบหัวเด็กเบาๆอย่างพอใจ ไบค์ทำหน้าระอาในคำพูดที่เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยของคนที่ยอายุมากที่สุดกับน้อยที่สุดทั้งสองคนจนอดปากไว้ไม่ได้

“ได้ที่ครับประจบเลยนะหนูเล็ก”

เด็กหันมาแบ่ปากใส่ กำลังจะเถียงว่าพูดความจริง ไม่ได้ประจบ แต่เจ้แอมที่ได้ยินอะไรแปลกหูในประโยคนั้นกลับพูดแทรกขึ้นมาก่อน

“เมื่อกี้เรียกเด็กว่าอะไรนะ หนูเล็กเหวอ”

“มันเป็นชื่อสองพยางค์แบบอินเตอร์เน็ตที่ไบค์ตั้งให้ันะครับ” หมิงเป็นคน

อธิบายและเล่าที่มาที่ไปให้ฟังคร่าวๆ แล้วเขาก็โยนให้คนเดียวในกลุ่มที่ไม่ถูกไปค้
ตั้งชื่อเป็นคนบอกว่าแต่ละคนได้ชื่อใหม่ว่าจะอะไรบ้าง พอได้ยินชื่ออินเทรนด์สุดๆ ของ
ทั้งสี่คนจากปากตะวันแล้ว เจ้แอมก็หัวเราะก๊ากๆ

“ตกลงดีวะ ฮะฮะฮ่า คิดกันไปได้ โดยเฉพาะชื่ออ้อไบนี่เจ้ชอบชอบ” เจ้แอม
หันไปมองไปค้

“เจ้อยากได้สักชื่อใหม่ละ เดี่ยวผมตั้งให้” ไปค้ยื่นหน้ามาพร้อมเสนอตัว
เจ้แอมเอามือผลักให้ไปไกลๆ

“ไม่ต้อง...ชื่อเจ้ที่ใช้ชื่อนี้ก็ดีอยู่แล้ว แต่ถ้าอยากจะได้เรียกสองพยางค์ก็เรียก
ได้นะ”

“ให้เรียกว่าอะไรคะ” โสถามต่อ เจ้สะบัดผมยาวปรกไหล่ของตัวเองด้วย
ท่าทางเซ็กซี่เร่ๆ

“แอม...สวย”

“ฮิ้วววววววววว” เจ้ไปค้ลุกขึ้นแล้วชูสองมือเป็นลูกคู่รับชื่ออินเทรนด์
ของเจ้แอม คนอื่นๆหัวเราะกันครืนกับชื่อนี้ ซึ่งบังเอิญมาแนวเดียวกับ ‘ไปค้หล่อ’ ของ
ไปค้ได้อย่างไม่น่าเชื่อ (ก็บอกแล้วว่าท่านประธานสองรุ่นนี้เหมือนกัน)

เจ้แอมปิดท้ายงานวันเกิดของคนตัวเล็กด้วยการเปิดไฟที่เวที แล้วจับไมค์
ร้องคาราโอเกะครวญเพลงให้ฟังเป็นที่ครึกครื้นสนุกสนาน โดยมีไปค้คอยเป็นหาง
เครื่องและหาโอกาสแย่งไมค์มาร้องเองอยู่เนืองๆ

กว่าจะยอมเลิกแล้วช่วยกันเก็บของปิดร้านก็ปาเข้าไปห้าทุ่มกว่า ตะวัน
มีรถจักรยานยนต์สีดำเป็นพาหนะส่วนตัว ต้องไปส่งเจ้แอมที่บ้านอยู่ลึกเข้าไปใน
ซอย ส่วนหมิงที่มีรถยนต์ก็อาสาพาเล็กไปส่งที่บ้านเพราะต้องไปทางเดียวกัน ส่วน
รถเต่าสี่ล้อแสบตามรถตกทอดจากที่บ้านของไปค้ก็ต้องไปส่งไอ้หอกพัก ซึ่ง
กว่าจะถึงหอกพักคงจะคุยๆกันไปตลอดทาง

รถยนต์สีแดงของหมิงมาจอดที่หน้าบ้านเล็กในเวลาใกล้เที่ยงคืน เล็กโบก
มือลาเพื่อนด้วยท่าทางที่ยังคงรำเริงมีความสุข แล้วถือกรอรูปกับกล่องเค้กเดิน
เข้าไปในบ้านที่ยังคงเปิดไฟสว่าง

“น้ำกันย์” เล็กเรียกผู้ปกครองเสียงแจ้ว “ยังไม่นอนอีกหรอคะ รอเล็กอยู่
หรอ” เล็กเดินตรงไปนั่งที่โซฟา ซึ่งเป็นผู้เป็นน้ากำลังนั่งทำงานอยู่เงียบๆ

“จ๊ะ” น้าสาวโสดวัยสี่สิบละสายตาจากกองงานตรงหน้าหันมาตอบหลาน

สาวสั้นๆ

“เลิกบอกแล้วใจคะว่าไม่ต้องรอด” เล็กวางของทั้งสองอย่างในมือลงบนโต๊ะ

“ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ น้ำก็ทำงานไปด้วยไง” น้ำก้นยตอบยิ้มๆ ผู้ปกครองคนเดียวของเล็กเป็นเจ้าของนิตยสาร ‘เลดี้’ นิตยสารสำหรับผู้หญิงที่เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักช้อปปิ้งทำงาน

“เลิกเอาเค้กมาฝากหน้าด้วยนะคะ เดี่ยวเลิกเอาไปเก็บไว้ในตู้เย็นนะ” เล็กวิ่งตื้อเข้าไปหลังบ้าน น้ำก้นยวางงานในมือแล้วหยิบกรอบรูปบนโต๊ะขึ้นมา

“นี่ของขวัญวันเกิดเธอเล็ก”

“ใช่ค่ะ” เสียงเล็กตอบดังมาจากในครัว แล้วเจ้าตัววิ่งก็ตื้อกลับมาหนึ่งที่เดิม “น้ำทนายสิคะว่าใครวาด ในกลุ่มต้นกล้านะคะ” เล็กระบุกลุ่มให้เคลงมา เพื่อนำกันยจะได้รู้ว่าไม่ใช่กลุ่มเพื่อนๆที่คณะนิเทศศาสตร์ที่เธอเรียนอยู่ น้ำก้นยมองภาพแล้วนั่งคิด พยายามนึกถึงเด็กๆจากชมรมอาสาที่เคยมะมาที่บ้าน และจากที่เล็กมักจะเล่าให้ฟังเสมอ แม้จะมีเรื่องให้จัดการมากมายในแต่ละวัน แต่ก็ยังพอจำได้ว่าแต่ละคนเรียนคณะอะไร และใครที่มีฝีมือด้านนี้มากที่สุด

“น้ำขอทนายว่าเป็นตะวัน”

“ใช่แล้วค่ะ น้ำเก่งจัง” เล็กรับภาพกลับมาถือไว้เอง “วันนี้เพื่อนๆทำเซอร์ไพรส์จัดงานวันเกิดให้คะ ที่แรกเล็กคิดว่าเพื่อนๆจะลืมวันเกิดเล็กเสียอีก” เล็กเล่าเสียงแจ้วๆโดยผู้เป็นน้านั่งฟังยิ้มๆก่อนที่จะหันไปหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงกล่องเล็กออกมา

“น้ำก็มีของขวัญให้เล็กเหมือนกัน” น้ำก้นยยื่นกล่องใบนั้นให้ เล็กไหว้ขอบคุณแล้วรีบมาเปิดดู ภายในเป็นสร้อยข้อมือทองคำเส้นเล็ก มีจี้ห้อยเป็นรูปหัวใจดูน่ารัก

“สวยจังคะ” เล็กหยิบขึ้นมาดูอย่างชื่นชม แล้วรีบยื่นข้อมือซ้ายให้น้ำสวมให้

“มันเป็นสร้อยที่คุณตาคุณยายให้คุณแม่ของเล็กตอนอายุสิบเก้าปีนะ น้ำเลยขอให้เล็กอายุสิบเก้าเหมือนกัน” น้ำก้นยอธิบายที่มาของสร้อยให้ฟังขณะที่สวมสร้อยข้อมือให้ ทำให้เล็กรักสร้อยข้อมือเส้นนี้ขึ้นมาทันทีทันใด สร้อยทองเส้นบางความยาวขนาดพอดีกับข้อมือเหมือนสร้างมาให้เธอโดยเฉพาะ เล็กชูข้อมือตัวเองเพื่อดูจี้รูปหัวใจ รู้สึกเหมือนหน้าของแม่ลอยอยู่ตรงหน้า

“น้ำยังไม่มีอะไรให้เล็กเลย เล็กอยากได้อะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า เพราะ

สร้อยเส้นนี้เป็นของคุณแม่ของเด็ก ยังไงก็ต้องเป็นของเด็กอยู่แล้ว”

เด็กสั้นศึรชะปฏิเสฐ เธอไม่ได้อยากได้อะไร ที่น้ำกันย์ให้อยู่ทุกวันนี้ก็มากพอแล้ว น้ำกันย์เป็นทั้งพ่อทั้งแม่ เป็นทุกสิ่งทุกอย่างของเธอ

เด็กไม่เคยมีโอกาสดูเห็นหน้าแม่ตอนที่แม่มีชีวิตอยู่เลย จะเห็นก็จากรูปถ่ายเท่านั้น ตั้งแต่จำความได้ก็มีน้ำกันย์ น้องสาวแม่เป็นญาติเพียงคนเดียวที่เธอมี คุณตาคุณยายก็เสียไปหมดแล้ว เด็กรู้จากน้าว่าแม่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ส่วนเรื่องพ่อ เธอรู้อีกว่าเด็กกับแม่ รู้ว่าพ่อชื่อวิฑิต แล้วก็ไม้อู้อะไรอีกเลย เธอไม่เคยเห็นหน้าพ่อจริงๆเลยสักครั้ง เคยเห็นแค่ในรูปถ่ายวันแต่งงานกับแม่ พ่อดูเหมือนผู้ชายสมรท ใจดี จนเด็กอยากเจอตัวจริง น้าบอกแคว่าพ่อยังอยู่ แต่ไม่บอกว่พ่ออยู่ที่ไหน เธอรู้อว่น้ำรู้แต่ไม่ยอมบอก และไม่ว่จะถามอีกสักทีก็ครั้ง น้าก็ไม่บอกอะไรมากไปกว่นนี้ ถามจนเด็กเลิกถามไปหลายปีแล้ว

“น้าคะ ถ้าน้าอยากให้อะไรเด็กจริงๆ น้าบอกเด็กได้ไหมคะว่พ่อของเด็กอยู่ที่ไหน”

น้ำกันย์เงยหน้าขึ้นมาจากงานในมือทันที

“เด็ก...ดึกแล้วไปนอนเถอะ”

“น้า...” เด็กโอดขึ้นทันทีวัน เพราะรู้อว่น้ำกันย์กำลังจะตัดบทไม่ยอมบอกอีกแล้ว

“เด็ก” น้ำกันย์ย้าคำหนักแน่น “ไปนอนเถอะ”

เด็กกลับมาทำหน้างอนจนซ้อนวนงได้อีกครั้ง แต่ถึงจะงอนจนซ้อนวนงได้สักสิบคัน น้ำกันย์ก็ไม่มืทางตอบคำถามเธอแน่นอน เธอจึงถือกรอรูปเดินขึ้นห้องไปอย่างจนมม

น้ำกันย์มองหลานสาวตัวเล็กเดินขึ้นบันไดไป แล้วก็ครุ่นคิดอยู่ในใจ...มันอาจจะดูใจดำที่รู้อเรื่องพ่อของเด็กดี แต่เธอไม่เคยบอกอะไรให้ฟังเลย รู้อว่ทำไม่ถูก...แต่ก็ขอใช้สิทธิ์ความเป็นน้าตัดสินใจทำแบบนี้

“เด็ก...เด็กมืสิทธิ์รู้อในทุกๆเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเด็ก แต่เรื่องบางเรื่อง น้าเชื่อว่าเด็กไม่รู้อไม่เห็นเสียยังดึกว่”

บทที่ 6

รักนี้ไม่มีลิม [ยัยตัวยุ่งกับลูกสมุน]

หลังเลิกเรียน ไบค์กับตะวันที่เลิกเรียนในเวลาไล่เลี่ยกันก็พากันไปที่ชมรม เพราะนัดกับบรรดาคณะกรรมการของชมรมไว้เพื่อกำหนดวันประชุมสมาชิกทั้งหมด ระหว่างเดินลงจากคณะก็แวะทักทายกับกองแซวหกคนที่ยึดบันไดหน้าคณะเป็นที่ตั้งอย่างเหนียวแน่น ทักทายกันครู่เดียวทั้งสองคนก็ขอตัวไปชมรม

เมื่อไบค์กับตะวันเดินไปแล้ว สมาชิกกองแซวที่นั่งอยู่ที่บันไดชั้นบนสุดก็เปรยขึ้นอย่างสงสัย

“สองคนนี่มันไม่น่าสนิทกันได้เลยนะ”

“ทำไม่ล่ะ” เสียงถามขึ้นทันควันจากหลายคน

“ก็ไอ้ไบค์นี่มันพูดมากโคตรๆ แต่ไอ้ตะวันแทบไม่พูดเลยนี่หว่า”

“เพราะอย่างนี้นะสิมันถึงอยู่ด้วยกันได้ คนหนึ่งพูดคนหนึ่งเงียบ ขึ้นพูดมากเหมือนกันก็แย่งกันพูดตายเลย” สมาชิกกองแซวประจำตำแหน่งบันไดล่างสุดอธิบายเป็นเหตุเป็นผลที่ฟังขึ้น จนกองแซวที่เหลือพากันพยักหน้าตามเห็นด้วย

“เท่าที่ข้ารู้มา มันสองคนสนิทกันมาตั้งแต่เรียนม.ปลายแล้ว แล้วมันก็ดันมาเรียนคณะเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกันอีก เพราะหัดนี้ะที่มันไม่เรียนสาขาเดียวกันด้วย ไม่งั้นละเอ็งเฮ้ย”

“ทำไมวะ” กองแซวทั้งหมดสงสัยในคำพูดของสมาชิกที่นั่งตรงกลาง ถามขึ้นมาพร้อมกัน

“ข้าก็จะสรุปว่ามันคงเป็นเนื้อคู่กัน ต่อไปก็คงจะได้แต่งงานกันนะสิ”

“เอ๊ะอ้อ...” กองแซวทั้งหลายครางกันจึมจำ พลังช่วยกันคิดว่า ถ้าไบค์

กับตะวันแดงงานกันจริง ใครจะเป็นเจ้าบ่าวและใครจะเป็นเจ้าสาวดี

เมื่อโบคกับตะวันเดินไปถึงที่โต๊ะหน้าห้องชมรม ก็พบว่าทั้งรองประธานชมรม เลขานุการ เภรฎฎิก มากันพร้อมแล้ว รวมถึงคนที่ไม่มีตำแหน่งอะไรอย่างเล็กก็มาด้วย

ประธานชมรมกับฝ่ายศิลป์เดินเข้ามา นั่ง แล้วก็เริ่มเข้าหัวข้อที่นัดมาประชุมกันที่นี่ แต่โสเป็นคนแย้งขึ้นมาเสียก่อนว่าฝ่ายวิชายังไม่มา ทำให้โบคต้องพูดเรื่องนี้ก่อน

“ฝ่ายวิชาการดรีอไปเรียนไปแล้ว” ทุกคนที่เพิ่งรู้ข่าวร้องออกมาอย่างแปลกใจ โบคหันไปหาเล็ก “เล็กช่วยเป็นฝ่ายวิชาการแทนได้ไหม”

“ได้” เล็กตอบรับทันทีโดยไม่มีทำท้อถอยหรือคิดจะปิดหน้าทีไปให้ใคร โบคยิ้มอย่างโล่งใจ คนอื่นๆก็พลอยโล่งใจไปด้วย คนในชมรมอาสาพัฒนาทุกคนเต็มใจและพร้อมทำเพื่อส่วนรวมเสมอ ทุกเวลาอยู่แล้ว

โบคเริ่มต้นการประชุมโดยขอความเห็นจากทุกคนว่าเห็นควรที่จะเรียกประชุมสมาชิกชมรมทั้งหมดในวันไหนดี เพราะไม่แน่ใจว่าแต่ละคนจะมีกิจกรรมอะไรสำคัญหรือไม่ สรุปผลการประชุมออกมาว่าจะนัดประชุมกันได้ในวันพฤหัสบดีนี้ ตอนบ่ายสามโมง โบคให้แป๋วแหวกจรวดรายละเอียดแล้วพิมพ์ออกมา เพื่อเอาไปติดตามป้ายประกาศของคนะต่างๆ

“ใส่เว็บไซต์ของชมรมไปด้วยนะ” โบคย้ำเป็นเรื่องสุดท้าย แป๋วแหวกดันแว่นตาแล้วทำหน้าสงสัย

“หากคนทำเว็บฯได้แล้วหะคะ” แป๋วแหวกถามถึงฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศที่ยังว่างอยู่ เพราะยังหาคนที่พร้อมจะรับผิดชอบทำเว็บไซต์ไม่ได้

“ยังหะคะ แต่เว็บบอร์ดก็ยังใช้ได้นี่ ก็ใส่ๆไปก่อน เดียวก็หากคนทำได้เอง” โบคตอบด้วยความหวังว่า สมาชิกใหม่ปีนี้มีสักคนละน่าที่สามารถจัดการกับเว็บไซต์ของชมรมได้

แป๋วแหวกตั้งใจจะชวนต้นบ้ำให้ไปที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ด้วยกัน แต่ต้นบ้ำเล่นไปคุยกับสาวๆที่นั่งอยู่ที่โต๊ะอีกสามตัวถัดไปเสียแล้ว เล็กก็เลยอาสาไปเป็นเพื่อน จะได้ไปช่วยกันจัดหน้าจัดรูปแบบตัวอักษรด้วย

สองคนเดินหนุงหนิงกันไปแล้ว ที่เหลืออีกสามคนก็นั่งคุยกัน วันนี้โบค

ไม่คุยเล่นตลกไปกหาเรื่องหลิวสาวเหมือนเคย กลับชวนเพื่อนๆคุยถึงเรื่องงานในชมรม เรื่องการออกค่าย เรื่องงบประมาณ สงสัยวันนี้วิญญาณท่านประธานจะประทับร่างเต็มตัว แต่ทั้งทั้งวันและโลก็คุยด้วยอย่างเป็นทางการเป็นงาน ไม่มีใครนึกแซวไบค์เลย

ขณะที่กำลังคุยกันเพลิน เสียงฝีเท้าดังตึกตักๆวิ่งมาแต่ไกลก็ตรงมาที่โต๊ะของกลุ่มต้นกล้า ไบค์หันหลังไปมอง เมื่อเห็นว่าเป็นใครที่วิ่งมาก็ตกใจตาแทบกลืนออกจากเป้า!

“พี่ไบค์!” เสียงขึ้นจุมุกที่ไบค์คุ้นเคยมาตั้งแต่เกิดดังขึ้นมา หญิงสาวผมหน้าม้าและมัดผมหางม้าอ้อมแขนวิ่งตามมานั่งข้างๆท่านประธาน ยังมีเพื่อนนักศึกษาชายร่างผอมอีกคนหนึ่งด้วยที่เดินตามมาห่างๆ

“ยัยเบนซ์” ไบค์พูดชื่อน้องสาวตัวเองออกมาอย่างเหวอๆ “รู้ได้ยังไงว่าพี่อยู่ที่นี่ หรือว่าเลิกบอก”

“เปล่า พี่เลิกไม่ได้บอก เบนซ์มาเอง เก่งไหมล่ะ” เบนซ์อวด ทำท่ายี่ดุนิดๆ ทำทางเดียวกับไบค์ไม่มีผิด

“ไม่...เลิกบอกล่ะสิ”

“เปล่านะ บอกแล้วไงว่ามาเอง ไม่เห็นจะยากเลย ชมรมอาสาชาก็อยู่ที่นี่ กลุ่มต้นกล้าของชมรมอาสาชาก็ต้องอยู่ที่ชมรมสิ ไซ้ใหม่ล่ะ” เบนซ์พูดเสียงแจ้วๆ วิธีการพูดแบบนี้ก็เหมือนไบค์แทบจะถอดพิมพ์ออกมา

ไบค์เอามือกุมหัวเหมือนกลุ่มเสียเต็มประดา ก็เพราะเสียงแจ้วๆอย่างนี้แหละที่ทำให้เขาไม่อยากจะเบนซ์มา ทั้งพูดมาก เจ็บแสบ น่ารำคาญ (แต่ที่ตัวเองพูดมากไม่ยกกะสนใจว่าใครจะรำคาญหรือเปล่า)

“เบนซ์มาเรียนที่นี่ด้วยเหรอ แล้วเรียนคณะอะไร” โสถามน้องสาวเพื่อนบ้าง กลุ่มต้นกล้าทั้งหมดเคยไปบ้านไบค์มาแล้วและเจอเบนซ์บ่อยๆ นิสัยของเบนซ์ที่คุยเก่งและร่าเริงที่สุดในโลกนี้และนอกโลกก็ทำให้คุ้นเคยสนิทสนมกับเพื่อนๆของพี่ชายได้อย่างไม่ยากเย็น

“เบนซ์เรียนนิเทศฯอะ อ้อ...ได้ นี่เพื่อนของพี่ไบค์ นี่พี่ไต่กับพี่ตะวัน แล้วก็ได้ เพื่อนเบนซ์อะ เรียนคณะเดียวกัน” เบนซ์ดึงชายร่างผอมหน้าตาแจ่มแจ่มผอมๆมานั่งข้างตัว เด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาตัวหลวมโพกกริบไหว้พี่ๆทั้งสามคนอย่างนอบน้อม เมื่อเงยหน้ามาพบกับรอยยิ้มของโสแล้ว ได้ก็ถึงกับตะลึงตึงตึง

นั่งอึ้งเหมือนมีควิวดมายิงศรรักปักอก แคมปักดั่งปั้งๆๆเสียด้วย

เบนซ์เห็นท่าที่ซอชอดี้ก็พอรู้แล้วว่า เพื่อนสนิทคนนี้หลงเสน่ห์ตาคนๆของพี่โสเข้าให้แล้ว แต่ดูเหมือนโสจะไม่มีผู้เรื่องอะไรเลย

“ได้...แน่ใจหรือที่เลือกเรียนคณะเดียวกับชัยนี่นะ” ไบค์เป็นคนเดียวที่รู้จักได้ดี เพราะเคยมาที่บ้านหลายครั้ง แล้วเบนซ์ก็พูดถึงบ่อยๆ แม้จะต่างเพศแต่ก็สนิทกันได้ แคมดูเหมือนเด็กหนุ่มคนนี้จะเป็นลูกสมุนของน้องสาวจอมแก่นของเขากลายๆ ประเภทเฮไหนเฮนั่นเสียด้วย

“พี่ก็...พูดเหมือนเบนซ์บังคับให้ได้มาเรียนด้วยอย่างนั้นแหละ” เบนซ์อุทธรณ์ขึ้นมาแทนที่ที่ถามได้แท้ๆ “ได้มันอยากเป็นผู้กำกับหนัง มันเลยเลือกเรียนคณะนี้ ไช้ไหมได้” เบนซ์เอาศอกกระทิงเอวบางๆของเพื่อน ได้ก็รับรับคำดิบตี

“แล้วนี่มาทำไม” ไบค์เปลี่ยนท่ามาเป็นนั่งกอดอกแล้วถามเสียด้วย

เบนซ์ดีดกระดากสองใบที่สอดไว้หนังสือออกแล้วยื่นให้พี่ชาย

“เบนซ์กับได้จะมาสัปดาห์เข้าชมรม”

“แล้วทำไมไม่สมัครตั้งแต่วันเปิดโลกกิจกรรม” ไบค์รับสมัครทั้งสองใบมาดู

“เบนซ์มาแล้ว แต่มาไม่ทัน นี่เบนซ์อุตส่าห์มายื่นใบสมัครที่ชมรมเลยนะที่จริงนะเบนซ์จะยื่นใบสมัครที่บ้านก็ได้” เบนซ์ยกเหตุผลมาอธิบาย ได้ก็ช่วยพยักหน้าสนับสนุนอีกแรงพร้อมเหล่มองพี่โสไปด้วย

“ปิดรับแล้ว” ไบค์ยื่นใบสมัครคืนให้อย่างไม่ไยดี “ปิดรับหลังจากหมดวันเปิดโลกกิจกรรมนั่นแหละ”

“เฮ้ยๆๆ” โสคว้าใบสมัครทั้งสองใบมาอยู่ในมือ “อย่ามั่ว...ปิดรับที่ไหนกันยังรับอยู่ บอกเองไม่ใช่เราว่าสมาชิกรึยังมากเท่าไหร่งี้ดี ต้น...ต้น...ต้นบ้า!” โสหันไปตะโกนเรียกท่านรองฯที่กำลังเจ๊ะแจะสาวๆอยู่ ต้นน้ำก็หูโง่ ได้ยินเสียงเรียกก็วิ่งจุกกลับมา โสจัดการให้ต้นน้ำเอาใบสมัครสองใบล่าสุดไปเก็บ เนื่องจากถ้าให้ท่านประธานเอาไปเก็บ อาจลงไปอยู่ในถังขยะแทนที่จะเข้าไปอยู่ในแฟ้ม ต้นน้ำก็รับคำสั่งดิบตีรับเอาไปเก็บให้

เบนซ์ตบมือด้วยความดีใจที่ได้เป็นสมาชิกของชมรมสมใจ ส่วนได้ก็มองโลอย่างชื่นชมประหนึ่งชื่นชมวีรสตรีคนสำคัญของโลก!

ไบค์ทำหน้าที่เชิงสุดขีดที่ในที่สุด น้องสาวตัวแสบกับสมุนก็เข้ามาอยู่ใน

อาณาจักรที่เขากำลังเป็นใหญ่จนได้ ตะวันมองเพื่อนแล้วแอบหัวเราะ เขาเข้าใจ
ดีว่าทำไมไบค์ถึงไม่ยอมให้เบนซ์มาอยู่ชมรมเดียวกัน

“อะอะอะไรกัน เสียงดังไปถึงหน้ามหาวิทยาลัยแล้ว” หมีที่เพิ่งเลิกเรียน
เดินหอบกระดานเขียนแบบกับกระดาษม้วนโตมาที่โต๊ะ เบนซ์เห็นว่าใครมาก็วิ่งถลัน
แล้วลุกจากที่นั่งวิ่งมาเกาะแขนหมี

“พี่หมี! ดีใจจังที่เจอ นึกว่าจะไม่เจอเสียแล้ว” เบนซ์ตื่นเต้นดีใจจนออก
นอกหน้า เห็นแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเบนซ์ปลื้มหมีขนาดไหน นัยว่า ดี ชาว สูง ตรงสเปค
ของเธอ ซึ่งถ้าเธอจะปลื้มเจียบๆคงดีกว่านี้ เพราะท่าทางกึ่งก้าวตรงหน้าของ
น้องสาวทำให้ไบค์รำคาญลูกกะต่ายยิ่งนัก

หมีปล่อยให้เบนซ์เกาะแขนไปโดยไม่ได้พูดและไม่ได้คิดอะไร เพราะว่าชิน
กับท่าทีอย่างนี้เสียแล้ว แล้วสองคนก็พากันมานั่งที่เก้าอี้ โดยไบค์ที่นั่งมองอยู่หน้า
ลับฝีปากกรอไว้เรียบร้อยแล้ว

“ถ้าปลื้มมันนัก ทำไมไม่เรียน ‘สถาปัตย์ตามมันไปเลยละ’ ไบค์ได้โอกาส
ก็แหวะน้องทันที เบนซ์ปล่อยให้เบนซ์จากหมีหันมาบอก

“พี่ก็...เบนซ์ไม่ได้ไร้สาระขนาดนั้นหรอกนะ เบนซ์อยากเป็นดีเจ. เบนซ์
ก็ต้องเรียนเพื่อให้เป็นดีเจ.สิ จะไปเรียนตามพี่หมีได้อย่างไร เบนซ์ไม่ได้อยากเป็น
สถาปนิกสักหน่อย” เบนซ์โหว่ววิสัยทัศน์ที่ทำให้ไบค์ยอมหยุดปากไม่แหวะน้องอีก
โลเซียร์เบนซ์เสียยกใหญ่ที่พูดได้ถูกใจ ท่าทางจะดีใจมากที่ได้เบนซ์มาช่วยเถียง
ไบค์แล้ว แต่คำพูดของเบนซ์กลับทำให้หมีนั่งเจียบ คิดตามคำพูดของสาวน้อย
ผมหงอกมาคนนี้

เล็กกับแป้วแหวกเดินกลับมาจากศูนย์คอมพิวเตอร์พร้อมกับกระดาษเอสสี่
ปึกหนึ่งที่พิมพ์ออกมาเรียบร้อยแล้ว มาถึงก็ต้องมาทำความรู้จักกับสมาชิกใหม่กัน
อีกครั้ง แนะนำกันไปแนะนำกันมาจนงง แต่สุดท้ายก็ปึกหลักนั่งคุยกันจ้อได้
เหมือนรู้จักกันมานานแล้ว

แป้วแหวกสังเกตเห็นชื่อของท่านประธานกับน้องสาวแล้วก็พอจะเข้าใจว่า
คงมาจากคำว่า Bike และชื่อยี่ห้อรถ Benz เพราะเท่าที่รู้มาบ้านของไบค์เป็น
คู่ช่อมรดก แต่ก็ยังคงสงสัยอยู่จึงถามขึ้นว่า

“ทำไมชื่อของพี่ไบค์กับเบนซ์ถึงแตกต่างกันจังคะ เบนซ์เป็นยี่ห้อรถยนต์
แต่ชื่อพี่ไบค์แปลว่าจักรยาน ใช่ไหมคะ”

“แป่วแหวฟ่งฟี่ พี่จะอธิบายที่มาที่ไปให้ฟ่ง” ตะวันที่สนิทกับไบค์มานาน เป็นคนเอ่ยปากขึ้น “เมื่อก่อน บ้านไบค์เป็นแค่ร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์กับรถจักรยาน พอมีลูกก็เลยตั้งชื่อว่าไบค์ แต่ต่อมา ก็มีการรุ่งเรืองขึ้นจนขยับขยายเปิดเป็นร้านซ่อมรถยนต์ ก็เลยให้ชื่อลูกคนที่สองว่าเบนซิ่ง” ตะวันอธิบายได้ตรงความจริงทุกอย่าง จนไบค์ไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่มเติมอีก

“ชื่อเหมาะกับตัวนายมากเลยไบค์”

“ยังงีอะ” ไบค์หันมาถามหน้าชื่อ โสยืมกวนๆก่อนตอบ

“ก็น่าดีบยังงีละ”

ไบค์ออกเสียงฮึ่มๆๆในลำคอทำท่าจะลุกขึ้นมาจะบีบคอเพื่อน แต่ได้ ตะวันดึงไว้ก่อน โสหัวเราะเอิ๊กอ๊ากสะใจที่กัดไบค์ได้สำเร็จ

“แล้วนี่ไบค์มาเรียนดนตรี เบนซ์มาเรียนนิเทศฯซะแล้ว ใครจะคุมคู่ต่อล่ะ” เล็กถามต่อ กลายเป็นว่าทุกคนหันมาคุยเรื่องพื้นเพครอบครัวของไบค์เสียเลย

“ไอ้ไบค์สิ เป็นลูกชายแท้ๆไม่ดูแลกิจการของครอบครัว” โส คู่กัดได้ทีก็ว่ากันตรงๆ

“คนเรามันก็ต้องมีความฝันเป็นของตัวเองบ้างสิ ถึงฉันจะเรียนดุริยางค์ ฉันก็เอาความรู้มาใช้ในอู่ได้” ไบค์ชูคอเถียง

“ใช้ยังงีไม่ทราบ” โสถามกลับ

“ฉันก็เล่นดนตรีให้ช่างฟ่งงีละ ซ้อมไปฟ่งเพลงไป เพลินจะตาย” ไบค์ตอบแบบแสบไปเรื่อย “สำหรับฉันนะเว้ย หน้าที่กับความฝันมันต้องไปด้วยกันได้ ฉันจะต้องเป็นโปรดิวเซอร์ที่ซ่อมรถเป็น” ไบค์ตอบด้วยสีหน้ามุ่งมั่นมาก จนเพื่อนๆ และน้องๆทั้งที่ทั้งเข้าไปทำงานนั้น ตอนนี้อย่างไรว่าจะไบค์จะทำได้จริงๆหรือเปล่า แต่คนอย่างไบค์ มีอะไรบ้างที่ทำได้

หมิงยังคงนั่งเฝ้าฟ่งไบค์พูด แม้คนอื่นจะเฮฮาพูดคุยกัน แต่เขากลับเข้าไปอยู่ในโลกส่วนตัวของตัวเอง คิดตามคำพูดของไบค์แล้วก็ก็นึกย้อนมองตัวเอง *หน้าที่และความฝันมันต้องไปด้วยกันได้* คำว่าหน้าที่เขารู้ดีว่าต้องทำอะไรต่อไปในอนาคต แต่คำว่าความฝันนี่สิ เขายังไม่รู้เลยว่าความฝันของเขามีหน้าตาอย่างไร

“หมิง...เป็นอะไร นั่งเฝ้าเชียว” เล็กสะกิดหมิงที่นั่งอยู่ข้างๆเมื่อเห็นว่าเขาแทบจะไม่พูดอะไรเลย

“เปล่า” หมิงปฏิเสธยิ้มๆ และหันกลับมาสนใจในสิ่งที่เพื่อนๆคุยกันอีกครั้ง

เล็กมองหิมอย่างห่วงๆ แต่ก็ไม่ได้ซักถามอะไรไปมากกว่านี้

แป่วแหวกขอตัวกลับบ้านก่อน โสเองก็ต้องรีบกลับไปทำงานเหมือนกัน ทั้งคู่เลยเดินออกจากที่โต๊ะหน้าชมรมไปพร้อมกัน เมื่อโสเดินไปไกลแล้ว ได้ก็รีบถามพี่ที่ยังนั่งอยู่

“พี่โสเขาจะรีบไปไหนหรือครับพี่โบค์”

“เขาต้องไปทำงานพิเศษ เขาหาตังค์เรียนหนังสือเองนะ” โบค์ตอบ เมื่อได้ยินคำตอบเช่นนี้แล้วได้ก็ยิ่งปลอบปล้ำขึ้นชม แต่ก็ต้องสะดุดแทบหงายหลังเมื่อโบค์พูดต่อว่า “แต่ก็ไม่แน่หรอก บางทีก็รีบกลับไปหาแฟน”

“พี่โสมีแฟนแล้วหรือ” คำถามนี้เบนซ์เป็นคนถาม ซึ่งรู้ว่าเจ้าได้เพื่อนยาก ก็คงอยากถามอย่างนี้แน่นอน

“มีแล้ว เป็นคนเดียวในกลุ่มต้นกล้าที่ขายออก อธิ” โบค์พูดติดตลก แต่ได้ไม่ตลกด้วย กลับนั่งขมคอตก ออกหักตั้งแต่วันพบรักเลยเชียว เบนซ์ตบไหล่เพื่อนเป็นการปลอบใจ โบค์เอาเอกสารที่เพิ่งพิมพ์ออกมามาคำนวณดูว่าจะติดป้ายละกี่ใบดี เบนซ์ขยับขาขึ้นไขว่ห้าง แล้วหัวเข่าก็ชนกับอะไรบางอย่างได้โต๊ะจนเธอต้องก้มมองแล้วเอามือล้วงไปแกะออกมา

สิ่งที่อยู่ในมือเบนซ์เป็นกระดาษสีขาวมอมๆที่พับไปพับมาเป็นก้อนเล็กๆ แล้วเอากระดาษขาวแปะไว้แล้วแปะติดกับใต้โต๊ะอีกที เมื่อโบค์เห็นว่าเบนซ์ดึงอะไรออกมาก็ถามแบบเอื้อๆเหมือนรำคาญความยุ่งของน้องสาวตัวดี

“เอา...ดึงออกมาทำไม”

“มันชนเข้าเบนซ์นี่ เบนซ์ก็ดึงออกมาดูสิ” เบนซ์ตอบแล้วคลี่กระดาษมอมๆ ยับๆนั้นออกมาดู มันเป็นข้อความที่มีทั้งตัวพิมพ์และลายมือเขียนผสมกัน ข้อความที่เป็นตัวพิมพ์ที่ถูกขีดทับนั้นอ่านได้ว่า

-10 วิธีที่จะทำให้เป็นเพื่อนกันได้ตลอดไป-

แล้วมีประโยคอีกประโยคหนึ่งเป็นลายมืออีกยี่ห้อของโบค์เขียนกำกับอยู่ข้างล่างว่า

-สัญญา 10 ประการของกลุ่มต้นกล้า-

จากนั้นก็เป็นตัวพิมพ์เป็นข้อๆเบนซ์ยังคงอ่านต่อไป..

1. เจอหน้ากันบ่อยๆ อย่าเห็นห่างลาร้าง หากไม่สะดวกเจอหน้าอย่างน้อยต้องโทรหากันเดือนละครั้ง

2. ยอมรับเพื่อน ในแบบที่เพื่อนเป็น ไม่ว่าเพื่อนจะบ้าบอ ชี้นิ้ว จู้จู้ ชี้อีหลี หรือเป็นไบนิ่งขนาดไหน

เบนซ์อ่านแค่สองข้อแล้วก็ปรายตาลงไปมองด้านล่างสุด เป็นชื่อและลายเซ็นของกลุ่มต้นกล้าทั้งห้าคนกำกับอยู่

“พีโบ้ค นี่สัญญาของกลุ่มต้นกล้าเหอ” เบนซ์ที่อ่านแค่นี้ก็เดี๋ยวกก็เข้าใจทันที ทำทางสนใจมากเพราะเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน ไบค์ตั้งกระดาษขมอมๆ ยับๆ นั้นกลับมา

“อย่าอยู่น่า” ไบค์ทำท่าจะพับเก็บแล้วจะแปะไว้ใต้โต๊ะเหมือนเดิม แต่เด็กปราชญ์ไวก่อน

“ไบค์ มันเย็นชะขนาดนั้นจะติดกลับเข้าไปอีกเหอ เอาไปพิมพีใหม่เถอะ”

“ก็ได้อันค่อยเอาให้แป้วแหวพิมพีให้ละกัน” ไบค์ที่เมื่อไรก็คิดถึงการพิมพีเอกสารก็จะคิดถึงแป้วแหวก่อนใคร เด็กไวก่อนก็พูดกลัวหัวเราะ

“โอ..ไบค์ แป้วแหวเป็นเลขาฯขมรมนะไม่ใช่เลขาฯกลุ่มต้นกล้า มา...เด็กพิมพีให้เอง” เด็กยื่นมือไปรับกระดาษนั้นมา

“พีเหมิง กลุ่มพีมีสัญญาเป็นเพื่อนกันแบบนี้ด้วยเหอ” เบนซ์หันไปถามเหมิงแทน ได้ก็ดูจะเลิกยิ้มแล้วหันมาสนใจเรื่องใหม่ที่เพิ่งจะรู้ด้วย

“ใช่ มันเป็นสัญญาที่เราตกลงจะปฏิบัติร่วมกันนะ”

“อู้ เทจัง” เบนซ์ร้องออกมาอย่างทิ้งๆ “พีโบ้ค เบนซ์ขอเข้ากลุ่มต้นกล้าด้วยคนสิ”

“เฮ้ย! จะบ้าเหอะ” ไบค์ทำหน้าตาตึง เมื่อน้องเล่นขอดื้อๆแบบนี้

“ทำไมละ ก็เบนซ์อยากเข้า เทดีออก เนอะได้เนอะ” เบนซ์หันไปหาสมุนที่แม้จะไม่ได้อ่านข้อความในกระดาษนั้นแต่ก็รับคำสั่งสนุนอย่างเต็มที่ตามหน้าที่ของสมุนที่ดี

“เอาแล้วไง เห็นไหม ฉันทบอกแล้วว่ายังมีมาเมื่อไหร่ก็วุ่นวายเมื่อนั้น” ไบค์หันมาบอกยืนยันว่าเป็นอย่างที่เขาคิดไม่ผิด เบนซ์หันมาอ้อนตะวันแทน

“น้ำ...นะ พีตะวัน ไหนๆเบนซ์ก็อยู่ขมรมอาสาฯแล้วนะ”

“เบนซ์...ไม่ใช่ว่าพวกพีรังเกียจนะครับ แต่พีตัดสินใจคนเดียวไม่ได้ เราต้องตัดสินใจร่วมกันทั้งหมดว่าจะรับใครเข้ากลุ่ม” ตะวันพูดอย่างนุ่มนวลจนเบนซ์อ่อนลง แต่ก็ยังทำปากเบะไม่พอใจอยู่

“มีประชุมเชียร์ห้าโมงเย็นไม่ใช่เหรอ ใกล้ถึงเวลาแล้ว ไปได้แล้วไป” ไบค์
เร่งให้ไป ออกจะโล่งนิดๆ ได้ยกนาฬิกาขึ้นดูก็เห็นว่าใกล้ห้าโมงเย็นแล้วจริงๆ ด้วย
เขาเลยลุกขึ้นเป็นการเร่งเบนชีไปด้วย

“ไม่รู้ละ ยังไงเบนชีก็ต้องเข้ากลุ่มต้นกล้าให้ได้” เบนชียื่นคำขาดกับพี่ชาย
ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกับได้

ไบค์ได้แต่มองน้องสาวที่เดินจับ ๆ จนหางม้าสะบัดอย่างปลง ๆ ปน
ระอาใจ

บทที่ 7

Stand by Me [อาสาฯรวมตัว]

เนื่องจากห้องชมรมอาสาพัฒนาชนบทเล็กเกินไปที่จะจุสมาชิกของชมรมทั้งสามชั้นปี รวมถึงคณะกรรมการชุดก่อนที่มาเป็นที่ปรึกษา คาดว่าจะมากกว่าหนึ่งร้อยชีวิต ดังนั้นไบค์จึงไปขอใช้ห้องของอาคารเรียนรวมมาเป็นที่ประชุมแทน

กะด้วยสายตาแล้ว ปริมาณคนที่มานั่งอยู่ในห้องไม่น่าจะถึงหนึ่งร้อยคน ไบค์เริ่มต้นด้วยการเช็คชื่อก่อน พวกปีสองและปีสสามมากันพร้อมหน้า ส่วนปี่หนึ่งที่เป็นสมาชิกใหม่ จากโบสถ์ครที่มีประมาณหกสิบคน แต่มาประชุมกันแค่สี่สิบคนเท่านั้น

“สงสัยจะรู้แล้วว่าไม่ได้ไปนอนนับดาวอย่างเดียว ต้องไปใช้แรงงานด้วยเลยไม่มาประชุม” ไสสันนิษฐานเชิงเยาะเย้ยไบค์ แล้วตัวเองก็เผ่นหนีไปยืนข้างเล็ก ไบค์ได้แต่หันมาอ้าปากค้าง

เมื่อเช็คชื่อกันเสร็จแล้ว ไบค์ก็ออกมายืนต่อหน้าทุกคน เพื่อทำหน้าที่ประธานชมรมอย่างเป็นทางการครั้งแรก ดูท่าทางของเขาก็มีความตื่นเต็นอยู่เหมือนกัน แต่ดูเหมือนเขาจะชมความตื่นเต็นได้ดี เพราะเริ่มต้นเขาก็สั่งยิ้มให้ก่อนที่จะกล่าวทักทายกับทุกคนเพื่อไม่ให้บรรยากาศตึงเครียดจนเกินไป

“สวัสดิ์ครับ ยินดีต้อนรับเข้าสู่ชมรมอาสาพัฒนาชนบทครับ” ไบค์ยังคงยิ้มแย้ม เมื่อเสียงที่พูดไปไม่สิ้น เขาจึงมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ลำดับแรกเขาแนะนำตัวเองและให้คณะกรรมการชุดนี้แนะนำตัว ไส้มาตั้งแต่รองประธาน (ต้นบัวหิวผมเผ้ามาเสียเปรียบ กะหล่อเต็มทีเมื่อต้องปรากฏตัวต่อหน้าคนหมู่มากโดยเฉพาะ

สาวๆเฟรชซิปี่หนึ่ง) เลขานุการ เทร็ดญญิก ฝ่ายศิลป์ ฝ่ายวิชาการ ไบค์บอกปิด
ท้ายการแนะนำตัวด้วยว่า ยังขาดฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ถ้าใครคิดว่าตัวเองมี
ความสามารถก็สมัครมาได้เลย

“น้องใหม่ทุกคนคงทราบนะครับว่าชมรมอาสาพัฒนาชนบทมีกิจกรรมหลัก
คือ การออกค่าย การออกค่ายของชมรมเราจะออกค่ายตามชนบทในช่วงปิดเทอม
เดือนตุลาคม ซึ่งเรียกว่าค่ายใหญ่ ระยะเวลาที่ไปค่ายแต่ละครั้งก็ประมาณห้าถึง
เจ็ดวัน ซึ่งค่ายที่ผ่านๆมาเราจะเน้นที่งานสร้างกันเป็นหลัก ผสมผสานกับการ
ให้ความรู้กับชาวบ้านด้านการเกษตร หลังจากที่เราเสร็จสิ้นค่ายนี้แล้วก็จะมีการ
ที่ทำเพื่อสังคมในช่วงก่อนปิดเทอมใหญ่ด้วย แต่เป็นอะไรที่โครงการอะไรรึนั้นเราค่อย
มาว่ากันอีกที” ไบค์อธิบายโครงการหลักของชมรมแล้วหยุดพักครู่หนึ่ง เพื่อมองไป
ทั่วห้อง เมื่อเห็นว่าสมาชิกยังคงตั้งใจฟังเป็นอย่างดี จึงพูดต่อ

“ในช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน เราจะมีโครงการไปเยี่ยมค่ายกัน ค่ายที่จะไป
เยี่ยมก็คือค่ายที่เราไปพัฒนาไว้ตั้งแต่ครั้งก่อน เราไปเพื่อดูความเปลี่ยนแปลง อาจ
จะมีกิจกรรมไปทำด้วยเช่นปลูกต้นไม้ พัฒนาชุมชน โครงการเยี่ยมค่ายนี้ใช้เวลา
ไม่นานครับประมาณหนึ่งถึงสองวัน และถือเป็นการปิดค่ายไปในตัวด้วย”

“พี่คะ งานสร้างต้องทำอะไรบ้างคะ” นักศึกษาหญิงคนหนึ่งหน้าตาบ๊องแบ้ว
ยกมือถามขึ้น

“งานสร้างก็คือการซ่อมแซมอาคารที่ทรุดโทรม แต่ว่าบางครั้งก็อาจจะเป็น
การสร้างอาคารขึ้นมาใหม่เลย สรุปแล้วก็ต้องใช้แรงงานครับ ได้ออกแรงแน่นอน”
ไบค์ตอบยิ้มๆอีกคนก็ยกมือขึ้นมาถามอีก

“แล้วปีนี้เราจะไปที่ไหนกันครับ”

“ที่ไปสำรวจมาและทำเรื่องเสนอโครงการไปแล้ว ปีนี้เราจะไปที่บ้านน้ำต
ครับ” ไบค์บอกชื่อหมู่บ้าน แล้วจึงบอกชื่อจังหวัดต่อท้าย เป็นจังหวัดที่ไกลจาก
กรุงเทพฯพอสมควร “แต่ว่าจะเป็นวันไหนยังไม่กำหนด เราไม่ได้บังคับให้สมาชิก
ทุกคนต้องไปนะครับ ใครสมัครใจสะดวกที่จะไป ทางชมรมจะติดประกาศให้มาลง
ชื่อไปค่ายอีกครั้ง ขอให้ติดตามประกาศจากทางชมรมไว้ หรือทางเว็บบอร์ดของ
ชมรมก็ได้” ไบค์ตอบคำถามนั้นจบ ก็มีคำถามอื่นๆจากบรรดาสมาชิกใหม่อีกเรื่อยๆ
ไบค์ก็ตอบครบถ้วนทุกคำถาม

“เวลาไบค์อยู่ในมาดประธานชมรมก็ดูดีเหมือนกันนะ” เด็กยื่นหน้ามาพูด

เบาๆกับเพื่อนที่นั่งเรียงแถวกันไปอยู่หน้าสุด

“นั่นสิ ดูเอาการเอางานได้อย่างไม่น่าเชื่อ” หมิงสนับสนุน

“ใช่ ไม่น่าเชื่อว่าคนบ้าๆอย่างมันจะทำได้” ไส้ก็เห็นด้วย แต่ก็ยังไม่วายแอบว่า

“เขาเรียกว่า บ้าอย่างสร้างสรรค์นี่ล่ะ” ตะวันสรุป ทุกคนพยักหน้าพร้อมกันอย่างพร้อมเพรียง แล้วหันไปสนใจท่านประธานต่อ

“*อาสาชคือชีวิต ด้วยดวงจิตสร้างสรรค์ มุ่งมั่นพัฒนาร่วมกัน ปลุกันศรัทธาสว่างาม* นี่คือการคำขวัญของชมรมเราที่พี่อยากให้ทุกคนยึดมั่นและจดจำไว้ให้ขึ้นใจ การออกค่ายไม่ใช่การไปเที่ยว เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสวดกสบาย ตรงกันข้าม อาจต้องเหนื่อย ลำบาก เสียเหงื่อ เสียแรง และไม่มีค่าตอบแทนใดๆเลย แต่สิ่งที่เราจะได้ก็คือ เราได้ร่วมกันพัฒนาชุมชน ได้ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ได้รู้จักการช่วยเหลือกันและการอยู่ร่วมกัน” ไบค์หยุดพูด แล้วมองตรงไปที่เพื่อนๆกลุ่มต้นกล้า พวกเขาพยักหน้าสนับสนุนคำพูดของไบค์เต็มที่ ไบค์เห็นอย่างนั้นก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาทันใดที่มีทีมสนับสนุนสุดแรงอยู่ตรงหน้า

“แต่พี่เชื่อนะครับว่า ถึงแม้จะต้องเหนื่อยสักหน่อย แต่การเหนื่อยเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมจะไม่เป็นการเหนื่อยเปล่าแน่นอน และประโยชน์นั้นก็ไม่ได้ตกอยู่ที่ใคร ก็ตกอยู่ที่ตัวเราและพี่น้องชนบทที่เสมือนเป็นพี่น้องของเรานั่นเอง...แม้การออกค่ายจะไม่ใช่การไปเที่ยว แต่ถ้าเราทำงานของเราเสร็จเร็ว เราก็อาจจะใช้เวลาได้นอนหนุนดาวกันเพลินๆนะครับ” ไบค์พูดตบท้ายโดยไม่ลืมคำเชิญชวนที่ว่า *‘ในคำคืนของหมู่ดาว ไปออกค่ายนอนหนุนดาวกันดีกว่า’* ของตัวเองที่เขียนไว้ที่บอร์ดแสดงผลงานในวันเปิดโลกกิจกรรม เรียกเสียงฮาครืนได้จากทุกคนที่จำข้อความเชิญชวนนี้ได้ แม้กระทั่งไต้วันนั้นเคื่องแสนเคื่องกับข้อความนี้ก็ยังมีหัวเราะออกมา นี่แหละไบค์ที่เพื่อนๆคุ้นเคย

ไบค์รอให้สิ้นเสียงหัวเราะก่อนจึงพูดต่อ

“พี่ขอขอบคุณทุกคนมากนะครับที่ตัดสินใจสมัครเข้าชมรมอาสาพัฒนาชนบท และต่อจากนี้ไปเราจะได้ทำสิ่งดีๆเพื่อสังคมร่วมกันนะครับ”

เสียงปรบมือจากกลุ่มหน้าม้า เอ๊ย...กลุ่มต้นกล้าและน้องๆทั้งเบนซ์ ได้แป้วแหวและต้นบ้า ดังขึ้นให้กับไบค์ที่พูดได้ดีมีสาระแทบไม่เหมือนคนเดิม แม้แต่คู่กัดที่ได้ฟังคำพูดยาวๆเหมือนแสดงปาฐกถาของไบค์จบก็ยังแอบอึ้งๆว่าคนพูด

มาก ชีวาลี ช่างกัด ช่างแหวะ จะเป็นคนมีอุดมการณ์ได้ถึงขนาดนี้ จากเสียงปรบมือสองสามแปะที่ตั้งใจไม่สม่ำเสมอกันเป็นตัวนำทำให้สมาชิกคนอื่นพลอยปรบมือไปด้วยจนเสียงดังลั่นห้องเรียนรวม ทำเอาไบค์ที่พูดทุกอย่างออกมาจากใจและความรู้สึก อัดไม่ไหวที่จะยิ้มรับจนแก้มแทบฉีกและโค้งขอบค้อมเสมือนเสร็จสิ้นจากการแสดงวิสัยทัศน์ที่ดีที่สุดในชีวิตของเขา

ไบค์ปิดท้ายการประชุมด้วยการขอให้สมาชิกทุกคนร่วมกันบริจาคสิ่งของ เสื้อผ้า หนังสือ เพื่อนำไปบริจาคให้การโรงเรียนที่จะไปออกค่ายกันในเดือนตุลาคมนี้ ทางชมรมจะติดประกาศรับบริจาคอีกครั้ง แต่ขอให้สมาชิกช่วยกันกระจายข่าวด้วย และท้ายสุดท่านประธานก็ขอแรงสมาชิกผู้ชายให้ไปช่วยกันจัดการห้องชมรมที่ตอนนี้นักไปด้วยข้าวของต่างๆมากมาย คำว่า ‘เดี๋ยวค่อยมาจัดการ’ ของไบค์ที่เคยพูดไว้นั้น เดี่ยวของเขาก็คือตอนนี้เอง ส่วนคนอื่นก็แยกย้ายกันกลับได้

“พี่ไบค์” แม่น้องสาวผมหน้าม้าปราดเข้ามาพร้อมกับได้ “พี่ไบค์กำลังหาคนทำเว็บอยู่ใช่ปะ”

ไบค์มองสีหน้าน้องสาวที่ยิ้มๆเหมือนมีอะไรแอบแฝง แม้จะรู้อย่างนั้นแต่ก็ตอบไปว่า ใช่...

“จันเบนซ์ขอเสนอให้ได้รับหน้าที่นี้เลย ตอนอยู่ ม.6 ได้เคยประกวดทำเว็บไซต์ของโรงเรียนได้ที่หนึ่งด้วยนะ” เบนซ์โฆษณาชวนเชื่อเสียงยกใหญ่ ได้ก็เอาแต่ยิ้มไม่พูดอะไร

“จริงหรือได้” ไบค์ถามเอากับเจ้าตัว

“จริงครับพี่” ได้ตอบอย่างหนักแน่น ไบค์ไม่ได้กำหนดหรือบอกว่าคนที่จะทำฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศจะต้องเป็นเฉพาะพี่สองและปีสามเท่านั้น ใครก็ได้ที่ดูแลเว็บไซต์ของชมรมได้โดยไม่ต้องปล่อยให้มันรกร้างว่างเปล่าหรือล่มมอยู่บ่อยๆ อย่างเมื่อก่อน เมื่อเห็นว่าได้คู่แข่งชั้นเอาจริงเอาจัง เขาก็เลยตอบตกลง คิดว่าคณะกรรมกรคนอื่น ๆ ก็คงไม่มีปัญหาอะไร

“เดี๋ยวก่อน” เบนซ์ยกมือเป็นท่าปางห้ามญาติ “มีข้อแม้ว่าถ้าเขาได้ไปทำหน้าที่นั้น ก็ต้องเอาเบนซ์และได้เข้ากลุ่มต้นกล้าด้วย”

“หา!” ไบค์อุทาน เอานิ้วแคะหูเผื่อว่าหูจะเพี้ยนไปจนฟังผิด “ว่าไงนะ รับเข้ากลุ่มต้นกล้า”

“อือฮึ” สองคนพยักหน้าหึกเดียวพร้อมกัน สีหน้าของเบนซ์ยิ้มอย่างเป็น ต่อ ไบค์เกาหัวแกรกรๆ ตอนอยู่ที่บ้านไม่เห็นเบนซ์มาพูดหรือเข้าชี้เรื่องเข้ากลุ่มให้ รำคาญหูอีกก็คิดว่าจะลี้มเล็กความคิดนี้ไปแล้ว ที่ไหนได้...กลับเอาตำแหน่งฝ่าย เทคโนโลยีโดยสารสนเทศที่เขากำลังต้องการมาแลกเปลี่ยนเฉยเลย

“ถามจริง ทำไมถึงอยากเข้ากลุ่มพีนัง” ไบค์กอดอกถามอย่างข้องใจ

“ก็มันเท่ที่นี่นา เนอะได้” เบนซ์หันไปพยักพยเคียดกับสมุนและแน่นอนว่าได้ ก็พยักหน้ารับ

“นี่...คิดจะเข้ากลุ่มเพราะเห็นว่ามันเท่เนี่ยนะ พวกพีนังไม่ได้อยู่ดีๆมาจับ กลุ่มกันแล้วตั้งชื่อกลุ่มให้มันเท่ๆไปอย่างนั้นหรือคะ เห็นหรือเปล่าว่านอกจากพีนังกับตะวันตกที่เรียนคณะเดียวกัน นอกนั้นเราก็คงมาจากคนคณะกัน แล้วทำไมเราถึงสนิทกันได้ ก็เพราะพวกเราได้ทำงานร่วมกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ออกค่ายด้วยกันมา เราถึงเป็นกลุ่มที่สนิทกันได้แบบนี้” ไบค์อธิบายให้น้องสาวตัวอ้วนเข้าใจ เจ้าตัวรับรู้ว่าแต่ก็ยังมีความตือตึงแบบเด็กๆอยู่ ไบค์เดินไปโอบไหล่เพื่อนน้องสาวไว้

“ได้...ถ้าพี่จะให้เอ็งเป็นฝ่ายเทคโนโลยี ทำเว็บๆให้ชมรมของเอา เอ็งจะทำงานเพื่อชมรมเพื่อส่วนรวม แต่ไม่ได้เข้ากลุ่มต้นกล้า จะรับหน้าที่นี้ได้ไหม”

“ได้ครับพี่”

“โอ้ได้!” เบนซ์ร่ากเสียงหลง “ไหนตกลงกันแล้วไม่ว่าถ้าไม่ได้เข้ากลุ่มจะไม่ทำ”

“แต่ฉันอยากทำเว็บๆให้ชมรมนี้” ได้ตอบแบบไม่มีเหตุผลอะไรจะอธิบายมากกว่านี้ เขาฟังความเป็นไปเป็นมาของกลุ่มต้นกล้าจากปากไบค์แล้วเข้าใจเหตุผลดี และไบค์ก็พูดกับเขาดีๆด้วยน้ำเสียงที่ไว้วางใจเขา ถ้าความรู้ในการทำเว็บไซค์ของเขาจะเป็นประโยชน์กับชมรมเขาก็อยากทำ...เขาคิดแค่นั้นเอง

“ดีมากได้ พี่ชอบใจมากนะ” ไบค์ตบไหล่รุ่นน้องอย่างพึงพอใจ หันมาเห็นน้องสาวจอมอ้วนของตัวเองยังยืนทำหน้าคิ้วอยู่ ก็เปลี่ยนมาจับศีรษะของน้องแทน “นี่...แกก็เป็นน้องที่สนิทกับเพื่อนที่ทุกคนอยู่แล้ว ถึงไม่ได้อยู่ในกลุ่มก็เหมือนอยู่นั้นแหละ”

แม้ น้องสาวยังคงทำหน้าคิ้วว่า อยากอยู่ก็เพราะมันเท่ด้วยอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งคือ ก็จะได้ชื่อว่ายู่แก๊งเดียวกับพี่หมีงของเธอก็เธอปลื้มแสนปลื้มด้วย เจ้าได้ก็เหมือนกัน เขาก็อยากอยู่แก๊งเดียวกับพี่ไล่ รักแรกปิ้งของเขา แต่เพื่อชมรม

ได้ก็ตลกปากรับคำทำเว็บไซต์ให้ชมรมไปแล้ว

“เอาอย่างนี้แล้วกัน จะไปถามคนอื่นๆก่อนว่าจะเอาอย่างไร แล้วค่อยมาว่ากัน พี่ไปก่อนละ ถ้าว่างก็ไปช่วยกันเคลียร์ที่ชมรมนะ” ไบค์สรุปแล้วเดินจากไป เบนซ์ที่มีสีหน้าดีขึ้นหน่อยจากที่ฟังพี่ชายสรุปก็พยักหน้าหนึ่งกุก่อนจะหันมาไต่เบียร์กับเพื่อนซี

“แคะแแก หักหลังฉันเฉยเลย”

“ฉันทำเพื่อชมรมนะเว้ย แต่ที่พี่ไบค์พูดมันก็ถูกนะ แคะเป็นน้องเขา ยังจะไปอยากเข้ากลุ่มเขาทำไม”

“หรือแคะไม่อยากจะได้อยู่กับพี่ไอ้เซี่ยวนะ” เบนซ์เอาเรื่องโสมมาอ้าง ได้ยิ้มแฉ่งอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ไม่เป็นไร ฉันได้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการแล้ว ก็ได้ทำงานเคียงข้างพี่ๆเขาอยู่ดี” ได้พูดอย่างว่าจริงจนเบนซ์หมั่นไส้ “ไปเหอะเบนซ์ เราต้องไปประชุมเชียร์กันอีกนะ” ได้ตัดบทดึงเพื่อนให้ไปอีกทาง สองคนเดินออกจากอาคารเรียนรวมไปด้วยอารมณ์ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

หลังจากที่สมาชิกผู้ชายของชมรมช่วยกันจัดการห้องชมรมจนสะอาด สะอาดและเรียบร้อยจนไม่เหลือสิ่งของแปลกปลอมในห้องอีกแล้วก็แยกย้ายกันกลับไป เหลือก็เพียงกลุ่มต้นกล้าเท่านั้นที่ยังคงนั่งปักหลักอยู่ที่โต๊ะประจำกลุ่ม

“วันนี้เอ็นจิ้นพูดได้ดีมากเลยไบค์” หมิงเอ่ยปากชม ไบค์ก็ทำท่ายืดตามฟอร์ม

“อยู่แล้ว คนมันเก่งอะ”

คู่กัดทำคอขย้อนนอยากจะทำอะไรสักอย่าง แม้จะยอมรับว่าเพื่อนเก่งจริงๆแต่คนเราก็ควรจะรู้จักถ่อมตัวบ้าง

“ต่อจากนี้จะทำอะไรต่อไปละ” น้องเล็กของกลุ่มถามต่อ

“ตอนนี้น้องหนั่งสี่ออนุมัติโครงการอยู่ หลังจากนั้นล่ะถึงจะต้องวางแผนกันแล้วว่าจะต้องเตรียมอะไรบ้างก่อนไปออกค่าย ไหนจะเรื่องอุปกรณ์ก่อสร้าง เรื่องเสบียงอาหาร เรื่องรถ ไช้ย...อีกหลายเรื่อง” ไบค์พูดให้มันวุ่นวายไปอย่างนั้น เพราะที่จริงเขาก็วางแผนเอาไว้คร่าวๆแล้ว

“จะซื้ออะไรทำอะไรไม่ว่า ขออย่างเดียวอย่าลืมไบค์เสร็จ ไม่งั้นไม่ให้เบิกเงินแล้วเวลาซื้อของประหยัดๆกันหน่อยนะ” เทรักญญิกของกลุ่มสั่งขึ้นพร้อมแสดง

ความมั่งคั่งส่อออกมา เรื่องเงินเรื่องทอง การทำบัญชีเป็นหน้าที่ของเธอ และเธอ มุ่งมั่นตั้งใจว่าจะไม่ให้ขาดตกบกพร่อง และทุกอย่างต้องโปร่งใจตรวจสอบได้ ห้าม มีภัยยกอก ห้ามมีนอกมีใน ไม่งั้นเจอแม่เล่นแน่ นี่ถือเป็นการฝึกงานวิชาบัญชีของเธอ ได้เป็นอย่างดีเลย

“รู้แล้วละนะ” ไบค์ตอบ คนอื่นๆก็รู้ดีว่าเป็นหน้าที่ของโส และโสก็เป็นคน เกร่งกรัด (บวกก) กับเรื่องความซื่อสัตย์เรื่องเงินทองมากเป็นพิเศษด้วย นัยว่ามัน เป็นจรรยาบรรณของผู้สอบบัญชีข้อหนึ่ง

โสต้องขอตัวกลับก่อนอีกตามเคย เธอหยิบหนังสือเล่มหนาของเธอที่วาง บนโต๊ะขึ้นมา แต่เพราะความที่มันเล่มหนามากจึงทำหลุดมือตกลงพื้น

“ว้าย...แยมแล้ว ลางร้าย” คุณเธอโวยวุ่น เพราะหนังสือที่ทำตกพื้นเป็น หนังสือวิชาบัญชี เป็นลางว่าเธออาจจะตกวิชานี้ ทั้งหมิง ตะวันและเล็กหัวเราะกัน ดิกคัก ไบค์ก็มลงช่วยเก็บแล้วยื่นให้ ปากก็แหวะว่า “คิดมาก”

โสเก็บของเสร็จก็โบกมือลาเพื่อนๆแล้วเดินจากไป ไบค์ก็มลงไปเห็น กระดาษแผ่นหนึ่งตกอยู่ที่พื้น เขาจึงหยิบมันขึ้นมา มันเป็นใบเสร็จรับเงิน ในนั้น เขียนว่าเป็นค่ากีตาร์ ราคาว่าหกพันบาท กระดาษแผ่นนี้มันสอดอยู่ในหนังสือ ของโสแน่ๆ

ไบค์เห็นว่าโสยังเดินไปได้ไม่ไกล เขาจึงวิ่งตามไป

“โส...โส”

“อะไรไบค์” โสหันมาตามเสียงเรียก ไบค์ยื่นกระดาษใบนั้นให้

“ของเธอหรือเปล่า”

โสรับไปดู เธอนิ่งไปนิดหนึ่ง แล้วก็พยักหน้ารับ

“ใช่ ขอบใจนะที่เก็บให้”

“เธอซื้อกีตาร์ทำไมเธอ” ไบค์ถามตรงๆเพราะรู้ว่าโสเล่นกีตาร์ไม่เป็น คนที่ จะซื้อควรจะเป็นคนที่เล่นเป็นหรือเรียนด้านดนตรีอย่างเขามากกว่า

“ไม่มีอะไรหรอก ไปก่อนนะ” โสตัดบทแล้วรีบเดินจากไป ไบค์มองตาม เพื่อนไปอย่างสงสัย คนเล่นไม่เป็นแล้วจะซื้อไปทำไม กีตาร์ราคาตั้งหกพันบาท ไม่ใช่ของถูกเลยสำหรับนักศึกษาอย่างพวกเขา แล้วยังเป็นโสที่ต้องทำงานพิเศษ หาเงินเรียนด้วยแล้ว เงินจำนวนนี้มันไม่ใช่บ่อยๆเลย

แสดงว่าโสต้องซื้อให้คนที่เล่นกีตาร์เป็น แล้วคนๆนั้นเป็นใคร?

รักนี้ไม่มีลืม [เงิน เงิน เงิน]

“โหมเอ๋ย โหมงาม อร่ามแท้ แลตะลึง ได้เจอครั้งหนึ่ง...” *

เสียงเพลงนางฟ้าจำลองจากบรรดากองแซวประจำบันไดทางขึ้นคณะศิลปกรรมศาสตร์ดั่งระงม ทั้งหมดโค้งคอร้องเพลงประสานเสียงกันเหมือนกำลังซ้อมเพื่อไปประกวดร้องเพลงบนเวทีอะคาเดมี่ แฟนตาซี แต่ที่จริงแล้วจุดมุ่งหมายก็คือสาว ๆ ที่ต้องเดินทางนี้ สาว ๆ ที่เหนียมอายก็จะพากันรีบเดินผ่านไปเร็วที่สุด หรือไม่ก็เดินอ้อมโลกไปเลยเพื่อให้พ้นจากเสียงเพลงของกองแซวเหล่านี้ สาว ๆ ที่ใจกล้าหน่อยก็จะเดินผ่านพร้อมให้คำอวยพร ซึ่งฟังเผินๆ จะได้ใจความว่า

“พวกบ้า”

“ไร้สาระ”

“ปากมอม”

และแน่นอนว่าเหล่ากองแซว (ทำเป็น) ไม่ได้ยิน

สาเหตุที่วันนี้กองแซวครึกครื้นกว่าทุกวันก็เพราะมีเสียงดนตรีประกอบไปด้วย นักดนตรีรับเชิญคนนั้นก็ไม่ใช่ใคร คือไบค์นั่นเอง ไบค์เดินถือกีตาร์โปร่งที่วันนี้เขาเอาติดรถมาด้วยกำลังจะกลับบ้าน แต่ก็ได้รับการเชิญเชิญให้เป็นนักดนตรีกิตติมศักดิ์ให้มาร่วมวงแซวกันก่อน แม้ไบค์จะนิยมชมชอบสาว ๆ ไม่น้อยกว่ากองแซวเหล่านี้ แต่เขาชอบหลีแบบแอบมอง หมายถึงไปเองแบบลมๆแล้งๆไปฝ่าย

* เพลงนางฟ้าจำลอง / สุนทรภากรณี

เดียวมากกว่าจะมาแหกปากร้องแซวแบบนี้ แต่ในเมื่อเพื่อนร่วมคณะเชิญมาให้
ไอวีฝีมือการเล่นดนตรีเสียหน่อย เขาก็เลยไม่ปฏิเสธ

“ก็เธอน่ารัก เข้า! เธอน่ารัก เธอน่ารักจนใจไหวหวั่น...” *

กองแซวเปลี่ยนเพลงแซวหญิงไปเรื่อย แต่ไบค์ก็เล่นได้ทุกเพลง เล่นกันไป
จนเกือบจบเพลงอยู่แล้ว เสียงโทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าเสื้อของไบค์ก็ดังขึ้น ทำให้
เขาต้องหยุดเล่นแล้วรับโทรศัพท์ก่อน เมื่อไม่มีเสียงดนตรี นักร้องก็เลยต้องหยุด
ร้องไปด้วย

“ว่าไงแป๋วแหว” ไบค์ทักเลขาฯชมรมที่โทรมา บรรดานักร้องที่นั่งรายล้อม
อยู่รอบเขาต่างเงี่ยหูฟังอย่างสอดรู้สอดเห็นสอดเป็นสอดตาย

“หนังสือมาแล้วเธอ...อ้าว...แล้วยังไง...อะไรนะ!” ไบค์ผุดขึ้นมายืนทำเอา
กองแซวผลอยขึ้นด้วยอย่างตกใจ “ได้...เดี๋ยวก็จะไปถามเอง”

“มีอะไรวะไบค์” สมาชิกกองแซวประจำบันไดชั้นบนสุดถามอย่างเป็นห่วง
หนึ่งเปอร์เซ็นต์ ส่วนอีกเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์นั้นถามเพราะอยากรู้ ไบค์เก็บ
โทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อก่อนหันมาตอบ

“มีเรื่องที่ชมรมนะ เข้าไปก่อนนะ” ไบค์เดินลงจากบันไดไปพร้อมกับกีตาร์

“อ้าว...ถ้าเ็งไปแล้วใครจะเล่นกีตาร์ล่ะวะ กำลังสนุกเลย”

ไบค์ยื่นกีตาร์ให้สมาชิกกองแซวคนล่างสุด

“พวกเ็งก็เล่นกันเองแล้วกัน เล่นเสร็จแล้วก็เอามาคืนด้วย ถ้าไม่เจอเข้า
ก็ฝากไว้ที่ตะวันแล้วกัน” ไบค์พูดจบก็เดินลึ่วๆไปอย่างรีบร้อน บรรดากองแซวที่ยืน
อยู่มองตากันปริบๆแล้วมองลงไปที่กีตาร์ ทั้งหมดเรียนทัศนศิลป์สาขาเดียวกับ
ตะวัน ปกติถนัดแต่วาดรูป แล้วใครจะเล่นเป็น คนที่ไบค์ทิ้งกีตาร์ไว้ให้นั้นแหละที่
เล่นกีตาร์พอไปวัดไปวาได้มากที่สุด แต่ก็ยังไม่เก่งกล้าถึงขนาดร้องเพลงอะไรขึ้น
มาก็เล่นตามได้เหมือนไบค์

แต่เพื่ออุดมการณ์ของกอง ทั้งหมดจึงนั่งลงและร้องเพลงกันอีกครั้งด้วย
การเล่นกีตาร์ที่มั่วคอร์ดไปมา เพลงไหนที่เล่นไม่ได้มั่วไม่ถูกแต่อยากร้องก็เลยต้อง
อาศัยพลิกกีตาร์ไปอีกด้านแล้วเคาะเป็นจังหวะแทนกลองเสียเลย (แห่ม...ทำไปได้)

* เพลงเธอน่ารัก / วงบางกอกจี้ก๊ะไล้

หลังจากเดินออกมาจากกลุ่มเพื่อนที่บันไดหน้าคณะแล้ว ไบค์ก็รีบรุดไปที่รถสีเหลืองของเขา แล้วขับออกไปเพื่อจะไปหาอาจารย์ที่ปรึกษาชมรม แป้วแหวนโทรมาบอกเรื่องหนังสืออนุมัติโครงการว่ายังไม่ออก แต่รู้คร่าวๆมาว่าอาจถูกตัดงบประมาณไปมากทีเดียว เรื่องงบประมาณนี้แหละที่ไบค์เป็นห่วงอยู่ เมื่อรู้อย่างนี้เขาจึงร้อนใจต้องรีบไปปรึกษาอาจารย์

เวลาพักเที่ยงแบบนี้นักศึกษาจะเดินกันขวักไขว่ เวลาขับรถก็ต้องระวังมาเป็นพิเศษ ไบค์เหลือใจมองไปข้างทางแว็บหนึ่ง แล้วหญิงสาวที่เดินอยู่คนเดียวนั้นก็ทำให้เขาเหยียบเบรกจนตัวโก่ง

นางฟ้า!!!

ไบค์หันไปมองอีกที ไซ้แน่ๆ สาวลูกครึ่งที่เขาเห็นในงานเปิดโลกกิจกรรมเธอยังสวมเสื้อสีฟ้าทับชุดนักศึกษาไว้เหมือนเดิม นั่นแหละที่ทำให้เขาสะดุดตาจนถึงเท่า ต้องเหยียบเบรกโดยอัตโนมัติ

เสียงรถคันหลังที่ตามมาบีบแตรดังลั่น ไบค์ได้สติแล้วก็รีบขับเข้าจอดข้างทางแล้วลงจากรถเพื่อตามนางฟ้าของเธอไปทันที เสื้อสีฟ้าเดินไปไกลแล้ว แต่เขาวิ่งตามทันแน่ ขอแค่ได้เห็นหน้าชัดๆหรือถ้าจะให้ดีก็อาจจะได้รู้จักชื่อ รู้ว่าเธอเรียนคณะอะไร วันนี้ไม่มียัยไสมาคอยขวาง โอกาสเปิดสุดๆแล้ว...

“ไบค์!”

โธ่เอ๊ย...ใครเรียกอีกล่ะเนี่ย! ไบค์หันไปตามเสียงเรียกอย่างขาดอารมณ์ สาวตัวเล็กตาโตเดินมาหาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ทำให้ไบค์โมโหใฝ่ไม่ลง

“ไบค์จะไปไหนเหรอ” เล็กเดินผละออกมาจากกลุ่มเพื่อนของตัวเองที่คณะเมื่อเห็นเธอจึงขอมาทักทายก่อน

“จะไป...” ไบค์ชะงัก เออ...ที่แรกว่าจะไปหาอาจารย์นี่หว่า แต่อยู่ดีๆก็ลงจากรถเดินตามนางฟ้าไป เขาหันไปมองทางที่สาวลูกครึ่งที่เดินไปเมื่อครู่ปรากฏว่าเธอเดินหายไปแล้ว ไบค์หันกลับมาหาเล็ก เล็กตอบตามความตั้งใจแรก “จะไปหาอาจารย์นะ แล้วเล็กล่ะ”

“เล็กจะไปกินข้าวเที่ยง” เล็กหันไปมองกลุ่มเพื่อนสาวๆของเธอทั้งสองคนที่ยืนรออยู่ ไบค์ก็หันไปมองด้วย ปกติจะต้องส่งยิ้มหวานให้ เพราะเห็นเพื่อนสองคนนี่ของเล็กประจำ แต่วันนี้เขากลับตีหน้าเฉยๆ อาจเป็นเพราะใจลอยไปกับนางฟ้าเสียแล้ว

“จะไปกินที่ไหน นอกมหาวิทยาลัยหรือเปล่า ให้ไปส่งไหม” ไบค์ถามที่เดียวสามคำถามรวด แล้วมองไปที่รถเก่าๆของตัวเอง ถึงมันจะเก่าและเล็กแต่รับรองว่าไม่ตายกลางทางและคนสี่คนก็นั่งได้สบายๆ

“ไม่ต้องหรอกไบค์ กินที่โรงอาหารนี่แหละ ไปด้วยกันไหมล่ะ” เด็กชว่นไบค์ลั่นหัวปฏิเสธ “จั้นเล็กไปก่อนนะ” เด็กเดินกลับไปหาเพื่อนทั้งสองคนแล้วเดินไปที่โรงอาหารที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ไบค์หันไปมองทางที่ผู้หญิงเสื้อฟ้าเดินไปเมื่อครู่อีกครั้ง ลังเลอยู่ในใจว่าจะเอายังไงดี

สุดท้ายไบค์ก็เดินกลับไปรถของตัวเอง แล้วขับออกไปหาอาจารย์ตามความตั้งใจเดิม

แล้วการไปหาอาจารย์ที่ปรึกษา ก็ไม่ได้ช่วยให้ความกระจ่างอะไรกับไบค์เลย เพราะชาวที่แสบแหวนออกมาเป็นชาวคร่าวๆจากวงในที่น้อยคนนักจะรู้ อาจารย์ที่ปรึกษาจึงไม่รู้เรื่องว่าถูกตดงบมากแค่ไหน แล้วบถกั้นเพื่อไปทำอะไร จึงให้คำปรึกษาได้เพียงว่า ถ้าบถกตัดจริงก็ต้องใช้วิธีหางบเพิ่มจากสปอนเซอร์

ไบค์แบกเอาเรื่องนี้ไประบายใส่แจ้แอม บุคคลอันเป็นที่รักของเขา ผู้ซึ่งมีประสบการณ์ในชมรมอาสาพัฒนาฯมาอย่างโชกโชน เมื่อมาถึงที่แอม คาเฟ่ ไบค์ก็สั่งกาแฟเย็นมาดื่มเพื่อดับความร้อนจากแดดภายนอกและดับความร้อนจากอารมณ์ขุ่นๆในใจ แล้วก็บ่นบ้าพร่ำเพรื่อไปเรื่อย เมื่อฟังได้ห่าหน้าที่แจ้แอมที่อุตสาหะปลื้กตัวมานั่งคุยด้วยต้องรีบยกมือห้าม

“พอได้แล้ว หยุดบ่น แจ้จะสรุปให้ง่ายๆเลยก็คือ หาสปอนเซอร์เพิ่ม”

“ผมรู้แล้วน่าแจ้”

“อ้าว...” แจ้แอมร้องเสียงหลง “วิธีแก้ไขอยู่แล้ว แล้วแกจะมาบ่นหาอะไรเนี่ย”

“ผมหงุดหงิดนี้แจ้ ผมว่าผมของบน้อยแล้วนะ ยังถูกตดงบอีก แล้วเวลาหาสปอนเซอร์นี่ก็ไม่ใช่ว่าจะได้ง่ายๆนะแจ้”

“มันไม่ง่าย แต่ก็ไม่ใช่ยากหรอก บริษัทที่เขาอิงงบประมาณเพื่อสังคมก็มีเยอะแยะ แก่ต้องรู้จักเลือกด้วย อยู่ดีๆจะเดินคุ่มๆเข้าไปหาเลยโดยไม่มีหนังสือจากมหาวิทยาลัยไม่มีหลักฐานอะไรให้เขาดู เขาคงให้แกหรอก”

“คร้าบแจ้ ผมรู้แล้วคร้าบ” ไบค์ยกมือไหว้รับคำแนะนำปะหลั๊กๆ “ผมอยาก

รู้จริงๆเลยว่างบถูกแบ่งไปให้ชมรมไหน”

“ถ้ารู้แล้วแกจะทำไม”

“ผมจะไปขโมยงบกลับมา”

“บ้า...เป็นเอามากนะแก” เจ้แอมดึงกระดาษทิชชูขึ้นมาโต๊ะมาขยำเป็นก้อนแล้วเขวี้ยงใส่ “เจ้ว่าแกวางแผนเสียแต่ตอนนี้เถอะว่าต้องใช้เงินมากแค่ไหน ไปสำรวจมาแล้วไม่ใช่หรือว่าต้องสร้างต้องซ่อมอะไรบ้าง ขาดเหลือเท่าไรรึมาบอกเจ้”

“เจ้จะออกตังค์ให้ทั้งหมดเลยหรือครับ” ไบค์ตาโตถามอย่างมีความหวัง

“เปล่า...เจ้จะเอาใจช่วยให้หาเงินให้ได้” เจ้แอมตอบหน้าทะเล้น แต่ไบค์ทำสีหน้าผิดหวังอย่างแรง สองคนที่นิสัยคล้ายกันมากคุยกันมันก็เลยออกจะจริงจังครั้งหนึ่งไร้สาระครั้งหนึ่งอย่างนี้แหละ

“สวัสดิ์ครับพี่แอม” เสียงเปิดประตูร้านดังมาพร้อมกับเสียงทักทาย ชายหนุ่มรูปร่างสันทัด ผมซอยยาวปลายผมเคลียต้นคอ เดินเข้ามาพร้อมกับกระเป๋าใส่กีตาร์สีดำ

“สวัสดิ์เชษฐ” เจ้แอมทักทายนักดนตรีของร้านกลับ อย่างที่รู้คือเชษฐจะมาเล่นดนตรีอะคูสติคทุกวันจันทร์ถึงพุธ เขามาเล่นดนตรีที่นี้กว่าสองปีแล้ว ทั้งหน้าตาดีและมีมือที่ดี นอกจากรสชาติกาแฟที่ดีด้วยแล้ว สาวๆบางคนที่มาร้านแอมคาเฟ่ ก็มาเพื่อฟังเพลงจากเขา

ไบค์ยกมือทักทายกับแฟนของโสพอเป็นพิธี เชษฐไม่สนิกับเพื่อนๆของโสสักเท่าไร ทั้งๆที่กลุ่มต้นกล้าก็มาฟังเขาเล่นดนตรีออกจะบ่อย และไม่รังเกียจที่จะคบหาสนิทสนมกับแฟนของเพื่อน แต่ตัวเชษฐเองต่างหากที่ไม่มาสูงส่งด้วย

เชษฐเผลอเข้าไปหลังร้าน รอเวลาอีกประมาณยี่สิบนาทีเขาก็จะขึ้นเวทีเล่นดนตรี ไบค์หันกลับมาคุยกับสาวร่างอวบในระยะสุดท้ายอีกครั้ง

“เจ้...หรือว่าผมจะเปลี่ยนไปออกค่ายแบบพัฒนาแนะนำอาชีพดี แบบนั้นมันใช้เงินไม่มากเท่างานสร้างนะ”

“แล้วแกจะเอาอาชีพอะไรไปแนะนำเขาละ หรือแกจะสอนเขาเล่นดนตรี สอนโน้ตโดเรมีให้เขาหรือไง” เจ้แอมถามกลับ “สำรวจค่ายก็ไปมาแล้ว หนังสือก็เสนอไปแล้ว จะเปลี่ยนไปทำไม ไม่ต้องห่วงเรื่องบหนักหรอก”

“ถ้าบไม่พอเราก็คำอะไรไม่ได้อย่างที่ตั้งใจนะครับ”

“บอกแล้วไงว่าให้หาสปอนเซอร์ พุดไม่รู้เรื่องเลยนะแฉนี้” เจ้แอมชักหงุดหงิดที่ต้อวงวนกลับมาพุดซ้ำเรื่องเดิมอีก ดูรู้ว่ำน้องห่วงเรื่องงบประมาณมาก แต่ดูจะมากเกินไปจนกลายเป็นวิตกกจริตไปแล้ว

“เจ้ออย่าทำเสียงรำคาญผมสิ ก็ผมกลัวมอะ ผมเป็นประธานชมรมนะ” นั้น... แม้แต่กับเจ้มันยังเอาตำแหน่งมาอ้าง เจ้แอมย้ายตัวเองมานั่งข้างๆน้องรักที่ทำหน้ามู่ยอยู่

“แล้วแกเอาคณะกรรมการทั้งหมดไปทำอะไรวะ ก็ให้มาช่วยกันคิด ช่วยกันหาสปอนเซอร์สิ ไม่ต้องห่วงหรอกไบค์” เจ้แอมตบไหล่ไบค์แรงๆ “อย่าลืมนะเจ้ ก็เคยเป็นประธานชมรมเหมือนกัน ปัญหาพวกนี้นะเจ้ก็เคยเจอ ใครๆก็เคยเจอทั้งนั้นแหละ ถ้าใจเราสู้ ถ้าใจเราศรัทธาจะทำให้สำเร็จเสียอย่าง ไม่มีอะไรยากหรอก” แรงตบที่ไหล่มันทำเอาไหล่ไบค์แทบหัก แต่มันก็แปลกที่ทั้งแรงและคำพุดนั้นทำให้ไบค์เริ่มฮึดขึ้นมาได้

“ขอบคุณครับเจ้” ไบค์หันมาพุดกับเจ้แอมสั้นๆ เจ้แอมพยักหน้าอย่างพอใจที่ไบค์เริ่มจะสู้และเลิกบ่นบ้ำวโวยวายเสียที (ดีใจกับอย่างหลังมากกว่า)

“กินเข้าไป หัวสมองจะได้แล่น วันนี้เจ้เลี้ยงเอง” เจ้แอมยกกาแฟที่ยังเหลืออยู่กว่าครึ่งคะยั้นคะยอให้ไบค์ดื่ม

“ถึงเจ้ไม่เลี้ยงผมก็จะซัดดาบอยู่แล้วละ อธิ” ไบค์เริ่มหัวเราะออก แต่เจ้สิที่หัวเราะไม่ออก

“หน้อย...นี่แกลังทำมาเป็นกลุ่มให้เจ้เลี้ยงไซ้ใหม่ หา! ไข่เด็กเจ้าเล่ห์ นี่เนะ...นี่” เจ้แอมเบียดกะโหลกไบค์สองที่ซ้อน เมื่อสะใจแล้วก็ลุกไปที่เคาน์เตอร์ ไบค์หัวเราะแล้วลุกตามไปนั่งกวบนประสาตเจ้ที่หน้าเคาน์เตอร์ต่อ

ลูกค้ำในร้านเริ่มทยอยเข้ามาหนาตามากขึ้น เจ้แอมกับลูกมือช่วยกันชงกาแฟตามออเดอร์กันเมื่อระวิง ไบค์ช่วยอะไรไม่ได้เพราะชงไม่เป็น ได้แต่นั่งมองสองคนทำงานไปและช่วยเอาไปเสิร์ฟให้ในบางโตะ โดยเฉพาะโตะที่ลูกค้ำสวยๆน่ารัก ไบค์จะชันอาสาโดยไม่ต้องให้เจ้แอมเอ่ยปากขอช่วยเลย

เสียงดนตรีอะคูสติคเพลงแรกดังขึ้นจากบนเวทีเล็กๆติดเคาน์เตอร์ เซซฐ์เริ่มกรีดนิ้วลงบนกีตาร์โปร่งไฟฟ้าสีเหลืองนวล กล่าวทักทายคนในร้านแล้วก็เริ่มร้องเพลง ไบค์ช่วยเสิร์ฟเสริจแล้วก็นั่งตมกาแฟแก้วใหม่หันมองเสียงกีตาร์ใสๆของเซซฐ์ตามประสาคนที่เรียนดนตรีและสนใจดนตรีเหมือนกัน

ไบค์มองไปที่กีตาร์ของเซซุรุแล้วก็นึกเอะใจ เมื่อก่อนเซซุรุใช้กีตาร์สีน้ำตาลนี่นา เขาจำได้ดีเพราะใช้รุ่นเดียวกับของเขา แล้วก็ใช้ตัวนั้นตัวเดียวไม่เห็นเคยมีตัวอื่น แต่วันนี้ทำไมกลับเป็นกีตาร์ตัวใหม่ แล้วทำทางจะใหม่เอี่ยมแกะกล่องทีเดียวล่ะ สายตาศึกษาดูริยางคศิลป์อย่างเขาพึงรงได้เลย

ราคาสักเท่าไรกันนะ เขาไม่ได้ดูกีตาร์ใหม่ๆมานานแล้วเดาไม่ค่อยจะถูก น่าจะอยู่ที่ห้าถึงหกพันบาท...

ไบค์นี่คิด...หกพันบาท...

“เอ...นั่นกีตาร์ใหม่ของเซซุรุหรือ” ไบค์ถามเจ้แอมที่เดินกลับมาที่เคาน์เตอร์พอดี เจ้หันไปมอง

“เอ...ไม่รู้สิ เจ้ไม่ได้ถาม แต่คงใช่แหละ เมื่อก่อนเขาใช้กีตาร์สีน้ำตาลนี่ใช่ไหม” เจ้แอมตอบพร้อมถามกลับ มือก็ตักไอศกรีมไปด้วย “เจ้ลืมบอกไป เมื่อก่อนวานโสก็มานะ แล้วถามเจ้ใหญ่ว่ากีตาร์ของเซซุรุเป็นยังไง เสียงดีไหม เจ้ก็ว่าเสียงดีนะ” เจ้แอมพูดจบก็ยกไอศกรีมแล้วเดินออกไป การที่โสมาที่ร้านเจ้แอมนั้นไม่แปลกหรอก คนเป็นแฟนกันก็ต้องหาโอกาสมานั่งฟังฝีมือของแฟนอยู่แล้ว แต่ที่โสถามเจ้แอมเรื่องกีตาร์นี่สิที่น่าสงสัย

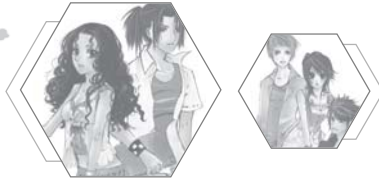
ใจเขานึกไปถึงไบเสิร์จค่ากีตาร์ของโสที่เขาเห็นเมื่อวันก่อน...

หรือว่าเจ้กีตาร์สีเหลืองนวลตัวสวยในมือของเซซุรุ นั้นจะเป็นโสที่ซื้อให้ ยัยโสที่หาเงินเรียนหนังสือเอง และรู้คุณค่าของเงินที่สุดจนเข้าขั้นงั้นหรือจะยอมสละเงินตั้งหกพันบาทซื้อกีตาร์ให้แฟน ทั้งๆที่เธอไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรจากกีตาร์ตัวนี้เลยสักนิดเดียว

แต่ถ้าโสซื้อให้เซซุรุจริงๆ เขาก็มีสิทธิ์ได้แค่สงสัยเท่านั้น มันเป็นเงินของโสแล้วเขาก็เป็นแฟนกัน ในโลกของคนที่รักกัน เพื่อนก็เป็นแค่คนนอกเท่านั้น พูดไปก็เหมือนเข้าไปยุ่งุ่นวายเรื่องของเขา

คิ้วของไบค์ขมวดมุ่น ดูไม่ออกว่าเขาคลุ้มเรื่องงบประมาณของชมรมหรือกังวลเรื่องของโสมากกว่ากัน...

Stand by Me [สัญญา 10 ประการ]

เสียงนักศึกษาดังจอบแจ๋ขึ้นทันทีที่อาจารย์สอนเสร็จและเดินออกจากห้องเรียนไป นักศึกษาเกือบทั้งหมดลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วทยอยเดินออกจากห้องเรียนตามอาจารย์ไปเช่นกัน เหลือก็เพียงแต่เด็กเท่านั้นที่ยังนั่งอยู่และเก็บหนังสือกับเอกสารบนโต๊ะอย่างใจเย็น โดยมีเพื่อนอีกสองคนยืนรออยู่

“ไม่ไปดูหนังด้วยกันจริงๆ เหรอเล็ก” เพื่อนคนหนึ่งถามซ้ำอีกครั้ง เด็กส่ายหน้ายิ้มๆ

“ประชุมนานมากเลยเหวอ ถ้าไม่นานมากพวกเรารอกก็ได้เนะ” อีกคนถามต่อ เด็กเก็บของเสร็จก็ลุกขึ้นยืน

“วันนี้คงประชุมกันนานเลยละ เอาไว้คราวหน้าแล้วกันนะ” เด็กตัดบทพร้อมกับชวนให้ออกจากห้องเรียนด้วยกัน ทั้งสามคนเดินลงไปถึงหน้าคณะแล้วก็โบกมือบ้ายบายแยกกันไปคนละทาง เด็กต้องไปประชุมกับชมรมอย่างที่บอกเพื่อนทั้งสองคนไว้ ที่จริงก็ไม่รู้หรอกว่าจะประชุมนานแค่ไหน แต่ฟังจากเสียงไปค้ที่โทรมาบอกแล้วดูท่าทางว่าจะต้องคุยกันนานแน่

“อ้าว! พี่เล็ก” สองเฟรชชีปีหนึ่ง เบนซ์กับได้เดินสวนมาพอดี

“ว่าไงคูนู ไม่มีเรียนหรือจ๊ะ” เล็กทักทายรุ่นน้องร่วมคณะกลับ สองคนยิ้มแห้ง

“เลิกเรียนแล้วคะ พี่เล็กจะไปไหนคะ กลับบ้านหรือ”

“พี่จะไปชมรมจ๊ะ”

“งั้นเราสองคนขอไปด้วยนะคะ” เบนซ์รีบเดินมาเกาะแขนตามนิสัยซี้้อ่อน

ได้ก็รีบประชิดติดตัวเพื่อนอีกทีเพื่อแสดงตัวว่าขอไปด้วยคน

“ไบค์เรียกประชุมคณะกรรมการนี่นา ได้ก็เป็นคณะกรรมการไม่ใช่เหรอ”
เล็กถามพ่อหนุ่มร่างผอม ที่เป็นฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้อ้าปากหวิวเพียงนิดได้

“จริงด้วย ผมลืมไปเลย”

“จ๋นไปด้วยกันเลยนะ ” เล็กเห็นว่าเบนซ์ก็เป็นน้องของไบค์ แล้วก็ป็นสมาชิกชมรมด้วย ก็เลยให้ไปร่วมประชุมด้วยได้ อันที่จริงถึงบอกว่าไม่ได้ เบนซ์ก็คงต้องตามไปด้วยจนได้นั้นแหละ

สองคนรุ่นน้องที่แสนจะช่างพูดชวนรุ่นพี่คุยไปตลอดทางที่เดินไปชมรม นอกจากจะช่างพูดแล้ว เบนซ์ยังตาไวไม่แพ้พี่ชาย เพราะคุณน้องเหลือบไปเห็นกระดาษขาวๆ ที่สอดไว้ด้านบนสุดในแฟ้มใส่ที่เล็กถืออยู่ เบนซ์จะไม่สนใจใครรู้เลย ถ้ามันเป็นกระดาษธรรมดาๆ แต่เพราะเห็นคำว่า ‘สัญญา’ นี้แหละ ทำให้อดปากไว้ไม่ได้ต้องถามออกมา

“พี่เล็ก นั่นสัญญาของต้นกล้าใช่ไหมคะ”

เล็กยกแฟ้มใส่มือขึ้นมา เบนซ์ยื่นหน้ามาดูอย่างอยากรู้

“ใช่จ๊ะ” เล็กตอบสั้นๆ ยิ้มๆ ดูท่าทางก็รู้ว่าเบนซ์อยากดู แต่เธอแกล้งกอดแฟ้มไว้ในอ้อมแขนไม่ให้เบนซ์เห็นมากไปกว่านี้และไม่พูดอะไรอีก

“พี่เล็กครับ ทำไมกลุ่มที่ตั้งต้องมีสัญญาอะไรแบบนี้ด้วยครับ” คนถามกลับเป็นได้ ซึ่งก็มีดีที่ริความอยากรู้น้อยกว่าเบนซ์นิดเดียว

“ดูแปลกใช่ไหมละ ที่จริงมันก็อาจจะดูแปลกสำหรับคนอื่น แต่พวกพี่คิดว่ามันก็เหมือนกับการมีข้อตกลงอะไรสักอย่างในกลุ่ม เพียงแต่ของกลุ่มที่มีสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้นเอง” เล็กอธิบาย “แต่ถ้าจะถามว่าทำไมต้องมี พี่ก็ตอบได้ว่ามันเป็นความบังเอิญนะได้” เล็กตอบสั้นๆ แค่นั้นแต่รุ่นน้องสองคนจึงมาที่เธอตาแป๋ว ออกจะอ้อนๆ เสียด้วยซ้ำเพราะอยากให้เล่าต่อ คนใจอ่อนอย่างเล็กเลยต้องเล่าให้ฟัง มันไม่ได้เป็นความลับสำคัญถึงขนาดต้องปิดบังไว้อยู่แล้ว

“เรื่องมันเริ่มมาจากตะวันเขาปรินทร์ฟอร์เวิร์ดเมล์มาให้อ่าน เรื่องสิบวิธีที่จะทำให้เป็นเพื่อนกันได้ตลอดไป พวกพี่อ่านแล้วชอบออกชอบใจ ตะวันเขาก็เลยเสนอให้เอามาเป็นสัญญาของกลุ่มเรา แล้วไบค์ก็เลยเปลี่ยนจากหัวข้อเดิมเป็นสัญญาสิบประการของกลุ่มต้นกล้า”

“อ้อ...” สองคนถึงบางอ้อพร้อมกัน “พี่ตะวันนะเธอคะที่เป็นคนต้นคิด

เบนซ์คิดว่าจะเป็นพีโบ้เสียอีก” เบนซ์ตั้งข้อสงสัย คิดเอาไว้ช้านานแล้วว่าเรื่องสัญญาประจำกลุ่มมันต้องเป็นฝีมือพี่ชายเธอแน่

“เห็นตะวันเจียบๆอย่างนั้นนะ เขามักจะมีความคิดดีๆเสมอแหละ” แม้จะไม่ได้สนิทกับตะวันมาตั้งแต่เรียนมัธยมเหมือนไบค์ แต่เธอและคนอื่นในกลุ่มก็รู้นิสัยตะวันดี ภายใต้น้ำใจเจียบขี้มึนไม่ค่อยพูดนั้น เขาเป็นคนมีจินตนาการสูง อ่อนไหวแบบศิลปิน และมีความคิดดีๆแปลกๆให้ได้ประหลาดใจเสมอ

“ผมเห็นสัญญาฉบับเก่ามันยับๆเยินๆขนาดนั้น แถมยังแปะไว้ใต้โต๊ะอีก คิดว่าทำกันเล่นๆเสียอีก” ได้ตั้งข้อสงสัยบ้าง คราวนี้เบนซ์รีบพยักหน้าสับสนุน คำพูดลูกสมุน

“ที่ยับนะเพราะแย่งกันอ่าน อ่านกันหลายๆมือมันก็เลยเยิน แต่ที่จริงนะพวกที่ถือเป็นจริงเป็นจังเลยนะ ถึงต้องเซ็นชื่อกันไว้เลยล่ะ” เล็กอธิบาย ยังจำบรรยากาศการพูดคุยในวันนั้นได้เลย กระดาษยับเยินจะขาดไม่ขาดแหล่งถูกพวก เขาทั้งห้าคนเซ็นชื่อกำกับไว้และตกลงกันว่าจะรักษาสัญญาเท่าชีวิต เหมือนเป็นเรื่องเล่นๆแต่ที่จริงนะเอาจริง กลุ่มต๋นกล้าก็เป็นแบบนี้แหละ เรื่องไหนที่คิดจะเอาจริงเอาจังก้ทำเป็นเล่นไปเสียทุกที

“แล้วทำไมต้องไปแปะไว้ใต้โต๊ะด้วยล่ะคะ” สาวผมม้ายังสงสัยไม่เลิก

“ไบค์เป็นคนต้นคิดนะ เขาบอกว่ามันเป็นสัญญาร่วมกัน ก็ต้องเก็บไว้ที่โต๊ะประจำกลุ่ม พี่ก็แย้งเหมือนกันว่าเอาไปแปะไว้ใต้โต๊ะอย่างนั้นมันจะดีหะวอ เกิดมีใครมาเจอเข้าแล้วแกะทิ้งไปจะทำยังไง แล้วไบค์ก็บอกว่า ที่ๆดีที่สุดคือที่ๆคนอื่นคาดไม่ถึง ก็เลยแปะไว้ใต้โต๊ะอย่างนั้น จนเบนซ์มาเจอเข้านั่นแหละ”

“อ้อ...” สองคนเข้าป้ายสถานีบางอ้อพร้อมกันอีกครั้ง คราวนี้เบนซ์ได้ถูกว่าต้องเป็นความคิดของพี่ชายเธอแน่ อะไรที่มันพิลึกๆ แหวกแนวและที่ชาวบ้านเขาไม่ทำกันละก็ฝีมือพี่ชายเธอแน่นอน

เมื่อหมดคำถาม ท่าทางของทั้งสองคนก็ยังคงอยากดูสัญญาอยู่นั่นเอง เล็กก็เลยเลิกแกล้ง ดึงสัญญาออกมาให้ทั้งสองคน ถ้าไม่ให้ดูก็คงถูกคะยั้นคะยอขอดูจนได้

เบนซ์เป็นคนถือสัญญานั้นไว้แล้วตั้งหน้าตั้งตาอ่าน ได้ก็ยื่นหน้ามาอ่านด้วย

สัญญา 10 ประการของกลุ่มต้นกล้า

1. เจอหน้ากันบ่อยๆ อย่าเห็นห่างลาร้าง หากไม่สะดวกเจอหน้าอย่างน้อยต้องโทรหากันเดือนละครั้ง
2. ยอมรับเพื่อน ในแบบที่เพื่อนเป็น ไม่ว่าเพื่อนจะบ้าบอ ชีบ้น จู้จี้ ชีหัล หรือเป็นไบนิ่งขนาดไหน
3. พร้อมเสมอสำหรับเพื่อน ไม่ว่าเพื่อนจะทุกข์เศร้าหรือเกิดอะไรขึ้นพร้อมจะไปในทันที ในยามที่เพื่อนมีปัญหา หากให้คำปรึกษาไม่ได้จงเป็นผู้ฟังที่ดี
4. รักษาความลับเพื่อนเสมือนรักษาความลับระดับชาติ
5. มีอะไรบอกกันตรงๆ เปิดเผยจริงใจต่อกัน
6. ห่วงใยดูแลเทคแคร์เอาใจใส่เสมือนนมตราหมีดูแลคนที่คุณรัก
7. ยอมรับในความเปลี่ยนแปลงของเพื่อน ยอมรับในสิ่งที่เพื่อนตัดสินใจ
8. มีความหวานให้กันบ้าง มอบของกำนัลแก่กัน เทศกาลสำคัญ
9. เปิดรับเพื่อนใหม่ๆ เสมอ เพื่อมิตรภาพที่ขยายต่อออกไปยึดยาว
10. หากในกลุ่มมีเพื่อนต่างเพศกัน อย่าคบกันเป็นแฟนเพราะมันจะทำให้ความสัมพันธ์สทณมภายในกลุ่มลดน้อยลง อาจทำให้กลุ่มต้องแตกสลายไป

ทำยกระดาศเข่นไว้หำบรทัดเพื่อให้แต่ละคนในกลุ่มเข่นชื่อ เมื่อทั้งสองคนอ่านจนถึงข้อสิบ เด็กสาวผมมำก็เงยหน้าขึ้นมำถมอีกคร้ง

“ข้อสิบนี้มันยังงโอะพีเด็ก หมายความว่าห้ามเป็นแฟนกันเลยหรอคะ” เบนชี้ย่นกระดาศคินให้ เล็กรับกลับมำสอดกลับเข้าไปในแฟ้มเหมือนเดิม ไม่ต้องดูเธอก็จำสัญญาทั้งสิบข้อได้ดี

“ใช่จ๊ะ” เล็กตอบสั้นๆ เบื้องหลังของสัญญาแปลกๆข้อสิบนี้ ที่แรกก็ว่าจะตัดออกไปเหมือนกัน แต่ไสเป็นคนขอให้คงไว้ถ้อยงั้น เพราะไสให้เหตุผลวำ ถำในกลุ่มเกิดคบหำเป็นแฟนกันเมื่อไหร่เป็นอันวำกลุ่มนั้นจะไม่เป็นเหมือนเดิมแทบทุกกลุ่มเลย ไม่แตกคอกัน กลุ่มนั้นก็ต้องล่มสลายไป จากประสพการณ์ในการดูหนัง อ่านนิยายและเห็นมำเองเมื่อสมัยเรียนมัธยมบอกมำอยงั้น

‘มันเป็นเรื่องที่เป็นไม่ได้ถ้อยแล้ว ฉนั้นวำฉนั้นคงไม่พ้ย่นไปจีบเธอรอถ้อยโย’ นี่เป็นความเห็นของไบค์

‘เหมือนกันล่ะวะ แต่อย่าทำเป็นเล่นไป สักวันหนึ่งถำมันเกิดเหตุขึ้นมำ

จะรู้สึก' โสซู่ไว้ก่อน แม้ว่าในกลุ่มไม่มีแนวโน้มว่าจะมีใครหันมาคบกันเกินฐานะเพื่อน แต่เมื่อโสยีนยืนยันว่าข้อนี้ละที่สำคัญที่สุดและไม่ไร้สาระ ทุกคนก็เลยคงข้อสิบไว้ตามนั้น

เบนซ์บอกเล็กว่า เธอกับได้ขอไปหาน้ำดื่มก่อนแล้วจะตามไป เล็กก็เดินแยกตรงไปที่ชมรมคนเดียว เมื่อเบนซ์เห็นว่าเล็กเดินไปไกลแล้ว เบนซ์ก็ลากเจ้าได้เข้ามาใกล้ๆเอามือป้องปากกระซิบกระซาบกลัวคนอื่นจะได้ยิน ทั้งๆที่แถวนั้นไม่มีใครเลยสักคน

“ได้... แกเห็นข้อสุดท้ายแล้วแกคิดเหมือนฉันไหม”

“อืม” ได้รับคำ ลองว่าสนิทกัน คิดอะไรก็เป็นอันว่าเข้าใจตรงกันได้รวดเร็วอยู่แล้ว

“ถ้าเราเข้ากลุ่มต้นกล้าไป เราสองคนก็อดดี”

“ใช่ ฉันกับแกอดทั้งคู่ แกจะคิดกับพี่หึงได้เป็นพี่กับน้องเท่านั้น” ได้ชี้หน้าเพื่อน

“แกก็เหมือนกัน” เบนซ์ชี้หน้าเพื่อนกลับ “แต่...ที่พี่เล็กบอกว่าพี่เขาจริงจังกับสัญญาขึ้นมา แกว่าเขาจะจริงจังจริงหรือเปล่า หรือว่ามีไว้เล่นๆให้มันเท่ๆ”

“ไม่นะ ไม่ใช่เล่นๆนะ เท่าที่สังเกตจากที่พี่ไปคุยดูเหมือนก่อนกับที่พี่เล็กพูดเมื่อก็ ไม่มีวิธีแหวว่ามันจะเป็นเรื่องเล่นๆเลยนะ” ได้ยกมือกอดดอกสุมบหนักวิเคราะห์ เบนซ์ยิ้มริมฝีปาก กำลังวิเคราะห์หรืออยู่เช่นกันถึงความเป็นไปได้ ถ้าเข้ากลุ่มเธอก็อดเป็นแฟนกับพี่หึง แต่ถ้าเข้ากลุ่มไปแล้วเกิดได้เป็นแฟนกับพี่หึงเธอก็เป็นตัวการทำให้พี่หึงถูกขับออกจากกลุ่มนะสิ (อิหนุเอี้ยยยย ไม่ค่อยเข้าข้างตัวเองเลย) แต่ถ้าไม่เข้ากลุ่ม เธอก็เป็นน้องสาวของไบค์ ยังไงก็สนิทกับพี่ๆกลุ่มนี้ได้เหมือนเดิมไม่ต่างกัน

“ถ้าอย่างนั้น เรื่องที่เราสองคนจะเข้ากลุ่มก็เป็นอันว่า...”

“ยกเลิก!!!” ได้สวนคำขึ้นทันทีพร้อมชูกำปั้นในอากาศ เบนซ์ก็พยักหน้ารับชูกำปั้นขึ้นมาอย่างรวดเร็วเช่นกัน สรุปว่ามติเป็นเอกฉันท์ที่ไม่มีใครโต้แย้งคัดค้านมตินี้ (แล้วใครจะมาแย้งพะ ก็เออออห่อหมกกันอยู่แค่สองคน)

ตอนที่สองคู่หูเดินไปถึงที่โต๊ะหน้าชมรม พวกพี่ๆคณะกรรมการก็ประชุมกันเครียดแล้ว ไบค์ที่เห็นน้องมากก็ไม่ว่าอะไร เพราะหึงที่ไม่ได้เป็นคณะกรรมการเขา

ก็ยังเรียกมาประชุมด้วย บนโต๊ะมีเอกสารวางอยู่หลายแผ่น มีหนังสือเสนอโครงการที่อนุมัติเรียบร้อยแล้ววางอยู่แล้ว

แป้วแหวกเห็นน้องสาวของไบค์กับเพื่อนมาขี่จักรยานผ่านไปข้างเด็ก เพื่อให้พี่น้องได้นั่งด้วยกัน ส่วนเจ้าได้นั้นโชคดีเหลือแสน ที่นั่งข้างโล่ย่งว่าง เขาจึงปราดเข้าไปนั่งตรงนั้นอย่างไม่รอรี นอกจากคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะแล้ว ก็ยังมีต้นน้ำที่น้ำพึ่งอยู่ บนอานจักรยานที่จอดอยู่ด้านหลังหมิง ไม่รู้เหมือนกันว่าไปเยี่ยมจักรยานของใครมา

“คิดๆดูแล้ว งบประมาณตัดไปตั้งสามสิบเปอร์เซ็นต์นะ” โสจิ้มเครื่องคิดเลขเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมามอบ แป้วแหวกกับเด็กร้อง โอ้ไอ...ออกมาพร้อมกัน

“ข้างเถอะ ยังไงก็ถูกตัดไปแล้ว แต่รถกับรถหกล้อเขาก็ยังอนุมัติให้เราใช้อยู่นะ แค่นี้ก็ดีแล้วละ” ไบค์วางมาดพูดแบบคนที่เข้าใจเหตุผล จนเหล่าเพื่อนๆ แปลกใจเลยนั่นแหละว่าทำไมคราวนี้ท่านประธานถึงไม่ไว้วางใจ นั่นก็เพราะไบค์ไปประบายกับแจ๊สมมาแล้วนั่นเองถึงวางทำนองได้ขนาดนี้

“คราวนี้ก็ต้องหาสปอนเซอร์กันอีกแล้วสินะ” โสพูดถึงวิธีแก้ปัญหาที่ทุกคนก็รู้กันดี โดยมีได้พยักหน้าสองหังกเป็นลูกคู่โดยที่โสไม่ได้ต้องการ แต่ได้สมัครใจจะเป็นโดยสินะ

“ฉันสรุปค่าใช้จ่ายทั้งหมดใหม่อีกครั้งแล้วนะ พวกราคาอุปกรณ์ก่อสร้างแล้วก็อุปกรณ์กีฬาต่างๆ ยังไม่รวมค่าอาหารเลยนะ สรุปแล้วมันก็ยังมากกว่างบประมาณที่ขอไปอยู่ดี ยังไงก็ต้องหาสปอนเซอร์ แต่จะต้องหามากหรือน้อยแค่นั้นเอง” ไบค์หยิบกระดาษที่เขาพิมพ์สรุปมาเรียบร้อย (เพราะถ้าเขียนคนอ่านไม่ออก) ให้กับเหรียญกษมรม โสรับมาดูแล้วก็เห็นจริงตามนั้นว่ามันมากกว่างบประมาณจริงๆ

“เดี๋ยวแป้วทำหนังสือให้คะ”

“ไม่ต้องหรอก” ไบค์ดึงเอกสารปึกหนึ่งออกมาจากช่องสีน้ำตาลแล้ววางลงบนโต๊ะ “พี่ทำมาแล้ว”

“ฮ้า...” แป้วแหวกยกสองมือปิดแก้มเหมือนหนูน้อยไฮมอะโลนแล้วร้องออกมาอย่างประหลาดใจ แถมทำตาโตจนแทบจะทะลุแว่นตาออกมา ประหลาดใจป็นที่สุดที่คราวนี้ไบค์ไม่ใช่ให้เธอพิมพ์หนังสือเสนอสปอนเซอร์อีก ปกติมีอะไรก็ต้องเป็นหน้าที่ของเธอทุกครั้ง ที่คราวนี้ไบค์ทำมาเองก็เพราะเขาใจร้อนอยากให้หนังสือเสร็จเร็วๆ ก็เลยต้องลงมือจัดการเอง

“มาค่ะ เบนซ์จะไปช่วยขอให้” เบนซ์หยิบกระดาษขึ้นมาจากแผ่นหนึ่ง ไบค์หันขวับมาที่น้องสาวอย่างไม่ไว้ใจ

“แกนะเธอจะไปขอ จะไปขอที่ไหน”

“เบสท์ ออโต้ เซอร์วิส”

“เบสท์ ออโต้ เซอร์วิส...” ไบค์ทวนคำพูดน้อง “เฮ้ย! นั่นมันบ้านเรานี้”

“ก็ใช่ล่ะสิ ทำไมคะ มีข้อจำกัดด้วยหรือว่าต้องขอกับบริษัทใหญ่ๆเท่านั้น กิจการห้างหุ้นส่วนแบบบ้านเราขอไม่ได้หรอก กิจกรรมเพื่อสังคมแบบนี้พอต้องให้อยู่แล้ว” เบนซ์พูดจ้อๆอย่างไม่สะทกสะท้านในอาการตกใจของพี่ชาย พลางเก็บหนังสือลงในกระเป๋าเบ้ของตัวเอง

“ถ้าอย่างนั้นบ้านฉันต้องให้งบมาแน่ ยิ่งเกี่ยวกับการสร้างโรงเรียนแบบนี้ยิ่งต้องให้” หมิงยื่นมือมาหยิบหนังสือไปบ้าง ทุกคนรู้ดีว่าที่หมิงพูดหมายความว่าอะไร เหลือก็แต่พอหนุ่มร่างผอมสมุนของเบนซ์ที่หันมาถาม

“ทำไมล่ะครับ”

“บ้านหมิงเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างนะ” ผู้ที่กรุณาตอบให้กระจ่างเป็นสตรีที่ได้แอบปลื้มอยู่นั่นเอง คนตอบนะไม่คิดอะไร แต่คนถามนะยิ้มปลื้มที่พี่ได้ตอบเขา

“ถ้าอย่างนั้นน้ำก้นยี่ก็น่าจะช่วยได้นะ” หลานสาวเจ้าของนิตยสารเลดี้เคียมมือมาหยิบหนังสือไปบ้าง โสเองก็หยิบไป กะว่าจะไปถามอาเฮียเจ้าของร้านเช่าวิดีโอที่เธอทำงานอยู่ว่าจะพอให้งบมาได้บ้างหรือเปล่า แป๋วแหวกกับตะวันเลยต้องพลอยนึกว่ารู้จักเจ้าของร้านอะไรบ้างหรือเปล่า

“ตกลงจะใช้วิธีนี้จริงๆหรอเนี่ย” ไบค์ถามอย่างไม่แน่ใจ เขารู้สึกเหมือนกับเขาเรื่องไปรบกวนบรรดาพ่อแม่และญาติมิตรของตัวเองและเพื่อนฯ

“อย่างที่เบนซ์บอกนั่นแหละ เราไม่จำเป็นต้องหาสปอนเซอร์จากบริษัทใหญ่ๆเท่านั้น จากใครก็ได้ที่ยินดีช่วยเหลือกิจกรรมของชมรมเรา” หมิงสนับสนุนความคิดของเบนซ์ คราวนี้เบนซ์ได้ปลื้มบ้าง

“เอาเป็นว่าเราไม่ได้ไปปล้นไปจี้เขามากก็พอแล้วนะอะ” เล็กหันไปพยักพยิดกับหมิง สองคนยิ้มให้กันแบบคนที่คิดตรงกัน ทำเอายัยเบนซ์ทำปากงู พี่หมิงน่าจะหันมาพยักพยิดแล้วยิ้มแบบนี้กับเธอมัง (ดี)

“โอเคๆ ตามใจ” ไบค์ต้องยอมให้เพื่อนสมาชิกทำไปอย่างที่เสนอมานะ สรุปล

อยากเข้ากลุ่มพี้นัก พอจะให้เข้าจริงๆก็บอกไม่เข้าแล้ว กินอะไรผิดสำแดงหรือเปล่า” ไบค์เอามือแตะหน้าผากเพื่อนั่งจะไม่สบายเป็นไข้

“เบนซีไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” เบนซีจับมือพี่ชายออกไปจากหน้าผากเธอ “สรุปว่าเราสองคนไม่เข้าแล้วก็แล้วกัน ได้...ฉันหิวแล้วไปหาอะไรกินกันดีกว่า เจอกันที่บ้านนะพี” เบนซีลุกจากที่นั่งอย่างรวดเร็ว โดยมีสมุนตามไปติดๆปล่อยให้พีที่ทั้งห้าคนงกับการตัดสินใจของเธอ

ในเมื่อสองคนนั้นบอกไม่เข้ากลุ่มแล้ว จะไปตามกลับมาก็ใช่ที่ ไบค์ก็เลยเดินเข้าห้องชมรมไปเอากระดาษขาวมา เขาพับสัญญาทบไปทบมาสี่ครั้งจนเหลือเป็นชิ้นเล็กๆ คราวนี้เขาใส่ของพลาสติกอีกชั้นหนึ่งเพื่อป้องกันไว้ก่อนที่จะฉีกกระดาษขาวมาแปะทับ แล้วก็มลงไปติดไว้ใต้โต๊ะ เขาเลื่อนไปติดให้ลึกหน่อย เพราะกลัวว่าจะโดนหัวเข่านักศึกษาคนอื่นๆที่มานั่งที่โต๊ะนี้อย่างที่โดนหัวเขาน้องสาวเขามาแล้ว

สัญญาถูกติดไว้เรียบร้อยใต้โต๊ะ พวกเขาจะยึดมั่นสัญญาสืบประการของกลุ่มอย่างจริงจัง เป็นคำมั่นที่รู้กันดีโดยไม่มีต้องมีใครเอ่ยปากเตือน...

